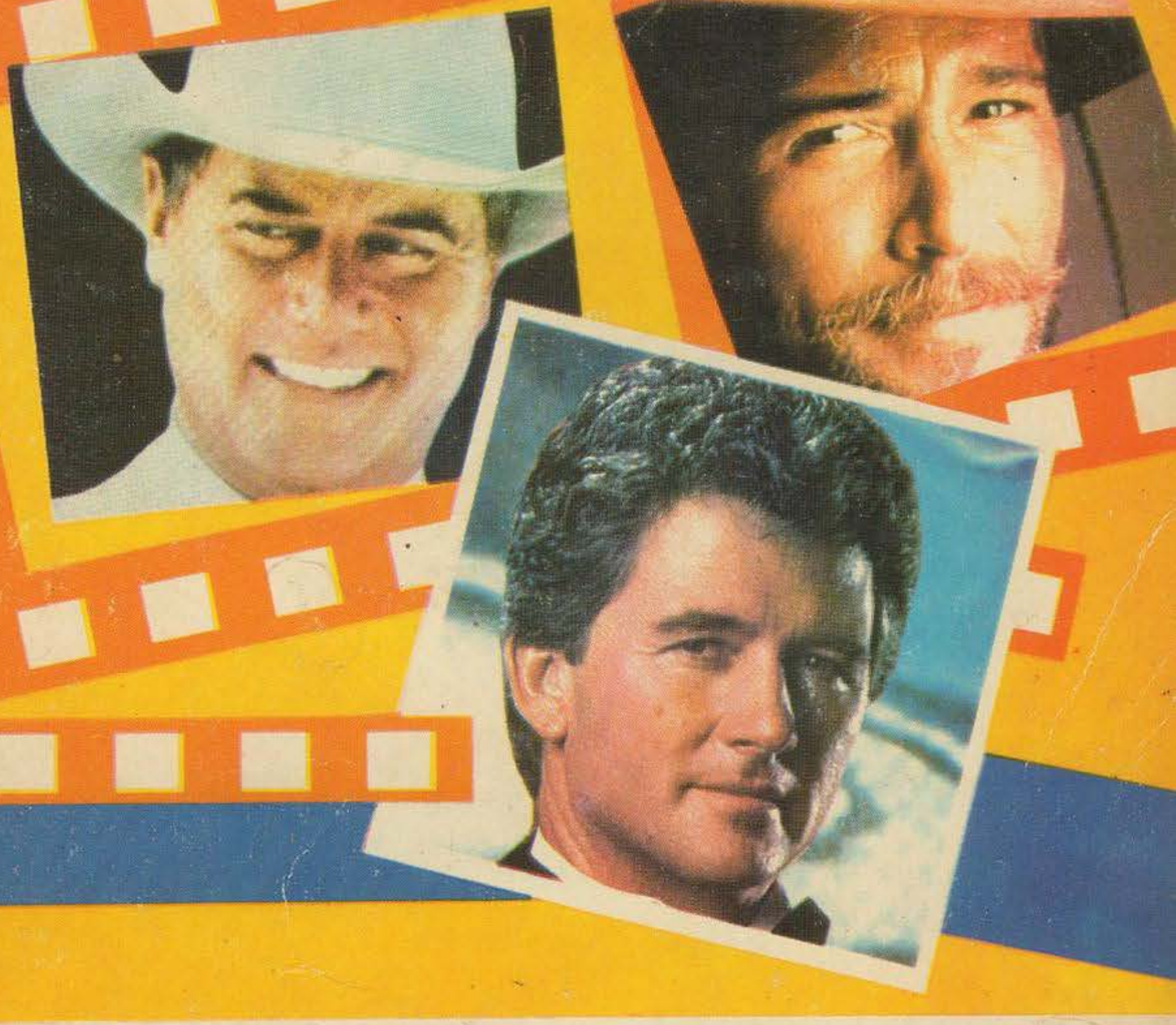

Burt Hirschfeld

VOLUMUL 3

DALLAS

Bărbaţii EWING

BURT HIRSCHFELD

BĂRBAȚII EWING

EDITURA GRIFON

Traducerea : RUXANDRA CULCER
Coperta : NICOLAE SÎRBU

Ediție realizată cu sprijinul Casei de
Editură GLORIA

THE MEN of DALLAS by BURT HIRSCHFELD
Copyright © 1981 by Lorimar Productions.
Published by arrangements with Bantam
Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc.
Copyright © 1992 Editura Grifon
Toate drepturile rezervate

Această carte nu poate fi reprodusă în întregime, sau parțial, prin orice fel de mijloc, fără acceptul deținătorului copyrightului.

PROLOG

Jock Ewing arăta ca ceea ce era, ca un erou. În uniforma superb croită a forțelor armate aeriene, acest texan înalt era un reprezentant strălucitor al celor mai frumoși și curajoși tineri din țara sa. Emana un aer de forță și echilibru, în timp ce hoinărea prin Burlington Arcade, în apropiere de zgomotoasa Piccadilly Circus din centrul unei Londre aflate în război. Sub lumina nedefinită a cerului, care filtra razele soarelui de vară în amurg, inspecta vitrinele elegantelor magazine cu ochii lui de un albastru deschis, care păreau să vadă totul, să judece totul, lăsînd să se vadă prea puțin.

Era 1944 și Jock, ca pilot pe un bombardier, era în permisie la Londra, vindecîndu-și rănile primite într-un raid de zi asupra Germaniei naziste. Avionul lui B-17 fusese serios lovit. Trei dintre coechipierii lui erau grav răniți și copilotul mort. Jock, sîngerînd din cauza rănilor din coapsă și din piept, reușise să-și aducă bombardierul atît de rău lovit, înapoi, peste Canalul Mînecii. Avionul pierdea încontinuu altitudine. Din cele două motoare care luaseră foc țîșnea o dîră uriașă de fum. Zguduit de convulsii, avionul execută o aterizare care sfida logica

tuturor manualelor de specialitate. Echipele de salvare îl găsiseră în carlingă, fără conștiință, și reușiră să-l smulgă doar cu cîteva minute mai înainte ca pasărea de oțel să devină un rug funerar.

Zăcuse patru săptămîni pe un pat de spital. Încă patru le stătuse la ambulatoriu, înainte de a se fi înzdrăvenit destul pentru a-și lua iar zborul. Acolo veni un general care ținu un discurs, prea lung și prea înflorit, și-i prinse lui Jock în piept a doua Cruce pentru Servicii Deosebite și spuse lumii că Jock Ewing era un autentic erou american. Jock puse medalia într-o sacoșă, printre alte lucruri nefolositoare, laolaltă cu altele pe care le primise și se întrebă de ce, dacă era un așa de mare erou, îi lipsea curajul s-o invite pe Margaret Hunter să bea ceva cu el.

Margaret rezolvă dilema în locul lui, invitîndu-l să petreacă o seară la cîrciuma din sat. Băură cot la cot și se străduiră din greu să nu pară prea interesați unul de altul. Pentru Jock asta era ceva deosebit de greu. Margaret Hunter era o femeie tînără, incredibil de frumoasă. Suple și grațioase, mișcările ei erau cu grijă orchestrate, ascunzîndu-i oboseala. Părul ei ondulat, de culoare arămie, încadra o față delicată, triunghiulară, cu trăsături armonioase, dominată de niște ochi mari, verzi ca marea, și de o gură voluptoasă. Infirmieră prin educație și profesie, Margaret avea un vis secret pe care i-l împărtăși lui Jock din prima seară : visa să devină actriță, să meargă la New York și să apară pe scenă. Margaret era, își spunea Jock, un gen de femeie cu care nu mai avusese de-a face, o femeie pe care n-o puteai întîlni în Texas. Oh, texancele erau destul de frumoase, poate mai frumoase, dar Margaret avea un stil personal, o perspicacitate de a privi viața în toate aspectele și umbrele ei, era ca argintul viu, o caliate pe care el n-o mai întîl-

nise. Îi era îndatorat pentru această primă — şi probabil unică seară pe care o petreceau amîndoi în afara spitalului, dar nu se aştepta la nimic, nici de la seara asta, nici de la ea.

— Eşti însurat, spuse ea seara, tîrziu, nu-i aşa, Jock?

— Ce te face să crezi asta?

Fusese evaziv şi se dispreţuia pentru asta.

— Un bărbat ca tine — ei bine, am sentimentul că ştii cît eşti de atrăgător, cît eşti de deosebit.

— Nu sînt diferit de restul bărbaţilor din jur. Îmi fac doar serviciul şi aştept să mă întorc iar acasă.

— La cine?

— La Miss Ellie, recunoscu el, cu un sentiment de vină, de eşec personal, de trădare, cel puţin în închipuire, dacă nu în realitate.

— Miss Ellie e soţia ta?

— E o femeie bună.

— Sînt sigură. Şi o iubeşti foarte mult?

— O iubesc.

— Şi cînd totul se va termina, războiul ăsta al nostru, ai să te întorci la ea, bineînţeles.

— Am să mă întorc.

— Şi eu am să mă întorc la texanul meu.

Jock fu surprins.

— Ai un soţ?

— Nu. Un logodnic, pe nume Amos. Un om dificil, încă neaşezat, care nu e încă sigur ce vrea, sau încotro merge. Ne vom căsători cînd se va termina războiul.

Şi asta fusese. Fiecare din ei erau obligaţi şi angajaţi moral şi emoţional, fiecare din ei era un om bun, care nu voia să provoace suferinţă sau să trădeze fiinţa iubită. Erau atraşi unul de altul — nu se putea tăgădui asta — dar trebuia să se termine aici — cu o seară du-

loasă și plăcută, o amintire de păstrat cu grijă de-a lungul anilor ce urmau să vină.

Jock o spuse pe șleau și Margaret consimți. Vor fi prieteni, nimic mai mult sau mai puțin, se vor ajuta întotdeauna cînd vor fi la nevoie, prieteni, dar nu iubiți.

Și seara se sfîrși cu un scurt schimb de săruturi și o strîngere de mînă și conștiința că cel mai bine ar fi să nu mai petreacă mult timp împreună. Două seri mai tîrziu, cinaseră și făcuseră o lungă plimbare, ținîndu-se de mînă. În seara următoare, scenariul se repetă, și în următoarea noapte se iubiră. Tandru, afectuos, plini de dorință, de nevoia de a dărui; niște amanți duioși, tandri, pasionați, violenți, afectuoși. Știură că ceea ce simțeau unul pentru altul era ceva cu totul special și de neînlocuit. Continuară, adesea însoțiți de sentimentul teroarei și al vinei, uluiți și îngroziți de frumusețea dragostei lor, a răspunsului la întreaga singurătate pe care fiecare din ei o trăia, în conflict cu ei înșiși asupra viitorului lor, asupra a ce va fi posibil cînd se va termina războiul — și ce nu va fi.

Bineînțeles, părea că războiul nu se va termina niciodată. Și ei vor continua la nesfîrșit, cu toate responsabilitățile amînate, toate datoriile morale suspendate pînă în ziua aceea măreață și teribilă în care războiul în Europa se va termina, pînă cînd germanii își vor abandona imperiul acela al lor nelegitim, care fusese alcătuit din sînge, lacrimi și chin, intenționînd să dureze o mie de ani.

Pacea venise și adusese odată cu ea momentul deciziei, pentru Jock și Margaret. Astfel, în ziua aceea deosebită, ea mergea cu el la braț prin Burlington Arcade, zîmbindu-i și spunîndu-i că-i era foarte foame și dorea cu disperare un ceai, și întrebîndu-l dacă nu cunoștea un loc vesel și liniștit, ceva aproape perfect.

El cunoștea exact un astfel de loc, și băură cel mai bun ceai din lume și se ținură de mîini și vorbiră despre orice, în afară de ceea ce-i frămînta, pînă cînd, în final, Margaret spuse cu o voce tristă :

— S-a terminat, Jock.

— Războiul, da, dar mai este Japonia.

— Vremea noastră, Jock. S-a sfîrșit.

— Să nu mai spui asta. N-am să te ascult.

— Asta n-o să schimbe lucrurile. Am aflat azi-dimineață la știri, că escadronul tău urmează să fie trimis înapoi în Statele Unite. Ai s-o vezi pe Miss Ellie.

Jock era sfîșiat între loialitate și dorință.

— Te iubesc, Margaret. Știi că te iubesc, că te voi iubi întotdeauna.

Zîmbetul ei fu scurt, melancolic, făcînd-o să pară mai tînără decît era.

— Sîntem oameni maturi, Jock, dragul meu. Știm cum să acceptăm inevitabilul, cum să trăim neîmpliniți.

— Și dacă divorțez ?

Ea îl opri, ducîndu-i degetul la buze.

— Taci, iubitule. Știam că se va ajunge aici, la ultima pagină. Exact ca într-un roman de dragoste.

— Asta nu-i o ficțiune : e vorba de viață, de viețile noastre. Te iubesc și nu pot renunța la tine.

— Trebuie. O vei face. N-ai de ales, și nici eu. Amos mă așteaptă pe mine, Miss Ellie, pe tine. Fiecare ne vom duce viața așa cum era planificată.

— La naiba ! Margaret, eu nu pot accepta atît de ușor ca tine.

— Taci, dragul meu. Termină-ți ceaiul și du-mă înapoi la hotel, și iubește-mă de parcă vom continua la nesfîrșit, și apoi...

— Și apoi ?

— Şi apoi vom pleca, amintindu-ne veşnic unul de altul.

— Margaret !

Mergeau pe străzile luminate de soare ale oraşului, înapoi spre Dorchester, abia vorbind. Înainte de a intra în splendidul şi vechiul hotel, Margaret se întoarse şi privi în jur.

— Niciodată nu voi uita — spuse ea nostalgic — această vară a noastră, londoneză, de dragoste.

Şi Jock ştiu că nici el n-o va putea uita.

PARTEA I-A

BOBBY ŞI J. R.

—1—

Bobby Ewing se trezi brusc, așezîndu-se pe pat, în capul oaselor, privind prin întuneric. O clipă lungă, cumplită, nu știu unde se afla ; singur, pierdut, scufundat în infern, și destinat pedepsei și privațiunii eterne.

Timpul era suspendat, inima îi bătea repede, dar slab, respirația îi era adîncă, dar neregulată. Trase aer în piept, printre dinții care scrîșneau într-un efort de a-și recîștiga controlul și, treptat, teroarea nopții fu alungată. Se afla în patul lui, în camera lui, la Southfork. Alături, soția lui, Pam, dormea în pace. Își îndreptă privirea în jos spre fața ei liniștită, amintindu-și că făcuseră dragoste doar cu cîteva ore mai înainte ; o dragoste lungă, duioasă, care-i adusese pe culmile extazului și afecțiunii pline de căldură. Pam era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, pe care o iubise vreodată, și o prețuia mai mult decît orice.

Dar exista întotdeauna sentimentul acela sîcîitor, elementul acela care-l făcea să se agite și pe care se străduia atît să-l stăpînească, și care reprezenta o parte atît de mare din ființa lui, din viața lui, partea aceea din el care era atît de mult un Ewing, atît de mult fiul lui Jock, atît de asemănător cu fratele lui, J.R. — o furtună pe fluviul sîngelui familiei, un viciu de caracter, o așchie sărită din vechiul trunchi stricat. Bobby voia,

voia atît de mult, voia *să facă* mai mult decît făcuse vreodată, *să fie* mai mult decît fusese vreodată, *să obţină* mai mult decît obţinuse vreodată.

De mult îi dăduse sentimentului ăstuia un nume. „Obsesia Ewing" — obsesia de bogăţie, de putere, de succes. Tatăl lui lăsase în urmă un imperiu : vastul ranch, petrolul, toate celelelte proprietăţi şi titluri de posesiune. J.R. se mişca firesc, uşor, ca o rotiţă foarte la locul ei în angrenajul financiar Ewing. O făcea în felul lui, trecînd peste oameni, peste companii, peste lumea însăşi cînd îi stătea în cale, fără să-i pese de obligaţii, fără consideraţii de natură morală, fără să-l preocupe nevoile sau dorinţele celorlalţi — pînă ce Kristin îl împuşcase şi-i întrerupsese mandatul, cel puţin pentru un timp.

Şi acum era rîndul lui Bobby, şansa lui să conducă Ewing Oil — ca să facă din ea — ce ?

El nu era Jock şi n-ar fi putut fi nici dacă ar fi încercat. Nu era J.R. şi nu voia să fie, voia să fie el însuşi ; aşa cum era trebuia să conducă Ewing Oil. Compania, angajaţii, milioanele de dolari implicate, toate pe umerii lui. Asta era şansa lui de a-i dovedi lui Jock, lui Miss Ellie şi lui însuşi, ce putea să facă.

Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Noaptea Southforkul era paşnic, un loc în care îţi plăcea să trăieşti şi să munceşti — un loc îndepărtat, o relicvă a unor văcari ce nu-şi aflaseră liniştea. Călăreţii nopţii trebuiau să fie tot timpul în alertă, veghind cu grijă, strigînd la vitele care se învîrteau în turmă, verificînd păşunile luminate de lună, în căutarea vreunui coiot hoinar sau a urmelor unor posibili hoţi de vite. Era un gen de viaţă care-l atrăgea pe Bobby, combinaţia aceea a trupului, a minţii şi a emoţiei, angrenată în ritmurile fireşti ale animalelor şi pămîntului. La asta tînjea.

Şi totuşi...

Jock îi spusese : „Am nevoie de tine, băiete, am nevoie să preiei Ewing Oil. Am să-ţi dau tot ajutorul. Dar clipă de clipă, zi de zi, am nevoie de forţa şi tinereţea ta. Amîndoi, şi eu şi mama ta dorim asta."

— J.R. se va însănătoşi, tată. Se va întoarce. Va dori să-şi reia slujba.

— Cînd va veni timpul acela, o să vedem. Pînă atunci, croieşte-ţi propria ta cale, fiule.

— Voi face tot ce pot, tată. Dar, dacă voi conduce Ewing Oil, trebuie să mi se dea autoritate totală.

Stînd acum în întuneric, Bobby fu străbătut de un fior. Erau atîtea pe capul lui ; atîta responsabilitate, atîtea de cîştigat şi atîtea de pierdut : compania, ranchul, toate bucăţile imperiului Ewing care fusese clădit cu atîta grijă de-a lungul anilor de Jock şi de Miss Ellie, şi chiar mai mult, dragostea şi respectul tatălui său. Jock nu era un om care să accepte cu bunăvoinţă pierderea, indiferent de ce fel era. Concepea eşecul ca o problemă personală, ce indica cu siguranţă un defect de caracter. Vedea înfrîngerea ca intolerabilă. Erau doar două modalităţi pentru cineva de a fi privit de Jock : bun sau rău. „Eşti puternic şi învingi, sau eşti slab şi pierzi !" spunea el adesea fiilor săi pe cînd creşteau. „Ewingii sînt nişte învingători, sau dacă nu, ne putem descotorosi de ei..."

Bobby se cutremură iarăşi şi începu să-şi caute hainele prin întuneric. Complet îmbrăcat cu costum şi cravată, ieşi din cameră şi coborî, îndreptîndu-se spre locul în care era parcată maşina lui. Cîteva minute mai tîrziu gonea cu viteză de-a lungul şoselei, spre Dallas, de parcă şoseaua naţională îi aparţinea doar lui.

Clădirea Companiei Ewing, din centrul comercial al Dallasului, era liniştită, iar luminile nopţii confereau turnului strălucitor un aspect straniu. Un bărbat din corpul de gardă, care era la întrare, îl lăsă pe Bobby să intre, salutîndu-l şi spunîndu-i pe nume, dar insistă să-i vadă actul de identitate conform regulilor instituite de cînd fusese împuşcat J.R. După ce închise uşile grele de sticlă, gardianul îl însoţi pe Bobby pînă la lift.

— Începeţi cam devreme, domnule Ewing.

Bobby n-avea dispoziţie pentru o conversaţie inutilă. Dădu doar din cap, aprobator. Apăru liftul; păşi înăuntru şi urcă la etajul unde se aflau birourile executivului. Aici fu salutat de încă un gardian în uniformă şi înarmat, care-l urmări atent cu privirea, pînă ce Bobby dispăru în biroul lui.

La birou, Bobby rămase mult timp nemişcat — erau atîtea la care să se gîndească, erau atîtea de cîntărit. Pentru un om care se simţea mai în largul lui la ranch, sau în grajd, un birou elegant, un costum potrivit pentru afaceri, şi un titlu lîngă numele lui, nu aveau mare importanţă. Incertitudinea îi întunecă mintea, şi o oboseală i se strecură în membre. Scoase un registru greu din birou şi începu să studieze coloanele de cifre, de profituri şi de pierderi, activele şi pasivele, încercînd să determine mişcările pe care le putea face. Cînd se crăpă de ziuă, Bobby era foarte sigur că ştia ce trebuia să facă, indiferent ce părere ar fi avut restul Ewingilor despre aceasta.

Connie, o femeie frumoasă, brunetă, era secretara lui Bobby Ewing. Ea fu prima care sosi în dimineaţa aceea la lucru. Fu surprinsă să-şi găsească şeful stînd la birou, cufundat în lucrări.

— Ai luat-o devreme ! spuse ea, ca să facă conversație.

Bobby o salută afabil, apoi spuse :

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că m-am hotărît să deschid Ewing 23 ?

Ea își formulă cu grijă răspunsul :

— Aș spune că tu și J.R. o să vă bateți cap în cap pentru acest teren.

— Eu sînt acela care conduc acum.

Connie dădu din umeri.

— Cum îl cunosc pe fratele tău, își face deja planuri să se întoarcă. Un fleac, cum ar fi o rană de la un glonte, nu-l va opri mult timp.

Bobby căzu pe gînduri. J.R. era un om fără prieteni, doar cu aliați temporari. Oricine altcineva era un dușman, sau cel puțin un obstacol minor de care trebuia scăpat cît de curînd posibil. Și aici intrau frații și ceilalți membri ai familiei, excluzîndu-i, bineînțeles, pe Jock și Miss Ellie.

— Știu că ăsta e cel mai bun lucru de făcut, spuse Bobby, ca și cum ar fi încercat să se autoconvingă. Chiar și după noaptea aceea lungă de contemplație și de planuri, îndoielile persistau în mintea lui ; îndoielile și temerile, toate născute din faptul că nu avusese niciodată frîiele afacerii în propriile mîini. Da, e un lucru bun pentru afaceri, pentru familie.

Connie zîmbi dulce.

— O să-ți aduc niște cafea. Oricine gîndește mai bine după ce-și bea cafeaua de dimineață.

— Și prinde-mi-l pe Harry Owens la telefon. Ar trebui să fie pe teren acum.

— Da domnule. Doriți ceva la micul dejun ?

— Nu, pot mînca acum.

Connie plecă, ca să se întoarcă peste cîteva minute, punînd o cană de cafea neagră, aburindă, în faţa lui Bobby.

— Owens e pe linia doi, spuse ea.

— Bobby ridică telefonul.

— Bună dimineaţa, Harry. Cum merg lucrurile pe acolo ?

— Foarte liniştit, Bobby. Nimic nu poate fi mai liniştit decît un cîmp de petrol de pe care nu se extrage.

— De asta sun, Harry. Cît timp îţi trebuie ca să deschizi Ewing 23 ?

Urmă o pauză.

— Vrei să spui s-o redeschid ?

— Cît îţi trebuie Harry ?

Bobby înţelegea că cei mai mulţi angajaţi se uitau la el ca la un intrus, un nou venit cu numele de Ewing, dar fără experienţă, sau autoritatea lui J.R. Timpul şi deciziile adecvate trebuiau să le schimbe atitudinea.

— Vreau să o deschid.

— Oh, o lună, cred. Plus sau minus cîteva zile.

Bobby dădu din cap. Nu era timp de pierdut ; trebuia să acţioneze repede şi temeinic. Nu va trece mult timp şi J.R. va fi din nou pe baricade, gata să se întoarcă în ham, bucuros să şi-l asume, şi dispus să facă tot ce era necesar ca să-i reuşească întoarcerea.

Bobby spuse hotărît :

— Vreau ca locul acesta să funcţioneze la capacitatea maximă într-o săptămînă, Harry. Şapte zile, nu mai mult !

— Înţeleg, Bobby. Doar o întrebare, dacă nu te deranjează.

— Ce anume ?

Bobby era pe deplin convins ce o să urmeze, şi-şi adună toate forţele să-i vină în întîmpinare.

— Asta e ideea lui J.R. ?

Atitudinea lui Bobby se schimbă vizibil, iar vorbele îi ieşiră tăioase :

— E ideea mea, Harry. Ideea mea, ordinele mele, ca preşedinte al lui Ewing Oil. E destul de clar pentru tine ?

— Nici că s-ar putea mai clar. Mai e ceva ; presupun că Ewing 23 va pompa din nou petrol brut.

— Aşa va fi.

— Da, domnule, dacă spuneţi dumneavoastră. Doar că mai e o problemă ; unde vă aşteptaţi să-l rafinaţi ?

Bobby simţi că siguranţa de sine îi slăbeşte.

— Ce zici de Fairbridge ? Ne-am folosit de rafinăria aceea ani de zile, cînd Ewing 23 producea la întreaga capacitate. Nu văd de ce...

Owens izbucni în rîs :

— Fairbridge funcţionează acum la întreaga ei capacitate. Doar nu te-ai fi aşteptat ca oamenii ăia să stea deoparte sugîndu-şi degetele şi aşteptînd după noi, nu-i aşa ?

Bobby se lăsă să cadă pe scaun.

— Trebuie să fie altă rafinărie disponibilă. Ce zici de Mainwaring ?

— În nici un caz nu vor face afaceri cu Ewing. Bătrînul Mainwaring n-are o părere prea grozavă despre J.R.

Mintea lui Bobby lucra febril.

— Poate aş putea vorbi cu Mainwaring.

— După cîte îl cunosc eu pe bătrînul ăsta meschin şi beţiv n-ar folosi la nimic.

— La naiba ! Ne trebuie propria noastră rafinărie.

— Mai uşor de spus decît de făcut.

— Tata s-a tot gîndit la asta. Doar că J.R. n-a vrut să asculte.

— Vrei să mă dărîmi, Bobby ? Încetează cu deschiderea cîmpului.

Bobby își făcu curaj.

— Niciodată, Harry. Pune cîmpul în funcțiune chiar acum. Ține-mă la curent cu problemele tale. Ce nu poți rezolva tu, voi rezolva eu, fii sigur. Ce nu poți obține tu, voi obține eu. Vreau ca pompele acelea să fie în funcțiune, Harry.

— Cum vrei, domnule Ewing. Tu ești șeful.

— Da, spuse Bobby, înainte de a închide.

Dar nu era atît de sigur . Nu era încă, și îi era teamă că nu va fi pentru mult timp.

J.R., cu un baston în mînă, stătea tolănit într-un fotoliu, afară, lîngă bazin în spatele casei de la Southfork, încălzindu-se la soarele de dimineață și urmărind-o leneș cu privirea pe Sue Ellen, cum înota grațios de-a lungul bazinului. Interesul îi crescu cînd ea termină de înotat și se ridică pe marginea de beton a bazinului, îndreptîndu-se în direcția lui. Era, trebui el să admită, o femeie care făcea dintr-un costum de baie un lucru foarte frumos. Și-o imagină goală, cum fusese noaptea trecută, în dormitorul lor, planînd deasupra lui, promițîndu-i plăceri pe care nu le cunoscuse niciodată, apropiindu-se să-și îndeplinească fiecare promisiune făcută. Era o femeie pe care era bine s-o ai la îndemînă, atîta timp cît nu stătea în calea altor interese — o femeie maleabilă, caldă, și dăruindu-i-se cu mai multă ardoare decît înainte de a fi împușcat. Poate, cugetă el, s-ar putea întoarce amîndoi în dormitor să continue de unde rămăseseră noaptea trecută.

Telefonul sună. Deîndată, Sue Ellen se apropie și răspunse.

— E pentru tine, J.R. Un bărbat care nu vrea să spună cum îl cheamă.

J.R. se lăsă pe spate.

— Adu-l aici, scumpo. Firul o să ajungă.

Ea se supuse, îngenunchind în timp ce-i întindea aparatul. El îi privi sînii tari și plini, care i se revărsau din costumul strîns de baie, și-și țuguie buzele, admirativ.

— Mai tîrziu, iubito. O să fie probleme de afaceri, sînt sigur.

Ea se întoarse și începu să se șteargă cu prosopul.

— Aici J.R. Ewing ! spuse el în telefon.

— Harry Owens, domnule Ewing.

— Îți recunosc vocea. Ce pot face pentru tine așa devreme ?

— Abia am primit un telefon de la Bobby, J.R. Spune că trebuie să deschid Ewing 23, să funcționeze din plin într-o săptămînă.

J.R. cugetă la implicațiile știrii.

— E o treabă, nu ?

— Da, domnule. M-am gîndit că ar fi bine să știți.

— Desigur. O săptămînă, ai spus ?

— A întrebat și despre o rafinărie !

— Se pare că frățiorul meu are ambiții mari.

— M-am gîndit că poate ai vrea să te amesteci în toate astea, J.R.

— Ai făcut bine că m-ai sunat. Într-adevăr bine. Mă ocup eu de această mică problemă.

— Vrei să fac și eu ceva ?

— Doar vezi-ți de treabă pînă am să-ți transmit eu altceva.

— Da, domnule.

— Și, mulțumesc că m-ai sunat.

J.R. simți cum îl cuprinde un val de furie, dar își ținu gura închisă și se întoarse în poziție șezîndă, privin-

du-şi soţia, care acum îşi ştergea picioarele lungi şi frumoase. Cel mai bine era să acţioneze ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Cel mai bine era să acţioneze normal. Se ridică în picioare.

— Ceva important, J.R. ? întrebă ea.

— Un fleac, iubito, îi zîmbi el subţire. Recunoşti că nu-ţi poţi aminti unde am rămas noaptea trecută, înainte să adormi ?

— *Cine* a adormit ? spuse ea, provocator.

— Bine, n-are importanţă. Ce spui dacă am încerca s-o luăm de la capăt ?

— Acum ? Înainte de micul dejun ?

— Pare o cale aproape perfectă de a ne creşte pofta de mîncare ! Ce zici ?

Ea îl luă de braţ, apăsîndu-şi un sîn de bicepsul lui.

— Nu mă puteam gîndi la un mod mai fericit de a începe ziua, iubitule.

—2—

Bobby stătea la biroul lui, aşteptînd. Undeva greşise. Mintea îi alerga înainte şi înapoi în timp, formulînd întrebări, căutînd răspunsuri corecte. Încercase întotdeauna să existe în conformitate cu un cod interior strict, care reclama ceea ce era mai bun în el, o abordare onestă şi inteligentă a fiecărei zile, a oamenilor cu care avea de-a face. Totuşi, încă din copilărie înţelesese că ceilalţi abordau viaţa cu mult mai mare flexibilitate şi mult mai mică fidelitate faţă de Regula de Aur. Interfonul îi întrerupsese visările.

— Bobby, se auzi vocea lui Connie, rece şi profesională. Jim Redfield nu-i la Galveston, în biroul lui. Se pare că e chiar aici, în Dallas, la hotelul lui.

— Bine, e-n regulă. Prinde-mi-l la telefon.

— Deja am lăsat vorbă că vrei să vorbeşti cu el. Am spus că e urgent.

— Continuă să încerci la fiecare douăzeci de minute. Găseşte-mi-l, dacă poţi.

— O să pot. Altceva ?

— Fixează o întîlnire cu Tom Selby. Vreau un inventar complet al tuturor activelor Ewing. Valori în numerar. Ce datorii mai importante avem. La cîţi bani ne putem aştepta luna viitoare ? Un adevărat declin financiar. Cu asta ne confrutăm.

— Te înțeleg, Bobby. Oh, doar un minut. Sună cineva. E Jim Redfield pe linia patru.

— Dă-mi-l !

Înșfăcă telefonul și zise :

— Jim, greu te mai prinde omul.

— Știi cum sînt afacerile cu petrol, Bobby. Treburile te țin tot într-un iureș, te îmbătrînesc mai înainte de vreme.

— Nu pe tine, Jim. Cum o mai duci ?

— Acceptabil, Bobby, dar tu ?

— Destul de bine, Jim, zîmbi Bobby, fără chef, la telefon.

Redfield era o vulpe bătrînă, șiret, experimentat, prea deștept ca să poată fi vreodată prostit, prea călit ca să-și piardă din vedere scopul în viață — cumpăratul și vîndutul, și obținerea profitului. Era direct, demn de încredere, și făcea treabă bună — un om cu care puteai întotdeauna să faci afaceri.

— Jim, am auzit că rafinăria aceea a ta din Galveston e de vînzare. Ce zici ?

— Oh, așa e, Bobby, cu condiția să se găsească un cumpărător și să ofere un preț adecvat.

— Ai ceva oferte ?

— Doar trei. De ce întrebi ?

— Aș vrea să stau de vorbă cu tine despre asta. Mîine, la zece dimineața îți convine ?

— În nici un caz mîine. Trag o fugă pînă la Austin, să aranjez treburile cu politicienii ăia. Știi cum e.

— Eu mi-am plătit datoriile față de stat. Treaba de care vorbeam e importantă pentru mine. Jim.

— Bine, atunci. Nu știam că Ewing Oil caută să cumpere o rafinărie, Bobby.

Redfield lăsă să-i scape vorbele încet, de parcă abia atunci ar fi realizat despre ce este vorba. Dar Bobby îl cunoștea bine.

— E ceva despre care vreau să discutăm, Jim.

— Nu văd de ce nu. Am putea lua cina astă-seară, dacă nu te deranjează.

— E bine la cină, Jim. Apreciez că m-ai înțeles. Să zicem la Clubul Văcarilor, la șapte jumătate ?

— O să fiu acolo.

— Și, Jim, asta e doar între noi doi.

— Jucăm cum cînți tu, Bobby.

— Mulțumesc, Jim.

În noaptea aceea Bobby se întoarse la Southfork și-și găsi soția deja în pat. Abia își ridică privirea din revista pe care o citea cînd intră el în dormitor. Acceptă un sărut pe obraz, fără comentarii.

— Îmi pare rău că n-am fost la cină, spuse el, începînd să se dezbrace.

Ea nu-și ridică privirea.

— Sper că te-ai distrat bine.

— A fost vorba de afaceri, Pam. Ți-am spus.

— Mi-ai spus.

O notă înghețată din vocea ei îl făcu să se întoarcă.

— Hai, Pam. Știi cum sînt afacerile cu petrol. Au loc evenimente ; trebuie să le asiști.

Ochii ei, care-l fixau, nu spuneau nimic.

— Ai o soție. Trebuie asistată.

El interpretă greșit, aluzia ei, și-i zîmbi.

— Lasă-mă să mă dezbrac și voi fi fericit să te asist, dragă.

— Nu asta vreau să spun, știi foarte bine. Zilele acestea abia de te-am văzut. Nu mai vorbim. Simt că

sînt înlăturată din viaţa ta, ca o parte din ranchul acesta, ca turmele, sau ca tractoarele.

— Eşti cel mai frumos tractor pe care l-am văzut vreodată ! spuse Bobby îmbrăţişînd-o.

Ea îi evită gura şi el îi ronţăi pielea moale şi caldă de după ureche. Pam fu străbătută de un fior şi mîna lui ajunsese pe sînii ei plini şi grei.

— Ce te-a ţinut aşa de tîrziu ? întrebă ea, insistentă.

El oftă şi se îndreptă de spate. N-o scoteai la capăt cu Pam cînd era întoarsă pe dos. Era o femeie deşteaptă — şi el aprecia asta — deşi într-un moment ca ăsta s-ar fi bucurat mult mai mult să fie mai flexibilă, dacă nu chiar să capituleze. Continuă să se dezbrace.

— Redeschid Ewing 23, Pam.

— Oh ?

Ea îşi ridică revista, ca pentru a se apuca iar de citit.

— Asta nu te-a lăsat să te întorci acasă toată noaptea ?

— Aproape, toată noaptea. Dar nu realizezi ce înseamnă asta ? Într-o săptămînă cîmpul va funcţiona la întreaga capacitate.

— Sînt sigură că asta te face foarte fericit.

— O să-l facă pe fratele tău, Cliff, foarte fericit. Îi revine cincizeci la sută din profit din Ewing 23, doar ştii.

— Oh, spuse ea, din cale-afară de dulce, pentru Cliff deschizi tu cîmpul ăsta. Doar ca să-l faci pe fratele meu independent şi bogat ? Foarte generos din partea ta.

— Scuteşte-mă cu sarcasmul, Pam. Faptul că Cliff profită, e incidental. S-a întîmplat să cred că Ewing Oil are acum nevoie să funcţioneze cîmpul ăsta. E în interesul familiei, al afacerilor.

Ea se dădu jos din pat, purtînd o cămașă de noapte transparentă, care abia îi acoperea șoldurile. Era, recunoscuse Bobby în tăcere, cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată. Ea nu părea că ar fi fost conștientă de gîndurile lui, sau de dorința lui crescîndă. Intră în baie, după un pahar cu apă. Vocea ei îi ajunse de acolo, rece și tăioasă.

— Bobby, să privim lucrurile în față. Nu deschizi Ewing 23 pentru Cliff sau pentru familie sau pentru binele lui Ewing Oil.

El se trase de capetele pijamalei, resimțind o adîncă dezamăgire. Nu asta era calea pe care voia s-o ia conversația.

— Atunci poate că ai să-mi spui tu de ce.

— Doar pentru un singur motiv — să-i arăți lui J.R. cine este șeful acum, să-i arăți cine conduce compania.

— Nu-i adevărat, răspunse el, prea grăbit.

— Cîmpul a devenit o obsesie pentru tine. Odată, mai demult, tu l-ai deschis și J.R. l-a închis.

El o privi cum se întorcea în pat, dînd la o parte cearceafurile.

Pam își arătă dantura perfectă, într-un zîmbet triumfal.

— O va face din nou, Bobby.

— Nu J.R. conduce Ewing Oil.

Bobby se băgă în pat, lîngă ea, avînd grijă să evite orice contact fizic.

— Eu sînt președintele.

— Da, tu ești. Cel puțin pînă i se vindecă rănile.

— E vindecat.

— Presupun că da.

Pam se întoarse cu fața la el.

— Așa că nu mai poate fi nici o scuză, nici pentru tine, nici pentru el. J.R. n-o să stea fără să facă nimic și să te lase să preiei compania.

— Familia...

— J.R. e un om căruia-i place puterea.

— Am făcut treabă bună. Și voi face și mai bună. Tata știe asta. Tata nu va schimba lucrurile atîta timp cît merg bine.

Ea dădu din cap, amărîtă și-i atinse buzele cu vîrful unui deget delicat.

— Adevărul este, dragul meu. că și ție îți place puterea. Nu vrei să renunți la ea, cel puțin nu fără luptă.

— Toată viața mea, Pam, am avut parte de J.R. în frunte și nu întotdeauna pe merit. Întotdeauna eu și Gary am încercat să ne jucăm de-a prinselea.

— Și acum ești prins, iată.

— Mai am nevoie de puțin timp.

— Ca să-ți consolidezi stăpînirea.

— Să mă pun pe picioare.

— Unde ne va aduce asta pe noi ?

El îi atinse umărul gol, duios, ferm, mîngîietor.

— Pam, mai ai doar puțină răbdare. Sînt lucruri pe care trebuie să le fac dintr-o sută de motive. Odată împlinite — ei bine, atunci timpul va...

— Ce, Bobby ? Ce vei face ?

— O s-o iau mai încet. Voi lăsa lucrurile să meargă de la sine.

— Vreau să cred asta, Bobby.

— Atunci, crede-o !

Buzele lui se așezară ușor peste ale ei și o clipă lungă, ezitantă, ea nu-i răspunse. Apoi, brațele ei îl înconjurară și îi permise s-o cuprindă în brațe. Corpul lui puternic era deja tensionat și ardea de dorință, iar

mîinile își croiau deja drum printre flancurile coapselor ei. Se mișcă să-l primească, nemaidorind să-i mai reziste. Dar deși se dărui emoțiilor care o cuprinseseră, înțelese că nu-l putea crede — nu încă — și poate niciodată.

În dimineața următoare, cînd membrii familiei începuseră să se adune pe patio, pentru micul dejun, J.R. o conduse pe Sue Ellen spre spațiul de parcare, braț la braț, vorbind intim.

— Și mi-am spus : „J.R. Ewing, e mult prea mult de cînd nu i-ai mai oferit frumoasei tale soții o mică atenție, ca să-i demonstrezi cît de mult o iubești.

— Oh, J.R., nu-ți pot spune cum mă simt cînd te aud vorbind așa.

— Sper că asta te face să te simți aproape tot atît de bine ca și mine noaptea trecută.

Ea chicoti.

— Nopțile astea sînt tot mai frumoase, iubitule.

El o sărută pe obraz și-și întinse un braț, atrăgîndu-i atenția spre o mașină mare, splendidă, nouă și gata de pornire.

— Așa că asta este, draga mea, o mărturie a afecțiunii mele.

— Oh, J.R. ! E absolut grovază ! Sînt copleșită !

— Mă bucur că-ți place.

— E cel mai minunat dar. Ea îl sărută impulsiv, împingîndu-se tare în el. Ce-aș putea face vreodată ca să mă recompensez ?

— Sînt sigur că te gîndești la ceva, iubito. Ceva josnic și murdar.

Ea rîse.

— Îţi voi arăta ce mult te iubesc, J.R. Acum, ce-ai zice dacă te-aş învîrti oleacă în noua mea jucărie ?

— Du-te singură şi distrează-te. Am de tratat o mică afacere de familie cu tata şi cu frăţiorul meu. Tu du-te şi încearcă-ţi maşina.

J.R. aşteptă pînă ce Sue Ellen ajunse pe drumul care ducea spre şoseaua naţională, şi apoi se îndreptă spre patio. Acolo îi descoperi pe Jock şi Miss Ellie zăbovind la cafeaua de dimineaţă.

— Bună dimineaţa, tată ! Bună dimineaţa, mamă !

— Bună dimineaţa, J.R. ! răspunse Jock. Cum îţi merge, fiule ?

— Bine, tată. Chiar foarte bine.

Apăru Bobby, se salută cu ceilalţi, îşi turnă cafea şi se aşeză.

— Pari pregătit pentru o zi mare, Bobby, spuse J.R.

— Ceva nou pe la firmă, Bobby ? întrebă Jock, fără nici o intenţie. Ceva pe care să merite să-l ştiu ?

— Nu chiar, tată. Aş putea spune că lucrurile merg bine.

J.R. îşi compuse cel mai dezarmant zîmbet pe faţa lui amabilă.

— Asta include Ewing 23, frăţioare.

Bobby privi la J.R., dar nu-i răspunse.

— Ce e cu Ewing 23 ? întrebă Jock, subit interesat.

Miss Ellie, vrînd să-l oprească, îi puse o mînă pe braţ ; el se scutură, înlăturîndu-i-o.

— Oh, spuse J.R., vesel. Mi-am închipuit că ştiai tot despre asta, tată. Nu ţi-a spus Bobby ? A deschis iar Ewing 23. Nu se poate ţine departe de cîmpul acela, nu-i aşa, frăţioare ?

— E adevărat ? întrebă Jock, cu vocea tot mai tăioasă şi ameninţător de joasă.

— Este, tată, continuă J.R. Recent am primit un telefon care m-a informat despre năzdrăvăniile frățiorului meu. Am înțeles bine, frățioare ?

Jock se ridică, cu pieptul umflat de furie.

— Bobby, mîrîi el, ai deschis Ewing 23 ?

— Așa e, tată.

— Știi care e părerea mea în legătură cu cîmpul ăsta !

— Aud că va funcționa la capacitatea completă într-o săptămînă, poate mai puțin, adăugă J.R., dușmănos.

— La naiba ! explodă Jock.

— Hai, Jock, spuse Miss Ellie împăciuitor, fără ca vorbele ei să aibă vreun efect.

— Oameni buni, pe mine o să mă scuzați, spuse J.R., încîntat. Sînt cîteva probleme de care trebuie să mă ocup. Și se retrase, neobservat.

Jock privi aspru la Bobby.

— La naiba, băiete ! Am vorbit de o sută de ori despre cîmpul ăsta. Orice petrol s-ar putea scoate de acolo, jumătate din el îi revine blestematului de Cliff Barnes. Nu vreau să se îmbogățească de pe pămîntul Ewing, din petrolul Ewing.

— Jumătate îi revine de drept, spuse Miss Ellie.

Jock continuă, de parcă n-ar fi auzit.

— Acum, Bobby, îți spun pentru ultima oară să-l închizi astăzi, imediat.

Bobby se ridică, privindu-și tatăl în ochi.

— Nu pot face asta, tată.

Jock bolborosi, incoerent :

— Ai s-o faci, pentru Dumnezeu ! Ai să faci exact așa, sau...

Bobby izbucni, la fel de furios ca și tatăl său :

— N-am cerut niciodată să preiau Ewing Oil, n-am vrut-o niciodată. Dar tu mi-ai cerut s-o fac, sau ai

uitat ? Ai spus că n-are cine altcineva. „Fă-o pentru mine, Bobby“ — ai spus. „Fă-o pentru familie“. Nu era nimeni altcineva. O.K., am făcut-o. Dar trebuie s-o fac în felul meu, să fiu eu însumi, să iau propriile mele decizii. Tu nu te ocupi curent de companie, tată. Eu mă ocup. Nu J.R. conduce compania. Eu o conduc. Dacă asta nu-ți convine, spune-o. Poți să-mi iei postul și...

— Bobby ! strigă maică-sa.

El se întrerupse și continuă mai moale :

— Doar spune un cuvînt, tată, și eu și Pamela ne vom face bagajele și ne vom vedea de drumul nostru. Pînă atunci, scuză-mă, sînt o groază de lucruri de făcut în oraș, și nu e nimeni altcineva care să le facă.

Și se îndepărtă.

— Bobby ! strigă Jock. Întoarce-te. N-am terminat cu tine.

Miss Ellie îl trase de mînecă.

— Vrei, te rog, să te așezi și să te liniștești, Jock Ewing ? I-ai spus fiului tău mai mult decît era necesar.

El se așeză, încruntîndu-se la ea.

— Băiatul ăsta trebuie să învețe ce este bunul simț.

— Băiatul ăsta e un bărbat, Jock, și tu i-ai dat compania s-o conducă. Lasă-l s-o conducă în felul lui.

— Voiam doar să-l învăț de bine.

— Jock, ascultă-mă.

— Ce-i ?

— Ascultă bine. Indiferent ce înseamnă asta, indiferent cum o iei, nu vreau ca băiatul ăsta să părăsească ranchul.

— Ascultă aici, Miss Ellie.

— Nu, Jock. De data asta, nu. De data asta ascultă tu .Eu voi vorbi. Am pierdut un fiu din viața mea. Nu intenționez să mai pierd încă unul.

El o privi pînă cînd, incapabil să-i mai susţină privirea, se întoarse, încercînd să retrăiască amintirit vagi şi derutante, care rămîneau în afara puterii lui de înţelegere.

Era, din punctul de vedere al lui Jock, un simplu exerciţiu, în concordanţă cu felul în care voia să-şi educe fiii, cu felul în care vedea viaţa unui bărbat în zilele acelea. Reuşită sau cădere — nu conta atît de mult felul în care joci jocul, ci doar cine cîştigă şi cine pierde. Credea că băieţii lui puteau deveni bărbaţi numai printr-o educaţie aspră, temeinică, demnă de urmaşii celor care cu cîteva generaţii în urmă supuseseră un continent, care străbătuseră Texasul şi Oklahoma şi Louşiana, săpînd în căutare de petrol, care-şi croiseră drum în Vestul Sălbatic, făcîndu-l un loc sigur, în care puteau să trăiască nevestele şi copiii lor. Într-un cuvînt, felul de bărbat care fusese Jock Ewing întotdeauna.

De aceea îi supusese la probă ; trei băieţi, între zece şi paisprezece ani ; o frînghie subţire, o gamelă cu apă şi un pachet de chibrituri. Tîrziu, într-o după-amiază de vară, îi dusese lîngă colinele de la poalele Munţilor Stîncoşi, în sudul statului Colorado, la două zile de mers pînă în cel mai apropiat oraş, înconjurat de văi şi piscuri şi de un peisaj straniu, virgin. Şi îi lăsă acolo, să-şi găsească singuri drumul înapoi, spre tabără, cum puteau.

— Sînteţi fraţi, îi preveni el — şi puteţi lucra în echipă, împărţind ceea ce aveţi, ţinîndu-vă laolaltă, sau să vă despărţiţi. Cum vă convine. Dar să vă întoarceţi la locul în care se găseşte tabăra făcînd pe dracu' în patru. Şi, pe Dumnezeu, nu-mi va fi milă de nici unul dintre voi care nu poate să-şi poarte singur de grijă.

— Şi dacă, spuse Boby, tremurător, ne pierdem ?

Jock îl fixă cu o privire de oţel, care-i răspundea mai bine decît ar fi putut-o face orice cuvînt.

— În cazul ăsta cel mai bine ar fi să regăsiţi iar singuri drumul. Astai tot. Pe viaţă şi pe moarte ! Voi, în faţa pădurilor şi a munţilor. Eu voi aştepta să-l felicit pe primul care va ajunge.

Prima noapte a fost cea mai uşoară. Adunaseră la lumina zilei, care începuse să se împrăştie, destule lemne ca să facă un foc, şi Gary dăduse peste nişte mure care le ţinură de foame la cină. Adunaţi în jurul focului, încercară să se încălzească şi să-şi mai alunge teama care-i încerca, pînă ce nu mai putură sta treji.

Îi trezi ploaia. Focul li se stinsese, bura şi era ceaţă, iar băieţii erau înfrigurati şi uzi şi se simţeau nenorociţi. Mîncară restul murelor, băură puţină apă şi se gîndiră în ce stare de plîns erau.

— E simplu, se împăună J.R. Nu avem decît să ne întoarcem, ţinînd-o pe drumul pe care am venit, pînă găsim drumul pe care a luat-o tata. Nu poate fi decît la patru-cinci mile în urmă. Şi arătă cu braţul în spate

Bobby nu era sigur, şi spuse :

— Oricum, tata nu asta voia. Voia să trecem munţii, prin păduri.

Gary, un băiat subţirel, nu aşa de viguros ca ceilalţi doi, cu faţa slăbuţă, cu ochi mari, şi cu un aspect de ied speriat, îşi luă inima în dinţi şi spuse :

— Oricum, trebuie să ne întoarcem. Pe drumul care duce acolo— indică el.

— La naiba, Gary ! explodă J.R. Ce ştii tu ?

— Eu zic s-o luăm de-a dreptul prin păduri. Mai devreme sau mai tîrziu o să ajungem la cîmpie. Sînt sigur că tabăra e spre răsărit, spuse Bobby, cu mai multă siguranţă decît simţea.

O clipă lungă, nimeni nu spuse nimic. Continua să plouă și nu realizaseră nimic, decît să fie mai uzi și mai înfrigurați. În momentul acela toți aveau impresia că Jock îi adusese acolo pe un drum drept ; fără învîrteli și cotituri, fără unghiuri și schimbări de direcție.

J.R. fu acela care hotărî, cu mai multă fanfaronadă decît convingere.

— O.K., o să facem cum a zis Bobby. Urmați-mă.

Și începu să coboare panta mărginită de copaci. Bobby îi făcu semn lui Gary să-l urmeze pe J.R. și el asigură ariergarda. Pe cînd coborau, încerca să recunoască semnele pe care, inconștient, le observase de-a lungul drumului, la venire. Nu găsi nimic. Merseră mai mult de o oră, timp în care Gary căzu de mai multe ori, julindu-și coatele și genunchii și începînd să scîncească. Bobby îl tot zorea, pînă ce, în sfîrșit, Gary căzu într-o tăcere adîncă, scîncind.

— J.R. ! strigă Bobby. Oprește-te o secundă.

J.R., la cincizeci de picioare înainte, se întoarse și se opri, cu o expresie disprețuitoare pe fața lui rotundă :

— Hai, Gary. Ridică-te-n picioare. N-avem timp de pierdut. Tata se așteaptă să ne comportăm ca niște bărbați, nu ca niște babe smiorcăite.

— Facem o pauză aici, spuse Bobby, întinzîndu-i lui Gary gamela.

J.R. se opri în loc și așteptă, dar nu mult timp. Se ridică și strigă :

— Ei bine, hai să continuăm.

— Sînt prea obosit, Bobby, spuse Gary.

— Are dreptate. Nu putem sta aici. Mai mergem puțin și ai să te odihnești iar.

Și porniră iarăși. La o sută de yarzi mai încolo, depășiră drumul mărginit de copaci și în fața lor se întindea acum o pantă abruptă și adîncă, care părea să

coboare spre valea de jos. J.R. scoase un strigăt de triumf.

— Am trecut de munți, sînt doar coline de aici înainte! strigă el triumfător. Nu avem decît să coborîm; fiecare cum poate.

— Așteaptă un minut! strigă Bobby. Pe jumătate tîrîndu-l pe Gary, coborî spre locul unde stătea J.R., în picioare. Terenul ăsta nu pare prea sigur sub picioare, J.R. Ia-o înainte cu viteză și-ai să vezi ce o să se întîmple.

— N-o să se întîmple nimic, în afara faptului că o să ajungem înapoi, la tabără, înainte de prînz. Și eu voi ajunge primul.

— Terenul e periculos, insistă Bobby. Trebuie să folosim frînghia asta, să ne legăm unul de altul la distanță de zece-cincisprezece picioare, pentru orice eventualitate.

— La naiba, Bobby! Ești un copil fricos. N-ai de ce să te temi. Vino după mine.

Cu asta, începu să coboare, aruncînd frînghia, cu dispreț. Bobby o ridică, urmărindu-l cu privirea cum pleca.

— Poate că are dreptate, murmură el.

— Pot să mă descurc singur, spuse Gary.

— Stai în spatele meu. În felul ăsta o să te pot susține, dacă ai să ai nevoie de ajutor.

— Nu știu...

— Poți să te descurci, îți spun eu. Doar să stai pe aproape.

— O să încerc, Bobby. Pe cuvînt că o să încerc.

Și porniră să coboare, încet. La un sfert de milă mai încolo, panta se înclină într-un unghi abrupt și băieții se pomeniră alunecînd, mult mai repede decît

ar fi dorit. Cu mult mai în față, îl putură vedea pe J.R., acum o siluetă minusculă, făcîndu-le cu mîna frenetic, strigînd ceva neinteligibil, ca și cum i-ar fi îndemnat să se grăbească.

Bobby, privind în spate, văzu că Gary era în încurcătură, cu picioarele luptîndu-se să-și mențină echilibrul, avansînd mult prea repede. Încercă să vină în ajutorul fratelui său, dar picioarele îi alunecau, trăgîndu-l în urmă și căzu pe spate, ducîndu-se la vale. Gary, alerga, fără să se poată opri, țipînd de frică.

— Bobby ! Ajută-mă !

Bobby îi strigă :

— Lasă-te jos ! Lasă-te să cazi !

Nu folosi la nimic. Chiar dacă auzise, Gary nu fu capabil să răspundă, de parcă corpul lui respingea ideea de a se lăsa jos. Continuă să ia viteză, cu trunchiul aplecîndu-se gradat, tot mai mult înaintea picioarelor, fără echilibru și efectiv scăpat de sub control.

Bobby se sforță să se ridice și se duse după el. Căzu din nou, lovindu-și capul de o stîncă. O clipă lungă fu incapabil să se miște, iar lumea i se destrămă în fața ochilor în scame. În sfîrșit, capabil să se ridice în patru labe, încercă să-și găsească fratele. Gary dispăruse.

Îl strigă pe nume. Îi răspunse doar răpăitul ploii. Se ridică iar în picioare, urmîndu-și drumul. Pe neașteptate panta se sfîrși și Bobby abia se putut ține să nu alunece într-o strungă stîncoasă. Se așeză jos, sprijinindu-se în coșul pieptului, croindu-și drum spre margine și privi în jos. La douăzeci de picioare adîncime, rostogolit pe stînca dură, era Gary, nemișcat, cu capul atîrnîndu-i într-o parte.

— Gary ! Gary !

Băiatul nu mișcă. Bobby începuse să respire greu, iar frica îi întunecă mintea. Putu să-și audă inima

bătînd. Privi în jur. La stînga lui, un copac, la douăzeci de yarzi depărtare, răsucit și îndoit de vînturile muntelui, se ținea cu disperare lipit de fața stîncoasă a muntelui. Se tîrî spre el, își încolăci frînghia în jurul trunchiului, înodînd-o strîns și începu să coboare în strungă. La jumătatea drumului, auzi copacul scrîșnind, mișcîndu-se sub povara acestui neobișnuit efort. Ezită, și continuă să coboare, cu picioarele sprijinite de peretele strungii, cu pași mari, stîngaci. Ajunse la fund și se grăbi spre Gary. Era o vînătaie pe fața lui, dar respira și altfel nu părea rănit.

Bobby își turnă apă din gamelă în batistă și-i tamponă sprînceana. Gary gemu și ochii i se deschiseră.

— Ia-o ușor, îl preveni Bobby. Cum te simți ? Ți-ai rupt ceva ?

— Eu, nu cred.

Bobby îi întinse gamela.

— Scoală-te și bea.

Băiatul se supuse. Ochii lui de ied priviră în jur.

— O să murim aici, Bobby ?

— N-o să moară nimeni. O să ne întoarcem.

— Dar cum ?

Bobby se ridică. Sub picioare se afla o albie stîncoasă, cu laturile netede. Stăteau în albia unui rîu secat. Ca orice rîu de munte, cobora la vale. Părea să fie mult de mers, dar drumul ăsta putea, eventual, să-i scoată din munți. Îl ajută pe Gary să se ridice.

— Ține-te de mîna mea, ordonă el. Mergem.

O oră mai tîrziu ploaia încetă. Ei își continuară coborîrea pe cărarea răsucită, dar numai tîrziu, după amiază, ajunseră la cîmpie. Cerul era acum senin și soarele care apunea începuse să se ascundă în spatele piscurilor, aruncînd umbre lungi, care-i arătau lui Bobby drumul. Se întoarse spre sud, spre tabără. Era aproape

întuneric cînd descoperiră focul de tabără. Jock și J.R. ședeau în jurul focului, privindu-i cum veneau.

Jock nu spuse nimic pînă ce nu ajunseră lîngă flăcările galbene.

— Mi se pare că v-a trebuit mult timp pînă să vă întoarceți, băieți.

Gary deschise gura să vorbească, dar Bobby îi făcu semn cu mîna să stea liniștit.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

J.R. zîmbi peste flăcări :

— Se pare că nu-i de-ajuns tot ce-ți stă în puteri, frățioare. Nu într-o întrecere.

— Sper că asta v-a învățat ceva, băieți, despre felul în care să vă descurcați în lumea asta, spuse Jock, începînd să aranjeze o cină din friptură de vacă și fasole. J.R. își cunoaște calea. Data viitoare să vă țineți scai de el și să-i călcați pe urme.

— Așa o să facem, tată, spuse Bobby, cu vocea liniștită și inexpresivă.

— Și o să fii întotdeauna binevenit, frățioare. Întotdeauna.

Lucy stătea, privind ușa cu vopseaua care începuse să se cojească, extrem de înfricoșată. Își atinse părul auriu, coafat cu grijă. Își muie buzele, încercînd să nu-și șteargă rujul. Își îndreptă fusta, peste șoldurile ei frumoase, rotunde. Lucy Ewing era tînără, frumoasă și isteață, una din acele texane frumoase care păreau să aibă toate calitățile. Totuși, încrederea în sine era doar superficială, și adesea simțea un sentiment de teroare cînd trebuia să facă față unor situații noi. Așa era și acum, cînd stătea în fața apartamentului lui Mitch Cooper.

Cum va privi el această vizită neașteptată ? O va primi bine sau o va da afară ? Sigur, Mitch era un bărbat care avea toate calitățile : inteligență, frumusețe — tot ce ar fi vrut o fată de la un băiat. Lucy îl văzuse de cîteva ori în incinta universității, înainte de a reuși să-l cunoască. Solid, cu o față și un corp de star de cinema, avea calitatea de a fi stăpîn pe sine, ceea ce-i ținea pe oameni la distanță, de parcă exista o forță interioară care-l proteja, asigurîndu-i timpul și spațiul în care să-și realizeze scopurile.

Lucy respiră adînc, tremurător, și bătu în ușă, apoi bătu din nou, cu o fervoare pe care nu o resimțea. Ușa se deschise și el apăru, îmbrăcat în blugi și o cămașă veche, cu părul ciufulit, nebărbierit, clipind, în încercarea de a o recunoaște.

— Lucy.

— Deranjez ? întrebă ea, cu falsă veselie, zîmbind strălucitor și privind peste el. N-ai ascuns pe nimeni pe aici, nu-i așa ? Te bucură vizita mea ? M-am gîndit că te-ar putea dispune o companie. Și intră în apartament, trecînd pe lîngă el, înainte de a-i putea răspunde.

Mitch închise încet ușa după ea.

— Lucram.

Cărți erau răspîndite peste tot, vase murdare, haine murdare. Era evident că nimeni n-ar fi putut face ordine acolo nici într-o săptămînă. Mitch avea nevoie de cineva, își spuse Lucy ; avea nevoie de Lucy, își spuse ea, insistînd.

— Sigur ai nevoie de prezența unei femei aici, îi spuse ea.

El privi în jur, de parcă atunci ar fi văzut totul pentru prima oară.

— Cred că va trebui să fac curat. Studiam.

— Dacă trebuie atît de mult timp şi atît de multă muncă ca să devii doctor, poate că nu se merită.

Neîncrederea îl făcu să roşească :

— Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată.

— Tot ?

Buzele ei se întinseră într-un zîmbet. Bietul băiat, care nu realiza *nimic*, nici măcar atunci cînd o fată încerca să flirteze cu el. Se arăta a fi un caz dur, dar unul pe care ea voia să-l îmblînzească.

— Hei ! Mi-e foame, spuse ea, veselă. N-ai vrea să duci o fată la un hamburgher şi la o cafea ?

— Oh, ar fi frumos, dar nu pot. N-am timp — şi nici bani, ca să spun adevărul.

Ea se apropie de el cu un pas, odihnindu-şi mîna pe pieptul lui, lat şi puternic. Contactul îi provocă mîncărime în degete, o făcu să simtă o slăbiciune în stomac, simţi valuri de senzaţii răspîndindu-i-se în coapse. Se cutremură.

— Mitch.

— Ce-i ?

Ea se trase înapoi.

— Am o groază de bani.

El îşi coborî privirea spre ea, fără să-şi schimbe expresia :

— Plătesc întotdeauna eu, Lucy.

Făcuse o greşeală şi încercă cu disperare s-o corecteze, s-o compenseze.

— Mitch, ce trebuie să facă o fată ? Eşti un tip de care e foarte greu să te apropii. Întotdeauna ai treabă. Ai pe undeva o prietenă ?

Asta îl făcu să rîdă.

— N-am timp şi energie pentru o fată. N-aş şti ce să fac cu una. Am uitat cum e asta.

— Poate, ginguri ea, sprijinindu-se de el, poate că pot eu să te ajut să-ți amintești.

Mîinile îi dansau ușor pe mijlocul lui, cu degetele agățate de curea. El se unduia, privind nesigur.

— Mă așteaptă ore întregi de muncă.

— Omul trebuie să se mai și distreze, să se relaxeze uneori.

— Nu înțelegi.

— *Tu* nu înțelegi.

Ea se dădu mai aproape, lipindu-și sînii de pieptul lui, și mirosul ei slab, dar îmbătător, de violete îi ajunse la creier. Ea își mișcă mijlocul și un timp nu se petrecu nimic ; apoi, el îi răspunse instinctiv.

— Vezi, gîfîi ea, îți amintești.

Brațele ei îi încercuiră gîtul, și se întinse să-i ajungă gura, împingîndu-și limba în gura lui și fiind treptat acceptată. Oftă cînd el o cuprinse în brațe, strîngînd-o, odihnindu-și o mînă pe fesele ei tari, rotunde.

— Sau poate că trebuie să înțelegi, spuse ea dintr-o dată.

El o conduse spre patul nefăcut.

— Dacă nu înțeleg, sînt sigur că voi înțelege curînd. Cu ajutorul tău, Lucy.

— Vei obține tot ce dorești.

—3—

Tom Selby avea expresia grijulie, scrutătoare a omului care credea în cifre, arareori în promisiuni și niciodată în oameni. Era, de fapt, șef contabil al Întreprinderii Ewing, competența lui părînd fără margini, cunoștințele nelimitate și simțul lui de precauție o flamură care-i ținea la distanță pe antreprenorii mai îndrăzneți. Acum era aplecat peste biroul lui Bobby de la Ewing Oil, indicînd cu un stilou informațiile din registrele răspîndite pe suprafața plană a întregului birou. Vorbi, cu o voce pedagogică și nazală.

— Uite, Bobby. Aici ți-am arătat cele 750 milioane din vînzările concesiunilor din Asia.

— Consemnează, Connie, îi spuse Bobby secretarei sale, așezată pe partea cealaltă a biroului, cu un carnet de note și un stilou în mînă.

Ea consemnă.

— Și aici, mormăi Selby, uite 625 milioane pentru puțurile de gaze naturale de pe coasta de est. Și uită-te la cifrele astea — am reușit să repartizăm alți 25 de milioane de dolari pentru echipament și plata personalului. Ceea ce ne-a mai rămas, reprezintă aproximativ alte 6 milioane, care pot fi folosite pentru a pune iar în funcțiune Ewing 23.

Bobby se uită în grabă peste cifre.

— La cît se ridică totul, Tom ? Cîți bani în numerar are Ewing Oil disponibili în clipa de față ?

Selby se încruntă.

— Puțin peste o sută de milioane. Pe moment, astea sînt activele lichide, rezonabile. Cifrele exacte le găsești pe pagina următoare, Bobby.

Bobby se lăsă pe spate în scaunul lui, punîndu-și mîinile sub cap. Ochii îi erau roșii, buhăiți, colțurile gurii trase în jos. Își bătea de mult timp capul cu asta, și oboseala începuse să se adune.

— O sută de milioane, murmură el. Dădu din cap, apoi se ridică. Da, asta voiam să știu. Mulțumesc pentru ajutor.

— E slujba și plăcerea mea. Și se întinse după registre.

Bobby își puse mîna peste ele.

— Am să păstrez registrele pentru o zi sau cam așa ceva, dacă nu te superi. Pentru puncte de referință, dacă voi avea nevoie.

— Desigur. Ai să mă anunți dacă mai ai nevoie de mine.

— Bineînțeles, Tom.

Își strînseră mîinile și Selby plecă. Bobby se duse la fereastră, stînd cu spatele la Connie, privind Dallasul care se întindea în fața lui. În miezul zilei, orașul era luminos și strălucitor, părînd un oraș nou-nouț în prerie. Dar Bobby știa mai bine. Era o metropolă care se mărea prea repede, cu toate problemele altor orașe mai vechi : crimă, sărăcie, inflație în creștere și o populație care se multiplica prea repede față de serviciile de care avea nevoie. Dar era totuși un loc în care oameni ca el puteau să facă tot felul de învîrteli, să hotărască soarta a milioane de dolari printr-o strîngere de mînă, puteau să cumpere și să vîndă mari proprietăți, să-și asume riscuri imense, locul în care dezastrul pîndea în urma fiecărei decizii, dar

în care promisiunile de bogăție și putere contrabalansau de departe frica de eșec. Poate, se gîndi Bobby, amintindu-și vorbele Pamelei, nici el nu era diferit de J.R., la urma urmelor. Poate că voia exact ce vroia și fratele lui mai mare : succes, putere, bogăție și, în sfîrșit, victoria asupra fraților lui.

— Ce facem, Bobby ?

Era Connie, și vocea ei amabilă îl readuse în prezent. Își umplu plămînii cu aer și se întoarse cu fața la ea. Era o femeie tînără și frumoasă, cu o siluetă desăvîrșită și, după expresia din ochii ei, realiză că n-ar fi privit nefavorabil o relație personală cu patronul ei. Fu tentat, dar nu în așa măsură, încît să facă o mișcare în direcția ei. Se întoarse în scaunul lui.

— Nu sînt sigur, spuse el.

Connie tocmai deschise gura să vorbească, cînd bîzîi interfonul. Răspunse, și Louella, cealaltă secretară, spuse :

— Sînt aici domnul Lee, domnul Luce și domnul Bradley.

— Trimite-i aici, spuse Bobby.

Connie făcu un pas spre ușă ;

— Te las singur cu ei.

— Nu, rămîi. Mi-ar place să fii de față. Am așteptat de mult ziua asta.

Ea dădu din umeri și se întoarse la locul ei, unde se așeză picior peste picior, cu carnetul de note în poală, și așteptă. Bobby îi salută pe cei trei bărbați cu strîngeri de mînă și vorbe vesele, ca pe niște vechi prieteni, pe care nu-i cunoștea de azi, de ieri, sau cel puțin așa i-ar fi părut unui observator din afară. Jordan Lee, Andy Bradley și Wade Luce erau toți marcați de mulți ani de afaceri cu petrol în Texas. Era în ochii lor o lucire sălbatică, o expresie de hotărîre în jurul gurii, o ținută se-

meață a capului, de parcă n-ar fi putut suporta să întîlnească privirea altcuiva. Erau oameni obișnuiți să scotocească cu privirea prin toate colțurile înainte de a proceda la următoarea mișcare, oameni care adesea verificau ce era în urma lor. Toți anii ăștia rezistaseră văzînd totul, făcînd aproape tot ce trebuia făcut — sau punînd pe alții să facă pentru ei. Țineau cu disperare să păstreze ce aveau și erau nerăbdători să forțeze una sau două victorii în plus, în timpul ce le rămînea.

Bobby îi pofti să se așeze.

— Băieți, vreau să vă mulțumesc.

— Încîntați, Bobby. Ne pare întotdeauna bine să te vedem.

— Spune, cum îi merge fratelui tău ?

— Da, ce mai face bătrînul J.R. ?

— E în convalescență, dar merge spre bine.

— E-n regulă.

— Perfect.

— Cît de repede crezi că se va întoarce la biroul ăsta al lui ?

Bobby simți cum i se aprind obrajii.

— De îndată ce va fi complet vindecat. Pînă atunci eu conduc Ewing Oil, domnilor, Pe de-a-ntregul, în fiecare zi. Așa că, putem trece la afaceri ?

Jordan rîse, fără veselie.

— N-am putea avea un motiv mai bun să ne adunăm aici decît să vorbim despre afaceri.

— De asta sîntem aici, spuse Wade.

— O.K., începu Bobby. Am luat o hotărîre — și anume — să deschid iar Ewing 23.

Jordan se încruntă.

— Iar deschisă, iar închisă, uite popa, nu e popa. N-a închis-o J.R. acum cîtva timp ?

— A închis-o, declară Bobby. Eu o deschid la loc.

Cei trei schimbară priviri prevenitoare. Bobby își dădu seama de îndoielile lor.

— V-am spus că eu conduc Ewing Oil. Decizia și responsabilitatea îmi aparțin. Riscurile de asemenea.

— O.K., Bobby. Unde vrei să ajungi ?

— La motivul pentru care v-am chemat aici, spuse Bobby. Asta e o altă fațetă a problemei. Ewing 23 funcționează la întreaga capacitate și avem nevoie de altă rafinărie. În acest scop — și asta e pentru voi o afacere bună, băieți — în acest scop, cumpăr și rafinăria lui Jim Redfield din Galveston. Ne va aduce un venit sigur — are o capacitate de cincizeci de mii de barili zilnic și Jim vrea să ne-o dea la numai două sute de milioane.

Jordan își țuguie buzele.

— Destul de rezonabil.

— Un chilipir, adăugă Wade, precaut.

Bobby dădu din cap, hotărît :

— O pomană. Sînt pregătit să pun jumătate din sumă.

— O sută de milioane ? întrebă Andy.

— Exact. Și vă las vouă cealaltă jumătate. Vă ofer o afacere cinstită. O sută de milioane de dolari care o să vă aducă un procent de cincizeci la sută. Fără răsuciri și învîrteli, domnilor. Nu răzgîndiri, nu procente schimbătoare. Știți exact ce primiți pentru banii voștri. Ăsta-i doar un aspect.

— Și celălalt ?

— Trebuie să acționăm repede. I-am spus lui Redfield că-i dau răspunsul curînd. Chiar foarte curînd.

Wade vorbi lent :

— Cît timp ți-a dat ?

— Nu atît cît aș fi vrut, admise Bobby, înciudat. De asta o consider o propunere pe șleau, la care să dăm răspunsul pe loc ; o iei sau n-o iei.

— O iei sau n-o iei, repetă Wade.

Bobby dădu din cap.

— Ei ? Ce spuneți ?

Andy răspunse :

— Jordan, de ce nu vorbești pentru noi toți ?

— Voi fi încîntat s-o fac.

— E o afacere bună, Jordan, răspunse Bobby.

— Poate da, poate nu. Nu asta e întrebarea. Ceea ce avem noi de spus e scurt și la obiect, Bobby. Cînd ne-ai chemat, am venit din pură curiozitate, asta-i tot. Trebuie să recunosc că a meritat.

Bobby îl privi.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— În ceea ce privește propunerea de a mai face afaceri cu Ewing Oil, ei bine, se pare că toți ne amintim de chestia aceea pe care ne-a copt-o J.R., cu Asia. Îți amintești de asta, nu-i așa, Bobby ? A provocat sinuciderea unui bun prieten de-al nostru și falimentul altuia.

Bobby își împreună mîinile.

— Așteaptă un minut, Jordan. Ai avut de-a face atunci cu fratele meu. Acum vorbești cu Bobby Ewing.

— Un Ewing sau altul, n-are importanță. Rămîne Ewing Oil. Așa că răspunsul nostru, Bobby nu poate fi decît unul singur : *nu*. Și dacă nu e destul de clar, atunci precizez că nu vom accepta nici acum și nici altă dată. Cu o jumătate de zîmbet se ridică și se îndreptă spre ușă de unde spuse, fără să se întoarcă : Dar să nu crezi că n-am apreciat invitația de a veni aici și de a pălăvrăgi, Bobby. A fost foarte interesant, foarte amuzant, a meritat.

Și plecară. Bobby privi uluit în urma lor, incapabil să realizeze refuzul și consecințele acestuia pentru planurile lui.

Connie se apropie, vru să-l atingă, dar se răzgîndi.

— Îmi pare rău, Bobby.

— Credeam că ar vrea să intre în afacerea asta — o modalitate perfectă de a ne compensa pentru ce s-a întîmplat, de a ne împăca cu cartelul.

— Cred că asta înseamnă că problema cu rafinăria s-a încheiat.

Bobby își îndreptă privirile spre ea.

— La naiba, nu, nu s-a încheiat! Am spus că vreau o rafinărie și intenționez să obțin una, într-un fel sau altul.

— Dar banii... Unde...

— Unde au fost bani întotdeauna, Connie. Sună-l pe Franklin Horner, la banca lui.

Sub un cer senin, Jock Ewing și Ray Krebbs, administratorul ranchului, își goneau viteii de-a lungul cîmpiei, de parcă erau grăbiți să ajungă undeva. Ajunseseră lîngă un șir de copaci, plantați acum cincizeci de ani ca o pavăză contra vîntului, trăseră hățurile, își duseră caii la umbră și descălecară. Își șterseră sudoarea de pe față și-și trecură unul altuia o gamelă cu apă.

— Pe legea mea, spuse Krebbs, admirativ, nimeni nu te poate întrece la călărie, cînd te potrivești, Jock.

Jock privi posomorît. Fața lui era arsă de vînturi și sprîncenele proeminente. Lovi cu piciorul în pămînt.

— Omul se moleșește, uită de unde a început, uită cine este. Am petrecut prea mult timp stînd aiurea, fără să fac o muncă de bărbat.

— Mai devreme sau mai tîrziu, toți trebuie s-o luăm mai ușor.

Jock îl privi pe tînăr.

— Ar trebui să fie cît mai tîrziu, mîrîi el.

— Te necăjește ceva, Jock?

— Cum ţi-a venit ideea ?

Krebbs se trase de buza de jos. Era un bărbat suplu, musculos, care nu se simţea în elementul lui între patru pereţi, dar care se mişca firesc şi sigur printre animale şi maşini.

— Mi se pare că ai călărit cam aprins, Jock, de parcă ai fi avut o muscă sub şa.

Pe faţa lui Jock apăru un zîmbet de împotrivire. Privi spre orizont, de parcă ar fi vrut să scruteze trecutul ; erau atîtea de amintit, atîtea de uitat. Cel mai nesuferit aspect al bătrîneţii, se hotărîse el demult, era să-ţi amintești de oamenii pe care n-ai să-i mai vezi, de lucrurile pe care n-ai să le mai faci. Reveni în prezent.

— Eşti un individ al naibii de isteţ, Ray.

— Încerc să ţin pasul.

— Aş zice că eşti pe departe cel mai bun.

Ray primi complimentul cu o scurtă mişcare în jos a bărbiei.

— E vorba de Bobby şi J.R., nu-i aşa ?

— Puteai să crezi că fiind fraţi şi toate celelalte, o să se înţeleagă mai bine, în special avînd în vedere faptul că Gray a lipsit în tot acest răstimp.

— Ai auzit vreodată de Cain şi Abel, Jock ?

— Crezi că resentimentele între fraţi sînt în sînge, nu ?

— Cred că adesea se întîmplă să fie. Între cei doi este cu siguranţă o competiţie.

— Uneori n-o înţeleg.

Krebbs privi în zare. Jock îl măsură.

— Te gîndeşti la ceva, Ray, hai, dă-i drumul.

— Eşti un om dificil, Jock. Nu e uşor să lucreze cineva cu tine, nici să fie fiul tău. Cred că băieţii ăştia nu vor nimic mai mult decît să-ţi placă, să te audă spunînd că-i preţuieşti.

— Păi sînt mîndru de amîndoi. Întotdeauna am fost.

— Nu fii așa de sigur că ei știu asta. Cum mi se pare mie, întotdeauna i-ai stimulat pe unul sau pe altul, într-un fel sau altul, făcîndu-i să vrea să facă tot mai mult, să se antreneze în treburi tot mai grele. Așa ai fost mîndru de ei, aș spune.

— Îți stă în caracter să spui ce crezi, Ray.

— Știi o cale mai bună, Jock ?

— Nu pot spune că știu, replică Jock.

Un răstimp îndelungat, tăcură amîndoi, apoi Krebbs sparse tăcerea.

— Credeam că Bobby lucrează acum ca șef la Ewing Oil.

— Așa e, răspunse Jock, puțin prea repede. Normal, mai are mult de învățat.

— Nu avem noi toți ?

— Dar nu asta e problema.

Krebbs așteptă să continue.

— J.R. pur și simplu *se bucură* să fie președinte. Vreau să spun că slujba asta e pentru el ca o desfătare, cînd se implică cu toate forțele, complotînd, făcînd planuri și punîndu-le în aplicare. Băiatul ăsta e ca un cal bun de muncă grea și de intrigi.

— În special de intrigi.

Rîseră amîndoi.

— Recunosc că nu-i prea diferit de cum era tatăl lui, se confesă Jock.

— Și de cum mai este.

— Și de cum mai este.

Jock deveni serios.

— J.R. nu poate suporta ideea de a fi înlăturat de la slujbă. Se luptă să se întoarcă.

— Așa că ce-ai să faci ?

— Asta-i problema.

— Ai spus că Bobby lucrează bine ?

— Şi aşa este. Mi-e teamă că băieţii ăştia doi o să se înfrunte sălbatic în una din zilele astea. Curată explozie.

— Sînt amîndoi luptători.

— S-ar putea să iasă rău şi să mă ia naiba dacă ştiu ce să fac. Fir-ar să fie ! Trebuie să fie o cale să-i cuplez undeva unde să poată lucra împreună, umăr la umăr, fără să se tot sîcîie şi să se muşte.

Krebbs dădu din cap, a resemnare.

— Nu-i nici una, Jock. De mult te aud spunînd asta şi văd că continui. Ştii la fel ca mine care-i adevărul.

— Da, ştiu, dar nu vreau să-l aud.

— Va trebui să-l priveşti în faţă.

— Ştiu, şi dacă-l privesc, ce-o să se întîmple ? Bobby ăsta are o voinţă puternică şi se aprinde sub presiune. Dacă-l dau afară de la slujbă o să-şi croiască un drum nou, o să părăsească Southforkul, o să părăsească Dallasul, pentru totdeauna.

— E un matur.

— Aşa e. Dar dacă se întîmplă asta, Miss Ellie o să dea vina pe mine.

— Nu te invidiez, Jock. N-aş vrea să-mi sară-n spate femeia asta.

— Exact. Îţi spun, Ray, sînt la capătul răbdării şi nu ştiu ce să fac.

Fără alt cuvînt, se întoarse la calul lui, se săltă în şa şi plecă în galop. Krebbs, urmărindu-l cu privirea, ar fi dorit atîta să-l ajute, dar înţelese că în această privinţă era şi mai neajutorat decît Jock Ewing.

J.R. se afla la barul de pe patio, cînd sosi Jock, călare. Răsuflînd din greu, plin de praf şi transpirat, Jock se pregătea să intre în casă.

— Ei, tată, arăţi de parcă ai avut o zi grea. Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut ?

O clipă prelungită Jock îşi privi fiul, posomorît.

— Sigur, de ce nu. Ceva tare şi rece ar fi în regulă.

Duse un scaun la umbră şi se lăsă pe el. J.R. îi aduse băutura şi se aşeză alături.

— Trebuie să-ţi spun, fiule, că nu mai sînt cel care eram.

— Eşti încă cel mai bun dintre noi toţi, tată.

— Trupul meu nu vrea să mai reziste la eforturi mari sau îndelungate, ca altădată.

— De asta sînt aici, tată. Să te mai uşurez, pe cît posibil.

Jock trase o duşcă din pahar.

— Cum mai stai cu sănătatea, J.R. ?

— Mă înzdrăvenesc, tată.

— Asta-i bine.

— Destul de bine ca să mă întorc înapoi, la lucru.

Jock nu vroia să audă asta. J.R. continuă :

— Numai dacă n-ai un motiv special să vrei să-l menţii pe Bobby preşedinte.

Jock răspunse repede :

— Nu, J.R. Nu-i asta, dar sînt îngrijorat pentru tine. Cred că ar fi mai bine s-o iei uşor, deocamdată. Ştiu cît îi poate dăuna unui om o rană provocată de un glonte, atît în trup cît şi în spirit.

— Sînt refăcut acum, tată, sînt pregătit să mă întorc la treabă şi cred că am dreptul la un răspuns direct.

— Da, oftă Jock. Cred că ai.

— Ascult.

— J.R., Bobby n-a vrut să preia compania. A făcut-o pentru că i-am cerut-o eu. Am fost de acord să conducă Ewing Oil cum socoteşte de cuviinţă şi aşa a şi făcut.

— Dar....

— Ascultă-mă. Pînă acum, Bobby s-a descurcat bine la slujbă. Nu sînt obligat să-l mai ţin ? Să-l las să termine ce-a început ?

— Şi eu ce să fac între timp ? E compania mea, tată. Trebuie să mi-o dai înapoi.

Jock se întoarse. Întotdeauna îi fusese frică să audă cuvintele acestea de la J.R., şi nu dorea să se confrunte cu el. Dar iată că momentul venise.

— Compania e a familiei, J.R. Asta ne include pe toţi.

— Vreau slujba mea înapoi, insistă J.R.

Jock îşi ridică privirea şi îl privi pe fiul lui în ochi.

— Nu pot face asta, nu încă.

Furios, J.R. se ridică în picioare şi plecă. Asta era o hotărîre pe care nu avea intenţia să o accepte, indiferent pe cine ar fi rănit pe drum.

Singur în dormitor, îşi puse creierul la lucru. Începu să dea telefoane, să întrebe, să obţină răspunsuri. Încîntat de el însuşi, continuă. Îi telefonă lui Franklin Horner, la birou.

— Aici J.R. Ewing, Franklin. Ce mai faci, bătrîne ?

— Destul de bine, J.R. Dar ţie cum îţi merge ?

— Nu se putea mai bine, Franklin. În cîteva săptămîni am să fiu ca nou şi înapoi, la birou, făcînd iar afaceri.

— Mă bucur să aud asta, J.R.

— Ai luat legătura cu Bobby în ultima vreme, Franklin ?

J.R. ştia deja răspunsul. Horner ezită.

— De fapt, am luat-o, J.R. Se pare că Bobby încearcă să ceară un împrumut. Vrea...

J.R. izbucni, arţăgos :

— Ştiu ce vrea el, Franklin. Acum vreau să-ţi spun ce vreau eu. Ascultă bine şi caută să înţelegi. Nu vreau ca banca aceea a ta să-i dea nici un împrumut lui Bobby. Nici un cent, mă auzi ?

— O să fie greu, J.R. Pot încerca s-o scald, dar...

J.R. izbucni, supărat :

— Nu mă interesează cum te descurci. E treaba ta. Dar dacă vrei să faci afaceri cu J.R. în viitor, trebuie ca fratele meu să nu obţină nici o bancnotă murdară de un dolar de la tine, Franklin. Auzi ce-ţi spun ?

— Aud, J.R.

— Bine, e-n regulă. Acum salut-o pe fermecătoarea ta soţie din partea mea. O să mai discutăm curînd, Franklin.

Şi închise, cu un zîmbet victorios pe faţă.

— Nimeni, spuse el cu glas tare, nimeni din lume n-o să-mi ia Ewing Oil, indiferent ce va trebui să fac pentru asta.

— 4 —

Restaurantul Madison era unul din cele care puteau fi văzute în orice oraş mare din Statele Unite — cu pereţii lambrisaţi, semiîntunericul, barul lung şi strălucitor, cu o mulţime de băuturi la preţuri ridicate, cu mîncarea pregătită şi servită cu grijă, constînd în cea mai mare parte din cotlete şi salate, ca să satisfacă gusturile clientelei, predominant masculine. Madison era de fapt un loc unde mîncau oamenii de afaceri, şi unele din cele mai strălucitoare afaceri din Sud-vest începuseră sau culminaseră adesea aici.

Era localul pe care-l alesese Bobby pentru a se întîlni cu Franklin Horner, la o masă izolată, aleasă cu grijă, în cel mai îndepărtat colţ al acestei încăperi mari. Bobby nu se ferea să-l vadă cineva cu Horner ; vroia doar ca întrevederea lor să rămînă secretă. Fură comandate şi servite băuturi şi conversaţia începu lejer şi plăcut, vorbind de una şi de alta, pînă ce, în sfîrşit, ajunseră la subiect.

— Aşa că, Bobby, spuse Horner, ai efectiv o supraabundenţă de petrol.

— Vom avea cînd va începe să funcţioneze Ewing 23.

— Prea mult petrol şi prea puţin timp pentru rafinare.

— Aşa se pare, Franklin.

Horner îl privi îngîndurat :

— Trebuie să fie în Louisiana o rafinărie care pe moment nu prea are de lucru, din cîte știu.

— Te referi la rafinăria lui Hilary Brown. Nu mă poate deservi, nu de data asta. Nu, Franklin, țintesc la ceva mai important. De ani de zile tata și-a dorit o rafinărie a lui, rafinăria Ewing.

— Asta ar rezolva odată pentru totdeauna problema.

— Mă bucur că ai sesizat esența planului meu, Franklin.

— Poate ar trebui să spui ce vrei.

— Destul de simplu. Rafinăria lui Jim Redfield e de vînzare la un preț rezonabil. Cunosc toate detaliile organizării ei interne și te pot asigura că este o ocazie pe care nu se face s-o pierzi. Termenele sînt clare ; Jim vrea s-o vîndă ; eu vreau s-o cumpăr. Odată tranzacția încheiată, pot s-o pun în funcțiune și să obțin un procent de sută la sută petrol finit.

Horner îl privea neîncrezător.

— Rafinarea n-a fost niciodată punctul tare al Ewingilor.

Bobby zîmbi :

— N-a fost deloc, și de aceea e timpul să se schimbe lucrurile.

Horner își scutură capul și căzu pe gînduri.

— De ce-ți iei bătaia asta de cap, Bobby ? Nu trebuie să cumperi neapărat o rafinărie dacă vrei să te folosești de una.

— Desigur, în felul ăsta se pot rezolva problemele imediate, dar trebuie să privim în perspectivă. Și trebuie să avem în vedere că, dacă noi n-o cumpărăm, Redfield o s-o vîndă altcuiva și posibilitățile de rafinare să-mi scape din mînă. Nu pot risca asta, Franklin. Înțelegi ?

— Așa cred.

— Oferta lui Redfield e prea bună ca să treci peste ea.

Horner ezită.

— Ce preț vrea ?

— Două sute de milioane.

— Pare destul de rezonabil.

— La naiba, e mai mult decît atît !

— Ai banii ?

— Ewing Oil poate veni chiar acum cu jumătate din sumă. Am nevoie de cealaltă sută de milioane.

— De la banca mea ?

— Da.

Horner își termină băutura.

— Lasă-mă să mă gîndesc.

— N-ai la ce să te gîndești. Redfield vrea s-o vîndă imediat. Eu vreau s-o cumpăr. Treaba nu mai poate fi amînată.

— Mi-e teamă că va fi.

Bobby se aplecă înainte :

— Ascultă Franklin ! Tu și cu mine am avut mai înainte probleme, dar asta-i altă poveste. Vreau s-o știi. Pornim amîndoi curați.

Horner își întoarse privirea. Bobby, simțind că afacerea îi scapă din mînă, se străduia să-și stăpînească furia. Nu-și putea permite să se împotrivească bancherului.

— Ce zici, Franklin ?

— A aprobat J.R. sau tatăl tău această achiziție ?

— N-a fost nevoie, spuse Bobby, repede.

— Bobby, banca mea prețuiește contul Ewing. Știi asta. Dar...

— Dacă înseamnă atît de mult pentru tine să faci afaceri cu noi, dovedește-o.

— Aș vrea să fie atît de simplu. Vezi tu, o bancă împrumută suma asta nu doar pe bază de garanție, ci și pe baza reputației și experienței persoanei care o solicită. În cazul tău, Bobby...

Horner dădu din umeri.

— Vrei să spui că am prea puțin din amîndouă.

— Îmi pare rău, dar e chiar așa. Banca...

Bobby se ridică, retezîndu-i-o cu un gest scurt.

— Franklin.

— Da, Bobby ?

— Poți să-ți ici banca și să ți-o bagi pe gît !

Apoi ieși cu aroganță din restaurant, lăsînd un bancher tulburat în urma lui.

În noaptea aceea, pentru Bobby fu imposibil să doarmă. Întinsă alături, Pamela stătea liniștită, pierdută în tot felul de vise care-i roiau în cap. Mintea lui continua să se frămînte, îmbîcsită de gînduri contradictorii, viziuni și vise fantastice de glorie și realizare. În sfîrșit, se ridică și coborî. În bucătărie găsi o cană, o bere brună, mexicană, categoria întîi, o luă cu el pe patio și se așeză într-un scaun confortabil. Bău puțină bere și privi stelele de pe cerul negru și înalt al Texasului, încercînd să-și limpezească mintea, să-și pună în ordine gîndurile. Nu auzi cînd ușa casei se deschise și se închise ușor în urma lui, n-o auzi pe Miss Ellie venind, pînă ce nu se aplecă deasupra lui.

— Mamă.

Încercă să se ridcie. O mînă pusă pe umărul lui îl făcu să se așeze la loc.

— Ce faci aici așa de tîrziu ? întrebă el.

— Eram cît pe ce să te întreb același lucru.

Trase o dușcă bună din bere.

— Nu puteam să dorm.

— Ai ceva de gînd, presupun.

Miss Ellie se așează în fața lui, pe un scaun. În întuneric, anii păreau să fi zburat de pe fața ei slabă și frumoasă și Bobby își închipui că o vedea așa cum trebuie s-o fi văzut Jock cu mulți ani în urmă — proaspătă și frumoasă, cu ochi aceia mari și inteligenți privind fără să clipească, cu gura aceea sensibilă ridicîndu-se într-o anticipare voluptuoasă. Mama lui era, își aminti Bobby, o femeie cu totul deosebită.

— Mi se pare, continuă ea încet, că familia asta a avut întotdeauna de furcă cu patru-cinci probleme deodată.

Bobby zîmbi.

— Noi, Ewingii, nu sîntem niște oameni pașnici, mamă.

— Nu, cred că nu. E în sînge. Și apoi, oamenii care vor să facă ceva în viață nici nu doresc să stea tolăniți printre perne confortabile și să vegeteze. Totuși, nu-mi place să-mi văd fiul necăjindu-se atîta.

— Se pare că necazurile sînt cele care dau năvală.

— Aș prefera să te gîndești mai mult și să te zbuciumi mai puțin. Întotdeauna sînt probleme de rezolvat, dar din cîte știu eu, frămîntarea n-a rezolvat niciodată vreuna. O gîndire profundă — ei bine, asta-i altă problemă.

— Cum să conduci ceva ca Ewing Oil și să nu te necăjești uneori ?

Ea îl întrebă blînd :

— Spune-mi, Bobby, merită ?

— Pe tata l-ai întrebat ?

— Tu nu ești tatăl tău.

— Sau pe J.R.

— Și nici J.R. nu ești. Întotdeauna ai fost diferit cumva, Bobby. Diferit de fiecare din fiii mei. Gary — ei bine, era un dur. Dur, fără să fie așa de agresiv ca J.R.,

ori așa de isteț, ca să spun adevărul. Nici așa de bun la sport și la tot ce ține de viața în natură, ca tine. Gary era întotdeauna înclinat să plîngă prea repede, să cedeze prea repede, poate s-o apuce pe calea cea mai ușoară. J.R. intotdeauna gîndește, ăsta-i adevărul. Întotdeauna țese intrigi. Dintr-un cent scoate zece, din zece o sută. Chiar de cînd era mic, J.R. voia mai mult, tot mai mult, cel mai mult. Și cred că și acuma. Nu m-ar surprinde dacă într-o zi, băiatul ăsta ar deveni președintele Statelor Unite.

— Mai degrabă rege, spuse Bobby, chicotind.

Ea nu rîse.

— Rege al Statelor Unite ale Americii.

— Rege al lumii.

Ea expiră ușor.

— Dar tu, tu nu ești ca nici unul din ei. Nici ca tatăl tău pe de-a-ntregul. Poate că e prea mult din mine în tine, Bobby. Nu știu.

— Dacă este, mamă, e cea mai bună parte din ființa mea.

Ea îi luă mîna.

— Merită asta, Bobby ?

— Știi, obișnuiam să nu-mi vîr nasul în problemele petrolului, în toate învîrtelile și daraverile. Nici măcar nu puteam să înțeleg cum de suportau tata și J.R. toate astea. Ei bine, am descoperit ceva. Ceva din toate astea e distractiv, stimulant, excitant și merită efortul.

— Sînt surprinsă să te aud vorbind așa.

— Și eu sînt puțin surprins, dar asta este. Îmi place să conduc compania. Vreau să continui.

— De obicei credeam că numai J.R. e un adevărat Ewing, că tu și Gary sînteți pe de-a-ntregul Southworth.

— Și acum ?

— E clar că e mai mult din Ewingi în tine decît mi-am închipuit.

— Mamă, vreau să fac ceea ce este mai bine pentru familie, pentru Ewing Oil, pentru oamenii pentru care lucrăm.

— E posibil să faci toate astea, Bobby ?

— Așa sper, dacă voi găsi calea.

— În tot ce faci, urmează-ți cele mai bune instincte, fiule. E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

— Mi se pare tot atît de bun ca și reușita însăși.

În următoarea dimineață, Bobby începuse treaba devreme, dictîndu-i secretarei, în biroul lui. Terminaseră o jumătate de duzină de scrisori, cînd sună telefonul. Răspunse Connie.

— E Jim Redfield, spuse ea.

Bobby ridică receptorul.

— Jim, cum te simți în dimineața asta frumoasă ?

Jim spuse pe șleau :

— Bobby, ți-am dat cuvîntul la cină, seara trecută. Dacă vrei să cumperi rafinăria mea din Galveston, și dacă poți face față prețului, e a ta.

— Cred în cuvîntul tău, Jim.

— Lucrurile nu-s așa de simple, Bobby. Cum ți-am spus, trebuie să acționez repede.

— Fac tot ce-mi stă-n putere, Jim.

— Nu-i vorba de asta, Bobby. Doar asta poate să nu fie de ajuns.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că de-abia am primit altă ofertă.

Bobby simți că-i îngheață picioarele.

— La ce preț ?

— La același, de două sute de milioane.

— Asta înseamnă că s-ar putea să nu mi-o mai vinzi mie, Jim ?

— Asta înseamnă că le-am promis un răspuns pînă mîine la prînz. Înseamnă că dacă vrei s-o cumperi, trebuie s-o faci chiar acum.

— Poți să-mi spui de la cine a venit oferta, Jim ?

— Nu cred că ar avea vreo importanță.

— Poate că ai dreptate.

— În orice caz, îți apăr drepturile prioritare, Bobby. Rafinăria e a ta, dacă reușești să rezolvi lucrurile pînă mîine la prînz.

Bobby căzu pe gînduri, încruntîndu-se, apoi răspunse încet :

— Cred că pot face asta, Jim. Am să te sun de îndată ce pot.

— Ține-mă la curent.

— Te poți baza pe asta, Jim.

— Bine, e-n regulă. Și, Bobby...

— Da ?

— Nu mă îndoiesc că ai să te poți descurca !

— Apreciez asta, Jim. Intenționez să fac tot ce pot.

Puse telefonul la loc, în furcă, și privi fix în gol.

— Necazuri ? întrebă Connie.

— Are altă ofertă.

— Nu-mi spune de unde. Lasă-mă să ghicesc. Băieții din cartel ?

— Așa aș crede. I-am chemat, le-am dat primul posibilitatea să facă afacerea asta cu mine. Bănuiesc că și-au închipuit că mă pot da la o parte. Au vrut întotdeauna să-și ia revanșa pentru ce le-a făcut J.R.

— Buni oameni.

— Trebuie să fac rost de suta aceea de milioane.

— Dar cum ? Horner n-o să te împrumute, e destul de clar.

Bobby scutură din cap, de parcă ar fi vut să-și pună gîndurile în formație de marș. Se ridică și privi pe fe-

reastră orașul, atent la mulțimea grăbită care mișuna de la primele ore ale dimineții. Fiecare își vede doar de treaba lui, se gîndi el. Fiecare joacă propriul lui joc. Trebuia să existe o ieșire și pentru el.

— La naiba, spuse el, dintr-o dată, mai sînt și alte bănci.

Își pocni palmele, încărcîndu-se brusc cu energie și alungînd norii fatalității.

— Lasă-mă să mă gîndesc. E-n regulă, Les Crowley.

— De la People's Lone Star ?

— S-a zbătut de ani de zile să intre în afaceri cu Ewing Oil. Poate că acum e timpul să-l lăsăm să-și atingă ținta.

— O să vrea o cotă parte.

— Nu vor toți ? Sînt o mulțime de active Ewing pe care i le putem da în schimb. Dă-mi-l pe Crowley la telefon. La naiba ! Trebuie să o fac, Connie. Într-un fel sau în altul. Intenționez să-mi cumpăr o rafinărie !

La mai puțin de o oră după aceea, Bobby era așezat confortabil într-un scaun de piele din biroul lui Crowley de la cel de-al doilea etaj al băncii People's Lone Star. Crowley, pedant și aproape plăpînd de parcă abia ar fi fost afectat de forța gravitației, era un om pe care nimeni nu l-ar fi remarcat prin mulțime. Fața lui palidă avea o expresie deschisă, aproape goală, ceea ce făcea ca mulți oameni să-l privească ca pe o persoană fără nici o valoare — greșeala lor. Era ascuțit și iute la minte, crunt în ambiții și clar în obiective. Banca pe care o conducea era efectiv creația lui, dacă nu invenția lui și plănuia să o transforme într-una din instituțiile financiare de elită din Texas. În acest sens, vedea în Bobby Ewing o ocazie unică. Îi ură bun venit tînărului petrolist, cu stil, dar și cu precauția tipică a bancherilor. Se aduseră și se serviră cafele, se încinse o conversație de rutină,

pînă ce Crowley aduse vorba despre ceea ce trebuia; despre afaceri.

— Nu mă feresc s-o spun, Bobby, e o plăcere să te am aici. Banca aceasta e încîntată să facă afaceri cu Ewing Oil, acum şi în viitor.

Crowley înţelegea care era cheia succesului bancherilor; să împrumuţi bani unor clienţi puternici, din două motive: profitul pe termen scurt şi factorul de creştere a importanţei şi puterii clientului. Cu cît acesta devenea mai bogat, cu atît mai mulţi bani făcea banca. Ewing Oil nu era Mobil sau Exxon, sau Standard, dar era o companie solidă, activă şi devenea din ce în ce mai stimată.

— Da, termină el cu un zîmbet, o reală plăcere.

— E-n regulă, replică Bobby, sobru. Bancherii texani erau cei mai deschişi oameni pe care-i întîlnise, dar dedesubtul camaraderiei de „băieţi buni", erau nişte oameni din cale-afară de lacomi. Profitul era tot ce-i interesa.

— Sper că aceasta va fi o experienţă reciproc benefică, Les.

Crowley continua să-şi frece mîinile.

— De asta sîntem aici, nu-i aşa? Acum, ce pot face pentru tine?

— Ce putem face fiecare pentru celălalt, se simţi Bobby obligat să spună.

Crowley îşi înclină capul îngust, a recunoaştere; biroul său luxos era îmbibat de dulcele miros al ambiţiei şi puterii, elixirul magic pe care se clădise strălucirea lui.

— Am nevoie de un împrumut, spuse Bobby.

— Acordăm împrumuturi.

— Cumpăr o rafinărie, spuse Bobby, ca şi cum faptul era deja împlinit, plin de încredere şi cu vervă.

Crowley remarcă vigoarea şi siguranţa de sine a tînărului; reputaţia familiei Ewing se afişa aici pe deplin.

— Despre ce sumă este vorba ?

— Două sute de milioane.

Crowley zîmbi vag și numerele începură să-i sară în fața ochilor, pe panoul creierului, ca pe un display ; capital, interese, amînări de taxe, viitoare afaceri.

— Continuă, spuse el.

— Voi transfera o sută de milioane în numerar la People's Lone Star. Pe această bază voi dori să împrumut celălalt milion la cursul de profit al zilei, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Crowley era încurajat, dar își făcuse un principiu din a nu-și permite să-și arate entuziasmul. Își puse mîna de contabil pe birou și așteptă. Bobby îi întinse un registru, îl deschise și începu să-i indice diferite proprietăți Ewing.

— Acestea vor acoperi suta de milioane suplimentară. Cumulativ, aceste proprietăți valorează cel puțin atîta.

Dintr-o privire, Crowley înțelese totul. Spuse, fără să-și ridice privirile :

— Le-ai putea vinde pe piață pentru o dată și jumătate din suma asta, Bobby. Vreau să fiu onest cu tine...

— Știu asta și îți apreciez francheța, dar n-am timp să le vînd eu însumi. Vreau să împrumut acum pe baza lor

— Acționezi cu sula-n coaste, nu-i așa ?

— Așa e.

— Așa că vrei să ți le vînd eu și să reții dobînzile ca o cotă parte ?

— Sau să le păstrezi, cum vrei.

Crowley deja se hotărse. Închise dosarul.

— O.K. Am nevoie de cîteva zile și vei avea două sute de milioane.

— Asta-i problema, Les. N-am la dispoziție cîteva zile. Vreau să vinzi proprietățile. Ai menționat că sînt

constrîns de ceva — ei bine, funcţionez contra unei alte oferte. Competiţia se derulează rapid. Şi eu trebuie să mă grăbesc.

— Înţeleg.

— Vinde proprietăţile astea şi banca ta o să obţină un comision de vîrf pentru întreg împrumutul de două sute de milioane de dolari.

— Te-ai gîndit la toate.

— Timpul înseamnă mai mult decît banii, de data asta. Înseamnă afacerea însăşi.

Crowley reacţionă cu tipica lui reţinere :

— O să văd ce pot face.

Bobby se ridică. Era supărat şi lăsă să se vadă asta.

— Afacerea asta trebuie încheiată pînă diseară. Nu mai tîrziu. Poţi s-o faci?

— Pot să încerc.

— Încearcă, insistă Bobby, auzind vocea tatălui său în urechi.

— Voi face tot ce pot.

— Şi cînd ai s-o faci — indiferent de cît va fi ora — sună-mă acasă. La miezul nopţii de-ar fi, vreau să mă suni.

Se duse la uşă, şi o deschise brusc.

— E o afacere bună pentru bancă şi eu ţi-am dat-o ţie pe mîini. Mi-am închipuit că poţi să te descurci.

— Pot. O să mă descurc.

— N-aş vrea să aflu că am făcut o greşeală.

Dintr-o dată, Crowley dori să-i placă celuilalt, să-l sprijine şi să-l susţină în orice fel, să-i cîştige favoarea. Dădu repede din cap, consimţind.

— Nu-i nici o greşeală, Bobby. Îţi promit. N-ai greşit.

— Sună-mă, spuse Bobby, înainte de a pleca. Cuvintele posedau autoritatea aspră a ordinului.

Crowley simţi o uşurare să fie lăsat singur.

Întunericul începuse să coboare peste Southfork, cînd Bobby intră în sufrageria ranchului. Afară, în aerul rece, pluteau sunetele ființelor nopții, agitîndu-se și făcîndu-se cunoscute una alteia. Înăuntru, aerul condiționat îi izola pe Ewingi de tot ce era în exterior ; părea că locuiesc într-o suburbie liniștită și elegantă din împrejurimile Los Angeles-ului sau New Yorkului. J.R. își făcea de lucru la bar ; își turna un Scotch cu apă cînd apăru Bobby — și i-l întinse cu un zîmbet încrezător. Jock, așezat pe canapea, într-un costum gri, stil western și cizme din piele de șopîrlă de aceeași culoare, își salută fiul cu un mormăit și-l așteptă să se hotărască să ia loc. J.R., cu un pahar înalt în mînă, ocupă o poziție strategică între tatăl și fratele lui. Își mută privirea de la unul la altul și vorbi, cu un sarcasm prea puțin mascat :

— Ei bine, e ca în vremurile de altădată, nu-i așa, tată ? Toți bărbații Ewing la un pahar, înainte ca doamnele să catadicsească să ni se alăture.

— Nu toți, îi aminti Bobby, examinîndu-și paharul.

J.R. își ridică sprîncenele.

— Cred că te gîndești la bătrînul Gary. Ei bine, Gary a rupt-o cu noi, amintește-ți asta, frățioare. S-a hotărît să nu locuiască cu familia lui, să ne întoarcă spatele.

— Eu nu-i interpretez nici pe departe așa plecarea, J.R.

— Terminați, se răsti Jock, cu bărbia în piept. Îl deprima să se gîndească la fiul lui pierdut — cum îl considera pe Gray — îl deprima să realizeze că n-au putut fi tot timpul împreună, deși cu greu ar fi recunoscut-o cu voce tare.

— Ce se mai întîmplă în oraș zilele astea, Bobby ?

— Afaceri, ca de obicei, tată.

J.R. izbucni într-un rîs batjocoritor.

— Ca de obicei ! Hai, dă-i drumul, frăţioare. Nu-i nevoie să fii modest.

Bobby îl privi lung dintr-o parte pe J.R., întrebîndu-se ce putuse afla. J.R. culegea informaţii cu aceeaşi asiduitate cu care un copoi culegea pureci. Indiferent unde se putea afla, urechile lui J.R. erau întotdeauna pe faţă şi o reţea de informatori binevoiau să acţioneze în calitate de conducte. Era şi Les Crowley printre ei ? Jock îşi ridică privirea.

— Se întîmplă ceva de care trebuie să ştiu ?

— Da, aşa se pare, tată, rîse J.R. Se pare că frăţiorul e băgat într-o treabă sau două care fierb în aceeaşi oală.

Jock aşteaptă.

— N-am nimic să-ţi raportez încă, tată, spuse Bobby, în acelaşi mod nestînjenit şi evitînd ochii fratelui său.

J.R. rîse iarăşi.

— Ce vrea să spună frăţiorul e o invenţie, tată. Să dai o lovitură esenţială e una. Să-ţi însuşeşti fără ruşine un succes pe care nu l-ai avut e alta. Nu-i aşa, Bobby ? Mi se pare că ai ratat-o de două ori, nu-i aşa ?

— Despre ce este vorba, Bobby ? întrebă Jock.

Din tonul vocii lui, Bobby ştiu că se aştepta la un răspuns direct. Dar J.R. fu acela care continuă.

— Frăţiorul a încercat să-şi cumpere o rafinărie, tată.

— Cum aşa ?

— Doar că, continuă maliţios J.R., rafinăriile costă bani. Mulţi bani. Mai întîi, Bobby a încercat să dea năvală pe cartel, ca să obţină suma asta — două sute de milioane dacă-mi amintesc bine — şi băieţii ăia l-au refuzat, iar apoi Franklin Horner i-a întors şi el spatele. Am zis bine, frăţioare ?

Bobby sorbi încet din pahar, fixîndu-l cu ochii pe J.R.

— Ai zis bine, J.R. Văd că știi totul, pînă la ultimul detaliu. Spionii tăi fac treabă bună ; întotdeauna au făcut. Și zîmbi ușor, fără umor. Sau poate îmi controlezi biroul ?

— Nu-i nevoie de asta. Cînd un om știe cum să facă afaceri, își face o mulțime de prieteni. Îi spun ei ceea ce trebuie să știe. Bobby era cît pe ce să răspundă, cînd sună telefonul. Ca și cum ar fi vrut să împiedice un conflict iminent, Jock se ridică și răspunse.

— Aici Jock Ewing. Bobby ? Da, domnule, este. Pot să vă întreb cine sună ? Desigur, doar o clipă.

Îi oferi lui Bobby telefonul.

— E pentru tine, Bobby. Cineva cu numele de Les Crowley.

Bobby îl luă repede.

— Da ?

În timp ce asculta, mușchii feței i se muiau și o strălucire de încîntare apărea în ochii lui albaștri.

— Cine naiba e Les Crowley ? tună Jock.

— Cred că se ocupă de afaceri bancare, spuse J.R., încercînd să asculte.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu, tată. N-ai avut motive. Nu e genul nostru

Și își îndreptă din nou privirile spre Bobby. Fața fratelui lui, încrețită de bucurie, spunea totul.

— Mulțumesc că m-ai sunat, Les. Da, da, sigur că-i grozav. Am să fiu la tine dimineață.

Puse telefonul alături și-și lovi cu pumnul palma de la cealaltă mînă, într-o nerăbdare febrilă.

— La naiba ! La naiba ! La naiba ! Am făcut-o, tată ! Chiar am făcut-o !

— Ce-ai făcut ?

— Am pus firele cap la cap.

— Ce fire sînt astea, fiule ? întrebă Jock, cu grijă.

— J.R. ţi-a povestit totul despre asta.

— Poate, spuse J.R., dacă ne-ai lăsa să intrăm în detalii, ţi-am împărtăşi plăcerea.

Bobby deschise gura să vorbească cînd apăru Pam. O înşfăcă şi o învîrti în jurul camerei.

— Am făcut-o ! ţipă el. Am făcut-o !

Rîzînd, ea îl îmbrăţişă. Bobby se întoarse spre cei doi bărbaţi care-l priveau uimiţi :

— Am cumpărat o rafinărie, tată. A lui Jim Redfield, din Galveston. Am cumpărat-o la un preţ care, practic, e o pomană. Tată, Ewing Oil are în sfîrşit propria ei rafinărie, cum ai vrut tu întotdeauna. Hai, Pam. Mergem în oraş să sărbătorim. E cea mai măreaţă noapte din viaţa mea !

J.R. petrecu o seară mizerabilă, incapabil să-şi potolească furia, incapabil să-şi izgonească ura pe care o resimţea faţă de fratele său. Cînd fu singur, cu Sue Ellen, în spatele uşii închise a dormitorului lor, nu trecu mult timp şi explodă. Se plimba ca o furtună prin cameră, înjurînd, aruncîndu-şi hainele, blestemînd norocul lui Bobby.

Sue Ellen încercă în van să-l calmeze.

— Hai, iubitule, n-a făcut altceva decît să încheie o treabă mai veche. Asta nu înseamnă nimic faţă de felul în care crede tatăl tău că ai condus tu compania.

El privi în direcţia ei.

— Nu fi proastă, Sue Ellen. Nu vezi ce s-a întîmplat ?

— Ei bine, ştiu că a deschis Ewing 23, J.R.

— Povestea cu Ewing 23 e doar o parte din treaba asta, una mică. Frăţiorul ţi-a cumpărat o rafinărie.

— Păi, nu e ceea ce tatăl tău şi-a dorit dintotdeauna ?

— Chiar asta este ! A făcut el ce n-am putut face eu niciodată. La naiba, cum de a reușit să adune banii ăștia ? Am crezut că pot să-l împiedic. Ascultă-mă, cineva o să plătească pentru asta. Les Crowley acela. O să-i pun eu bețe-n roate.

Era o răceală în vocea lui care-o înfricoșă pe Sue Ellen.

— J.R., te rog, vino în pat. Am să-ți frecționez spatele, am să te calmez și apoi, J.R., am să-ți dau ceea ce vrei tu cel mai mult de la mine.

El nu păru să audă.

— Am suportat destule. A sosit timpul să-l dărîm pe Bobby. Pe de-a-ntregul.

— Dar, J.R. !

— Chiar dacă va trebui să ruinez Ewing Oil pentru asta.

Sue Ellen era șocată.

— E fratele tău, J.R. Același sînge.

J.R. își dezgoli dinții, într-un rînjet :

— Frații Ewing — mîrîi el. N-a fost niciodată loc pentru noi toți aici, la Southfork. Gary a plecat, dar încă nu-i destul loc și nu va fi niciodată pînă ce Bobby nu va pleca și el. De data asta intenționez să scap de el pentru totdeauna, pînă ce va rămîne doar un singur frate Ewing. Acela la care te uiți acum.

— Oh, J.R., mă sperii cînd vorbești așa.

— Și, acum, spuse el, înaintînd spre ea, am să-ți spun exact ce vreau să faci. Exact — pentru mine.

—5—

În dimineața următoare, cînd Pam apăru pe patio, Boby înghițea la repezeală niște cafea. Ea îi strînse afectuos brațul.

— M-am simțit foarte bine noaptea trecută.

— Și eu.

Ochii lui alergau de colo colo, de parcă ar fi fost nerăbdător să se vadă odată plecat.

— Ești gata de plecare ?

— Am o întîlnire dis-de-dimineață.

— Ai un program prea încărcat, Bobby.

— Sînt atîtea de făcut.

— Trebuie s-o iei mai ușor. Nu poți continua în ritmul ăsta. Dă-ți o șansă ; dă-ne o șansă.

— Nu știu ce vrei să spui. N-ai idee ce importante sînt toate astea pentru mine, pentru noi toți. În problema rafinăriei sînt atîtea capete pierdute de înodat.

— Ai spus că s-a terminat totul.

— Sigur, rafinăria e a mea, a noastră. Dar asta presupune că trebuie menținută în funcțiune. Petrolul brut trebuie livrat la termen. Apoi vînzările. Toate astea cer mult timp și muncă, Pam.

— Văd și eu, spuse ea, rece. Am încercat să te fac să te gîndești la altele mai înainte de a sări din pat, azi-dimineață. Eșecul meu a fost evident.

— Încearcă să înțelegi.

— Încerc.

— Știi, încă nu pot să cred că eu am făcut asta, că am cumpărat o rafinărie.

— Crede-o. Eu cred. Mi-ai explicat-o ore întregi aseară, la restaurant. Pariez că dacă te-aș fi întrebat, n-ai fi putut să-mi spui ce ai în farfurie.

— În halul ăsta am fost ?

— Chiar mai rău.

— Regret. Dar este prima oară cînd am obținut o asemenea victorie. Este de-a dreptul emoționant.

— Sînt sigură că J.R. se va bucura din plin de triumful tău.

Bobby rîse.

— O va face, cînd va prelua iar compania — încheie Pam, răutăcioasă. Bobby se calmă pe dată.

— Eu conduc acum Ewing Oil și intenționez să continui.

— Oh, Bobby !

Se întoarseră amîndoi și-l văzură pe Ray Krebbs îndreptîndu-se spre ei, după ce-și parcase camioneta în spațiul de parcare.

— Bună dimineața, Ray.

— Bună dimineața, Bobby. Bună dimineața, Pam.

Ray zîmbea cald și victorios.

— În sfîrșit, te văd stînd liniștit, Bobby.

— Nu va sta mult timp, spuse Pam, doar dacă nu intenționezi să discuți cu el despre petrol.

— Hai, Pam, spuse Bobby, împăciuitor.

— Plec, îi anunță ea, îndepărtîndu-se.

— N-ai luat micul dejun.

— Nu ești singurul din familie care este ocupat, îi strigă ea, peste umăr, și plecă.

Încruntîndu-se, Bobby o urmări cu privirea.

— Ai cîteva minute pentru mine ? întrebă Ray.

Uitîndu-se încă după soția lui, Bobby răspunse :

— N-o putem lăsa pe mai tîrziu ?

— E deja tîrziu, prietene. N-o mai putem amîna.

Bobby dădu din cap, a resemnare :

— Știu. N-am prea stat pe acasă în ultimul timp. Blestematul de birou m-a ținut în alertă. O problemă după alta.

— Avem un ranch pe mîini, Bobby. Sînt o mulțime de decizii de luat și nu sînt eu împuternicit pentru cele mai multe dintre ele.

Bobby o privea pe Pam, cum intra în mașină și pleca. Era probabil supărată ; și asta se vedea după felul rapid în care-i întorsese spatele și plecase, apoi după felul în care se grăbise să părăsească Southforkul. Nu-i plăcea sentimentul cu care rămăsese.

— De ce nu vorbești cu tata ? întrebă Bobby.

De parcă ar fi fost chemat, Jock ieși furtună din casă, urmat îndeaproape de J.R. Bobby își dădu seama de la prima privire că tatăl lui era cuprins de una din acele furii teribile ale sale, pe care de-abia o putea controla Dacă ar fi fost un ceainic pe foc, ar fi dat în clocot revărsîndu-se. J.R., dimpotrivă, deși nu mai puțin furios, era reținut, rece, calculat.

Ray, privindu-i cum veneau, spuse încet :

— Mi se pare că pe Jock îl rodeau în ultimul timp niște probleme. Nu cred că era strategic să se facă presiuni asupra lui.

— Știu ce vrei să spui.

— Bobby ! zbieră Jock, traversînd patio-ul cu pași mari, arătînd mai tînăr decît era și mai lipsit de demnitate decît îi era reputația.

Instinctiv, Bobby făcu un pas înapoi și Ray îl imită.

— Mă duc în oraș, tată.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Bună-dimineața, Jock, spuse Ray.

Ochii aceia reci, de culoarea oțelului, ochii tipici ai Ewingilor, se îndreptară spre Krebbs. O clipă, păru că nu-l recunoaște.

— Oh, sigur ! Bună dimineața, Ray ! Acum, Bobby...

— Am o întîlnire, tată. E deja tîrziu. N-o putem amîna ?

— Nu, pentru Dumnezeu, n-o putem amîna ! J.R., vino aici și spune-i fratelui tău ce mi-ai spus și mie. Hai, vino și dă-i drumul, băiete ! J.R. se proțăpi drept în fața lui Bobby și spuse pe șleau :

— Tu și Pam erați așa de grăbiți seara trecută să mergeți să vă sărbătoriți, frățioare, încît ai neglijat să-l informezi pe tata și pe mine despre toate detaliile micului tău succes.

— Nu era nimic ce trebuia să știi, J.R.

— La naiba nu era ! Ei bine, nu poți avea secrete față de bătrînul J.R., Bobby. Trebuia să știi asta pînă acum. Am dat doar cîteva telefoane în dimineața asta și știu tot ce e de știut.

— Indiferent de ce-ai aflat, ai fi putut afla mai simplu, întrebîndu-mă pe mine.

— Ia te uită ! izbucni J.R. Pe tine, care încerci să ascunzi unele lucruri.

— Oh, la naiba, J.R., i-o tăie Bobby, cuprins acum de furie, dacă ai ceva de spus, spune.

— Așa e, murmură Jock. Scoate pistoalele pe masă, unde oricine poate să le vadă.

— De ce nu ne spui ce-a trebuit să faci ca să obții banii pentru rafinăria Redfield ?

— Învîrteli, J.R., ceva despre care tu știi foarte multe.

Jock pufni și înjură :

— La naiba, Bobby. Vreau un răspun direct. Ai vîndut active Ewing ca să cumperi rafinăria ?

— Da, am vîndut.

Venele începuseră să se agite pe fața lui Jock.

— La naiba, Bobby !

— Era singurul mod în care puteam s-o cumpăr, tată.

— O sută de milioane de dolari din vînzarea proprietății noastre ? De ce naiba n-ai discutat cu mine ? Sau cu oricine altcineva ?

— N-a fost timp.

— N-a fost timp ! Întotdeauna e timp cînd e vorba de o sută de milioane.

— A trebuit să acționez repede.

— Așa de repede, interveni J.R., răuvoitor, că n-ai putut discuta cu nici un membru al familiei despre asta ?

— Cu tine, de exemplu ? În felul în care te-ai consultat și tu cu mine cînd conduceai compania, vrei să spui ? Acum era rîndul meu să iau o decizie. Și am luat-o.

— Bobby, tună Jock. Nu-mi plac deloc toate astea.

— Tată, am obținut o rafinărie pentru noi. Ceva ce tu ai dorit întotdeauna.

— Eu ...

— Ne-am pierdut anul trecut parteneriatul la rafinăria Mainwaring. Bobby îl privi pe J.R.

— N-am avut intenția s-o las și pe asta să ne scape.

Furia lui Jock se diminuă, dar nu era omul care să ia lucrurile ușor sau superficial.

— Să te împrumuți dintr-o parte ca să plătești în alta, mormăi el. Nu-i o afacere bună.

Bobby își susținu punctul de vedere :

— Ba e o afacere bună. Ascultă. Pot să dublez — nu, pot tripla venitul rafinăriei.

J.R. izbucni :

— Pînă ai să devii singurul Ewing care se ocupă de afacerile cu petrol ?

— Sînt chiar în clipa asta singurul Ewing care se ocupă de afacerile cu petrol, J.R. Amintește-ți asta. Oricum, e o afacere bună și tu ar trebui să fii destul de inteligent ca s-o înțelegi.

— Totuși, spuse Jock, trebuia să mi se spună înainte despre toate astea.

Ray stătea liniștit, în timp ce ochii îi alergau de la unul la altul, evaluînd, analizînd, judecînd în tăcere. Era atent la fluctuațiile emoționale ale oamenilor, tot așa cum era la reacțiile și nevoile animalelor cu care lucra în fiecare zi. Vedea cum tensiunea sporește și spera că nu va degenera într-un război familial. Odată ce ar fi început așa ceva, nu puteai fi sigur încotro ar lua-o și nici cine urma să iasă cel mai păgubit. Îl cercetă pe Bobby ; avea o față de om rănit, dar și-o deghiză iute, iar expresia fermă, hotărîtă a gurii lui era expresia unui om care se hotărîse să lupte ca să iasă deasupra.

— Am auzit destul, spuse Bobby. Atîta timp cît eu conduc compania, voi fi eu însumi și voi lua propriile mele decizii. Dacă vrei o schimbare, tată, doar anunță-mă. O să discut cu tine despre astă altă dată, închie el și se îndepărtă.

Jock și J.R. îl priviră cum pleca, în tăcerea jenată și apăsătoare care se lăsase. În cele din urmă J.R. fu acela care izbucni :

— Unul dintre noi trebuie să facă ceva în privința asta, tată.

Sprîncenele lui Jock se coborîră și se ridicară a surpriză.

—. Unul dintre noi ?

— Ei bine, tu, tată, făcu J.R., impunîndu-și să fie mai grijuliu. Păsise pe un teren delicat.

— Bobby nu mai este el însuşi, spuse Jock, gînditor, cu o notă de regret în vocea lui care venea din coşul pieptului, niciodată nu mi-a vorbit în felul ăsta.

— Era complet scăpat de sub control.

— Ba mi s-a părut complet controlat, se simţi Ray obligat să spună.

Jock îl privi, fără să vorbească. J.R. nu mai putu rezista

— Asta e o treabă de *familie*, Ray.

Krebbs dădu o dată din cap a aprobare şi se întoarse să plece. Jock îi făcu semn cu mîna să rămînă.

— Problema este, spuse el, absent, că într-o clipă Bobby se poate hotărî să părăsească Southforkul pentru totdeauna. A doua problemă este că conduce afacerile cu petrol de parcă ar fi jocul lui personal. Trebuie să existe un echilibru.

— J.R. are dreptate, Jock, asta nu-i treaba mea.

— Mi-ar place să aud ce ai de spus, Ray.

— O.K. I-ai spus lui Bobby că el e şeful, că el trebuie să conducă Ewing Oil. Mi se pare că are dreptul să o facă în felul lui, atîta timp cît totul e acolo pe capul lui.

Jock îşi dresă glasul şi spuse :

— Pare rezonabil.

— Exceptînd o mică problemă, declară J.R., adresîndu-i lui Ray un zîmbet veninos.

— Şi care anume ? vru să ştie Jock.

— Trebuie petrol brut ca să faci să funcţioneze o rafinărie, o mulţime de petrol brut. Dacă nu ai suficient petrol brut, înseamnă o groază de timpi morţi şi aceştia diminuează profiturile şi în final, debitele. Acuma spune-mi de unde naiba va lua Bobby petrolul ăsta. Ceea ce scoate de la Ewing 23 nu va fi în nici un caz destul, indiferent de cît de repede pompează.

Acestea fiind zise, se întoarse şi intră în casă.

— Băiatul a pus punctul pe *i*, spuse Jock, posomorîndu-se.

— Nu sînt petrolist, Jock, dar sînt un expert clasa 'ntîi cînd e vorba de vite. Astăzi se ţine licitaţia de vite. N-ai vrea să vii cu mine ? Trebuie să ne refacem stocul şi mai sînt o mulţime de probleme ale ranchului despre care putem discuta pe drum spre Fort Worth.

Jock spuse, de parcă nu l-ar fi auzit :

— Ce să mă fac cu băieţii ăştia doi ?

— Jock nu m,ă băga pe mine în asta. E o problemă a familiei Ewing.

Jock se întoarse şi-l privi într-un fel ciudat.

— Păi, la naiba ! spuse el, rece. Sînt prins la mijloc şi trebuie să-ţi spun că e al naibii de incomod locul ăsta.

— Ce zici, mergi la vînzarea de vite ?

Jock zîmbi subit.

— De ce nu ? Nimic nu-i mai bun decît mirosul de vite ca să limpezească de griji capul unui bărbat.

Bobby reuşise să-şi cîştige controlul şi să se concentreze asupra a ceea ce trebuia făcut, mai înainte de a ajunge la birou. J.R. putea ţese intrigi şi complota în spatele scenei pentru ca lucrurile să ia întorsătura pe care o voia el, putea folosi metode clandestine, putea şicana ca să-şi inducă în eroare partenerii de afaceri, dar nu pe Bobby. Acesta nu ştia decît o singură cale ca să realizeze ceva ; să munceşti din greu, să fii drept, să plăteşti un dolar pentru un serviciu de un dolar.

Secretarele erau deja la birourile lor cînd apăru el, şi Connie îl salută călduros.

— Felicitări pentru prima rafinărie Ewing.

El rîse.

— E întotdeauna plăcut să fii apreciat. În unele locuri nu sînt chiar popular în dimineaţa asta. Bullock şi-a făcut deja apariţia ?

Connie confirmă, dînd din cap.

— Aşteaptă în biroul tău. Am aranjat întîlnirea aseară, cînd m-ai sunat. Şi a adus-o cu el şi pe doamna Bullock.

Bobby intră în birou. Eugene Bullock se ridică să-l întîmpine. Un om în vîrstă, cu părul şi barba sure, avînd în ochii lui obosiţi expresia cuiva care văzuse totul şi-şi amintea de multe, fără prea mare plăcere. În scaunul ei, picior peste picior, uluitor de frumoasă, şedea Sally Bullock, cu treizeci şi ceva de ani mai tînără decît soţul ei. Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

— Domnule Eugene, sînt bucuros că aţi putut veni.

— Sînt întotdeauna încîntat să mă întîlnesc cu un Ewing, Bobby. Tatăl tău şi cu mine am lucrat mult timp împreună. Nu ne-a mers tot timpul bine, dar a fost distractiv şi am simţit că trăim.

— Tata vorbeşte întotdeauna bine despre dumneata, domnule Eugene.

— Lasă-mă să te prezint soţiei mele. Sally, acesta este Bobby Ewing.

Ea îi adresă un zîmbet fermecător, măsurîndu-l cu o privire plină de interes.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Ewing.

Bobby se aşeză la birou.

— Sînteţi pregătit să faceţi afaceri cu noi, domnule Eugene ?

Bătrînul chicoti.

— Eşti un Ewing, e-n regulă, ţi-o spun direct şi deschis. Telefonul pe care l-am primit aseară de la secretara ta m-a făcut efectiv să n-am stare. I-am spus fru-

moasei mele doamne aici de față : „Sally, am făcut întotdeauna afaceri cu J.R., și acum iată-l pe Bobby în fruntea companiei, dorind să mă vadă." Și iată-mă aici, să mă conving cu ochii mei.

Bobby trecuse de mai multe ori înainte prin astfel de situații ca să mai fie surprins. Era nou pe front, prea tînăr, prea neexperimentat, cu ochi prea proaspeți pentru a fi considerat așa de perspicace și competent ca tatăl și fratele lui.

Totuși, se afla în fruntea companiei și dacă cineva voia să facă o afacere, trebuia s-o facă cu el. Răspunse nestînjenit, cu grație :

— Mi-am cumpărat o rafinărie, domnule Eugene.

Bullock făcu un efort să-și ascundă surpriza, dar nu spuse nimic.

Sally se aplecă în față și întrebă cu voce catifelată :

— Ce rafinărie e aceea, Bobby ?

— A lui Jim Redfield.

— Ai apelat la noi pentru petrol ?

Bobby dădu din cap, aprobator.

— Dar tatăl și fratele tău ? continuă ea. Care e contribuția lor în această tranzacție ? Ce cred despre lovitura ta ?

Fața lui Bobby se înăspri.

— Discutați cu mine, doamnă Bullock. Eu sînt președintele lui Ewing Oil. Eu conduc compania.

— Sally, îl corectă ea, cu un zîmbet aproape copilăresc.

— Problema este, Sally, că trebuie să alimentăm rafinăria, dar cea mai mare parte din petrolul pe care-l scoate Ewing e deja încredințată spre prelucrare în altă parte. Și ceea ce vom scoate de la noul cîmp pe care l-am deschis...

— Ewing 23 ?

— Da. Nu s-a pompat încă destul și nu ne putem permite să așteptăm.

— Ai nevoie de altă sursă care să te alimenteze cu petrol brut.

— Așa e.

— Înțeleg, Bobby, spuse ea, că vrei să te folosești de flotila noastră de tancuri.

Bullock privi admirativ la tînăra și frumoasa lui soție, impresionat de perspicacitatea ei în afaceri.

— Sally n-a fost niciodată persoana care s-o ia pe căi ocolite. Merge direct la țintă, nu-i așa Bobby ?

— O iau ca un compliment, Eugene. Bobby, de cît petrol brut ai nevoie pentru prima livrare ?

— Șase sute de mii de barili pentru început.

— Vrei să ne ocupăm noi de cumpărare ?

— Cred că ar fi cel mai bine.

— Sînt de acord. Va ușura problemele. Vom face tranzacția pentru tine. La treizeci de dolari barilul, ceea ce înseamnă optsprezece milioane. Plata în avans.

— Cît va dura tranzacția ?

Sally se așeză la loc, cu mîinile în poală.

— Unul din vasele noastre va aduce petrolul din Venezuela în Galveston în cinci zile.

— Cinci zile ! E perfect !

Bobby se ridică de la birou, veni în dreptul lor și le strînse mîinile.

— Considerăm afacerea începută. O să vă trimit un cec la birou, astăzi, pînă la sfîrșitul zilei de lucru.

— Ca lumea, spuse Bullock, ridicîndu-se.

— Nu-ți face probleme cu actele. O să ne îngrijim noi de detalii, spuse Sally, acordîndu-i lui Bobby un ultim zîmbet dulce.

— Tatăl tău are motive să se mîndrească cu tine, Bobby, spuse Bullock.

Bobby zîmbi.

— O să-mi fac un punct de onoare transmiţîndu-i ce-aţi spus, domnule Eugene. Fiţi sigur de asta.

La mai puţin de o oră după aceea, J.R. primea un telefon la ranch. Era Sally Bullock.

— Abia m-am întors de la o întîlnire cu frăţiorul tău, J.R. O afacere importantă cu petrol.

— Şi vrei să-mi spui mie totul despre asta, Sally ?

J.R. zîmbi la tefelon, de parcă ea ar fi fost de faţă. Apoi îi auzi rîsul subţire :

— Dar nu la telefon, J.R. E ceva prea important.

— Nu ştiu cînd pot scăpa de acasă.

Glasul ei se înăspri la celălalt capăt al firului.

— Într-o oră, J.R. E totul în folosul tău, aminteşte-ţi.

— Am să încerc, Sally. Unde ne întîlnim de obicei, presupun ?

— Presupui bine, spuse ea scurt şi închise.

J.R. privi la telefonul mort din mîna lui. Sally Bullock era pe cale să devină o forţă majoră în industria petrolului, o doamnă foarte bogată şi cu mare influenţă, cineva care-i fusese de folos în trecut şi putea continua să-i fie şi în viitor, dacă proceda cu ea cu dibăcie.

Cincizeci şi şapte de minute mai tîrziu, J.R. se prezentă la uşa apartamentului de la ultimul etaj din cea mai nouă şi mai scumpă clădire din Dallas, totul în semiîntuneric şi covoare adînci. Îmbrăcat într-un costum desăvîrşit croit din gabardină cafeniu roşcată şi cizme de antilopa, sprijinindu-se ocazional în bastonul lui de

Malaga cu cap de aur, J.R. era o prezență zveltă și chipeșă.

Ușa se deschise brusc, și Sally Bullock îl salută cu un zîmbet larg. Purta un capot de casă de un roz viu, cu dantele largi la guler și la mîneci, care-i venea pe trupul ei frumos ca o a doua piele. De-a lungul gîtului ei atîrna un lanț greu de aur terminat printr-o pepită șlefuită, a cărui mărime îl impresionă chiar și pe J.R. Acesta își scoase cu o politețe exagerată pălăria și se înclină pe jumătate.

— Ce frumos din partea dumneavoastră să mă primiți, doamnă Bullock.

Ochii ei clipiră, rămînînd închiși pe jumătate.

— Dumnezeule, ce bărbat chipeș ești, J.R. Ewing.

— Mă simt flatat de compliment și ți-l întorc cu plăcere. Soțul tău are motive să fie mîndru de tine, Sally. Ai un aspect fermecător, o minte ieșită din comun și ești foarte perspicace.

Rîzînd, ea îl conduse înăuntru.

— Să nu uiți asta vreodată. Și eu mă mîndresc cu faptul că sînt cu cel puțin doi pași în avans față de toți texanii ăștia dibaci, în asta incluzîndu-te și pe tine, J.R.

— Îmi aduci daune, doamnă.

— Băiete dragă, în tine am încredere mai puțin decît în oricine. Pot să-ți pregătesc ceva de băut?

— Simt că trebuie să-mi țin capul limpede.

Ea rîse iar, un sunet vioi, metalic, dar lipsit de căldură sau umor.

— De ce nu te faci comod, J.R.?

Ea se tolăni pe o sofa de velur, moale și adîncă, privindu-l de la distanță. El își scoase haina și o puse cu grijă pe spatele unui scaun, slăbindu-și cravata și deschizîndu-și gulerul. Se așeză.

— Ce-i cu întîlnirea pe care ai avut-o cu Bobby ?

— Nu sînt așa de sigură că meriți să afli.

El își lăsă brusc capul în jos, de parcă s-ar fi pedepsit. Își trase una din cizme, apoi pe cealaltă — apoi șosetele. Se ridică în picioare și începu să-și scoată cămașa.

— Nu crezi că *ar trebui să știu ?* Ar fi mai simplu.

— Eu aș zice, mai clar.

El își dezbrăcă cămașa și o lăsă să cadă.

— Dumnezeule, gînguri ea, ce piept frumos ai, J.R. Ciudat cum de unii oameni, care n-au făcut niciodată un efort mai mare decît să ducă un pahar cu bourbon la buze, reușesc să-și mențină așa de bine forma. Rana ta se pare că s-a vindecat foarte frumos.

— Asta te atrage, după cum văd.

— Întotdeauna e ceva erotic în imperfecțiunile unui bărbat. O distorsiune a unui ideal, s-ar putea spune, un semn al trecutului sau al viitorului lui. Am fost întotdeauna o admiratoare a frumuseții masculine, dar niciodată nu m-am uitat după acei bărbați stupizi, pe care-i poți găsi în cele mai scumpe localuri din orașele noastre. Dă-ți jos pantalonii, J.R.

— Sally, ești o femeie foarte hotărîtă.

— Mai întîi să facem ceea ce trebuie făcut.

— Dar chestia cu Bobby ?

— Pantalonii, J.R.

El se mișca fără să se grăbească, nu atît din cauză că ar fi ezitat sau că i-ar fi repugnat, ci pentru că intuise dorințele ei. Își împături cu precizie pantalonii și-i așeză pe măsuța de cafea, întorcîndu-se cu fața la ea, îmbrăcat doar în chiloți Jockey din bumbac moale. Ochii ei se îngustară și buzele ei pline se mișcau fără să scoată un sunet. Făcu un gest cu mîna.

El zîmbi, zeflemisitor.

— Dorești ceva, Sally ?

Din nou o mișcare rapidă cu mîna, de parcă vorbele i-ar fi lipsit în clipa aceea. Se propti înaintea ei, la doar cîțiva centimetri distanță de fața ei. Sunetul respirației ei gîfîite, iuți, umplu încăperea.

— E ceva ce vreau să-ți spun, Sally.

Ea își umezi buzele, mișcîndu-și limba încet.

— Nu ești o femeie foarte frumoasă. N-ai fost și nu vei fi niciodată. Totuși, asta nu este o condiție prealabilă a relației noastre. O mînă o spală pe cealaltă, cum se spune. Din timp în timp ne oferim unul altuia profit și plăcere, înșelîndu-i pe soțul tău și pe nevasta mea, făcînd afaceri, ca niște pirați morali ce sîntem. Ce colaborare perfectă !

Apoi își scoase chiloții de bumbac și-i urmări expresia, îndeaproape : fața ei era concentrată într-o singură direcție. Deveni conștient de faptul că începuse să-i răspundă din ce în ce mai intens, de fluxurile calde care-i inundară mijlocul și i se răspîndiră inexorabil în membre.

— Vorbește-mi despre Bobby, la naiba, șuieră el.

Mîinile ei îi atinseră coapsele tari, alunecîndu-i de-a lungul picioarelor, mîngîind, zgîriind, strîngînd, de parcă ar fi vrut să le determine rezistența și fermitatea, de parcă, își aminti el, ar fi testat o cireadă la o licitație de vite de la țară. O ridică în picioare și buzele lui i se striviră pe ale ei. Ea gemu, sprijinindu-se de el, zgîriindu-i spatele cu unghiile. Îl mușcă tare de buza de jos și el se smuci în lături de durere.

— La naiba ! Aproape curge sînge.

— N-ai idee ce simt, murmură ea, apropiindu-se din nou de el.

El îi desfăcu capotul și sînii ei mari, albi, i se revărsară în palme. Sally se trase înapoi, ca arsă.

— Nu! Nu face nimic. Încă nu. Nu, pînă cînd nu mai pot suporta, nu, pînă nu-ți ordon. Aici, întinde-te pe sofa.

El se supuse, rămînînd liniștit sub inspecția ei pasionată. Mîinile ei i se plimbau pe brațe, masîndu-i bicepșii, cu degetele înfipte în antebrațele lui puternice. Buzele ei planară asupra pieptului lui, sărutîndu-l delicat, atingîndu-l ici-colo cu limba, zăbovind asupra sfîrcurilor sînilor, odihnindu-se în sfîrșit pe rana lui, trimițîndu-i în trunchi frisoane de desfătare. El se zvîrcoli și-și ridică o mînă.

— Nu mă atinge, ordonă ea repede. Privește. Urmărește ce fac.

Limba și buzele ei își croiau deliberat o cărare de-a lungul pîntecelui lui plat, între coapse și apoi, jos, spre picioare. Îi sărută separat degetele de la picioare, le iubi fără cuvinte, începînd să-și croiască calea înapoi, pe aceeași potecă. Apoi, fața ei ajunse între coapsele lui și mirosul lui greu, de bărbat, îi pătrunse în nări, simți cum creierul i se umflă și se îngroașe, strigăte gîtuite izbucniră din ea, și nu mai putu rezista, prăvălindu-se peste el cu gura deschisă, căutînd disperată să-l cuprindă, să-l înghită tot, să-l devoreze — și aproape reuși.

Tîrziu, mult mai tîrziu, discutară afaceri.

O mulțime de tineri erau adunați înăuntrul și pe lîngă bazinul de înot de la Southfork, cu ocazia unei petreceri de sîmbătă după-amiază, la care luau parte fiii și fiicele celorlalți stăpîni de ranchuri, ai altor familii de

petrolişti şi ai altor milionari texani. Toţi erau bine îngrijiţi şi chipeşi, fetele zvelte şi bine făcute, lăsînd să se vadă corpul lor armonios, îmbrăcate, cum erau, în bikini, băieţii puternici şi bronzaţi, în slipurile lor colorate.

Mitch nu voise să vină. Adunările, insistă el pe lîngă Lucy, nu-i priau. Ea spuse că nu va fi lume multă, ci doar o mică petrecere. Mica petrecere consta din peste o sută de oameni. Servitorii serveau băuturi şi gustări. Muzica rock se revărsa zgomotos dintr-un difuzor. Un bufet asigura fel de fel de mîncăruri, tentante şi variate, cît să ajungă pentru o armată. Aici lumea se întîlnea, flirta şi stabilea relaţii care puteau să ducă la fuziuni sociale, sexuale şi economice. Aceştia erau viitorii conducători ai statului, ai naţiunii, cei mai buni pe care trebuia să-i ofere Texasul.

Şi Mitch voia să plece. Lucy se agăţă de el ca o ancoră, hotărîtă să-l facă să se simtă bine, în ciuda prietenilor ei, în ciuda înclinaţiilor lui, aparent antisociale. Îl azvîrli în bazin, să ia parte la joc. Cîteva cupluri, cu fetele călărind pe umerii băieţilor, se împingeau şi se trăgeau, încercînd să-şi scufunde oponenţii în apă. Se striga mult, se rîdea mult şi creştea incitarea unor combatanţi, care-şi luau rolul în serios.

— Pariez pe cincizeci de dolari că nu mă poţi doborî pe mine şi pe Linda, strigă un tînăr, pe nume Buck.

— Începem, strigă Lucy, fericită, de pe umerii lui Mitch. Contactul cu corpul lui puternic, îi trimise fiori de plăcere care i se răspîndiră în carne şi-i strînse coapsele, de parcă ar fi vrut să-şi stabilizeze locul de sub ea, apăsîndu-se mai aproape de el, amintindu-şi cum era cu el cînd se aflau singuri. Îi ignoră avertismentul blînd :

— Lucy.

— Îi putem bate, Mitch. Putem învinge.

— Nu despre asta vorbeam.

— La naiba ! urlă Buck. Hai să nu ne mai tot sucim şi răsucim. Să începem pariurile. Alţi amatori pentru două sute ?

— Lucy, spuse iar Mitch.

Buck zîmbi, provocator.

— Pariezi tu singur Mitch ? Sau Lucy ?

— Hai Mitch ! strigă cineva, batjocoritor. Pune-ţi banii în gură.

Mitch era încurcat, stînjenit, printre tinerii bogaţi ai Dallasului, neobişnuit cu felul lor de a fi şi nedorind să se obişnuiască cu ei. Dar iată că se afla aici, obligat de sentimentele lui faţă de Lucy, de stadiul avansat al relaţiilor dintre ei, de afecţiunea pe care o simţea faţă de ea. Fusese o greşeală să vină aici, totuşi simţea că-i e dator cel puţin un efort, cel puţin să se prefacă că se distrează cu prietenii ei. Nu voia să facă nimic care s-o pună în încurcătură, s-o rănească sau să rişte s-o piardă. Totuşi fiecare om avea o ultimă obligaţie, îşi aminti el, faţă de sine însuşi.

— Am intrat ! o auzi strigînd.

Cu o singură scuturătură a umărului, o dădu jos, în bazin. Pînă să iasă la suprafaţa apei, el îşi înşfăcă hainele, îndreptîndu-se hotărît spre parcare. Ea fugi după el.

— Mitch ! Ce faci ?

— Plec.

Ea îl prinse şi se agăţă de braţul lui.

— E o petrecere, Mitch. E normal să ne distrăm. Ce s-a întîmplat ?

— Pînă cînd nu-mi voi permite să pariez cu banii mei, nu voi paria. Şi deocamdată nu pot. Toţi cei de aici, toţi oamenii ăştia sînt prea bogaţi pentru mine.

Se întoarse brusc cu faţa la ea, eliberîndu-se din strînsoare.

— Ştiam că fac o greşeală dacă vin aici.

Se grăbi să ajungă la locul în care era parcat jeepul lui, lăsînd în urmă o Lucy uluită şi tulburată.

—6—

O licitație de vite însemna acțiune. Era zgomot și zarvă peste tot ; se auzea mugetul vitelor, mișcările lor rapide, violente, cum erau descărcate din camioane și îndreptate spre țarcuri și de aici în alte țarcuri, cum erau separate, evaluate și etichetate pentru vînzare. Bărbații, vechi parteneri de afaceri, se salutau unii pe alții, încheiau pe loc afaceri sau își aminteau momente de glorie sau de înfrîngere din trecutul lor. Și totul pe fondul de bază al licitației : zbîrnîitul clopoțelului celui care conducea licitația, strigătele celor care licitau, bătăile ciocanului, care anunțau încheierea unei afaceri. Locurile, sunetele, mirosurile, toate erau familiare și reconfortante pentru Jock Ewing, așezat confortabil pe peluză, urmărind totul, cu pălăria lui mare dată pe spate, cu cizmele odihnindu-se pe locul din față, cu o sclipire nostalgică și aprobatoare în ochii lui atotvăzători. Trase o dușcă lungă din sticla cu bere rece și-și șterse gura cu dosul palmei.

— A trecut çam mult timp de cînd n-am mai fost la una din astea, Ray, spuse el, vesel. Omul are tendința să uite de lucrurile care contează cel mai mult în lumea asta. Pe Dumnezeu, nu-i nimic mai bun pentru un bărbat decît să simtă în nări izul de vite.

Ray Krebbs rîse. Se simțea în elementul lui cu Jock, o apropiere dincolo de respectul și admirația pe care le resimțea pentru patronul lui. Jock Ewing era genul de bărbat la care aspira Ray : puternic, isteț, pe care te puteai bizui, un om de altădată, felul de om care îmblînzise Vestul și crease Texasul.

— M-ai salvat, Jock, spuse el. Herghelia asta a noastră trebuia reîmprospătată. Și cu Bobby tot timpul ocupat cu afaceri cu petrol...

Jock îl privi pe tînăr și-l strînse de umăr cu afecțiune.

— Ei bine, băiete,, se pare că ne-am făcut reciproc un bun serviciu. Mă distrez tot atît de bine ca și un purceluș care se bălăcește în baltă. E o relaxare să fiu cu tine aici și să vorbim despre vite, în loc să-i privesc pe cei doi diavoli ai mei cum se încurcă unul pe altul.

Impresionat și vag încurcat, Ray ridică o mînă, arătînd spre activitatea de pe spațiul de licitație.

— Să mergem să cumpărăm niște vite ca lumea.

Mai jos, la vale, doi bărbați care cercetau cu privirea peluzele, în căutarea unui loc unde să se așeze, îi observară și începură să le facă cu mîna, strigîndu-i.

— Hei ! Tu ești, Jock Ewing ? Aici Punk Anderson.

— Punk Anderson, murmură Jock. Uite la copoiul ăsta bătrîn. Și Pat Powers. La naiba, am fost prieten cu băieții ăștia.

Cei doi bărbați se urcară pe peluza unde așteptau Jock și Ray ; se strînseră entuziast mîini, se schimbară saluturi, se făcură prezentări.

— Dumnezeule, spuse Punk, nu te-am văzut de o groază de timp, Jock.

— Nici eu pe tine, Punk. Ce-ați mai făcut, băieți ?

— Bine, spuse Powers. Mi se pare că ai nițel mai mult argint pe capul ăsta al tău, Jock.

— Timpul nu stă în loc pentru nici unul din noi. Ce mai încoace și încolo, trebuie să fiu mulțumit că mi-a mai rămas ceva păr.

Rîseră cu plăcere și se bătură unul pe altul pe spate cu o forță pe care Ray o credea suficientă să răstoarne un tăuraș. Voluminoși și deschiși la suflet, erau încă viguroși și puternici, în ciuda anilor, a taliei care-și pierduse zvelțețea și a creștetelor pleșuve.

— Nu știam că voi doi mai cumpărați încă vite, spuse Jock.

— Ne cunoști, Jock, spuse Punk. Nu ne prostim cu gaz și petrol. Din nou izbucniră în rîs.

— Odată ce-ai dat lovitura, lucrurile se derulează de la sine. Nu-i mai trebuie mult omului ca să se implice.

Punk arătă spre Ray Krebbs.

— Asta nu-i unul din băieții tăi, nu-i așa, Jock? Nu arată așa cum mi-i amintesc. Deși e o oarecare asemănare la ochi.

Jock zîmbi.

— Acesta este Ray Krebbs, administratorul meu. Cel mai bun de la est de El Paso.

— Ce mai fac băieții aceia ai tăi, Jock? vru să știe Powers. Mi-i amintesc bine — deosebiți între ei ca noaptea de zi. I-ai pus să lucreze la ranch, Jock?

— Unul a plecat în California, răspunse molcom Jock, incapabil să disimuleze. Ceilalți doi — își fac de lucru prin Dallas, între ranch și Ewing Oil.

— Se mai scarmănă, ca de obicei? întrebă Punk.

Jock sùpse din sticla lui de bere, pînă ce aceasta se goli, evitînd un răspuns.

— Hei, băieți, chestia asta s-a uscat. Ce-ați zice să mergem să ne răcorim cu niște lichide? Să ne întoarcem mai tîrziu la vite?

— Sună bine, rîse Punk, încîntat.

— Inainte ! chiui Powers.

Ray rămase în urma lor, privind în jos, la peluză. Jock se opri şi îl privi.

— Vii, Ray ?

— Dacă vrei tu, Jock.

— Vreau, spuse Jock hotărît.

Aproape în acelaşi timp, o maşină trase în faţa clădirii Companiei Ewing din centrul comercial al Dallasului şi J.R. coborî. Se opri o clipă, sprijinindu-se în bastonul lui, privind la turnul elegant din oţel şi sticlă. Apoi, autoritar, îşi urmă calea cu paşi apăsaţi, intrînd în holul luxos şi urcînd cu liftul la etajul care găzduia birourile întreprinderilor Ewing.

Secretarele, Connie şi Louella erau absorbite în muncă atunci cînd intră el, zîmbind larg.

— Ei bine, doamnelor, după atîta vreme, nu-mi dă nimeni un „bună ziua" călduros ?

— J.R. ? spuse Louella, oarecum agitată. Se ridică în picioare, săgetîndu-l cu ochii, neştiind cum să reacţioneze. Te-ai întors, efectiv te-ai întors.

— În carne şi oase, Louella. Ţi-am lipsit, dragă ? rîse el

— E minunat să te vedem din nou, spuse Connie, ridicîndu-se.

— E bine să fii în viaţă, doamnelor, daţi-mi voie să v-o spun. Şi e grozav să văd din nou feţele voastre dulci şi fermecătoare.

Secretarele ajunseră lîngă el, urîndu-i bun venit, strîngîndu-i mîna, sărutîndu-l pe obraz. J.R. îşi petrecu un braţ în jurul taliei Loullei, trăgînd-o mai aproape înspre el, conştient de pieptul ei tînăr şi frumos, apăsat în trupul lui.

— Ei bine, dacă-mi garantați că mă veți primi în felul ăsta de fiecare dată, o să mă mai las împușcat.

Rîseră toți și Louella spuse repede :

— Să n-ai norocul ăsta, ca să zic așa.

În timp ce cele două femei se agitau pe lîngă J.R., ușa de la biroul lui Bobby se deschise și acesta apăru în prag. Nu încercă să-și ascundă surpriza la vederea fratelui său.

— Hei, J.R., nu mă așteptam să vii astăzi aici.

— Cred că nu, nu-i așa, frățoare? Ei bine, mă cunoști. Nu pot sta pe vecie deoparte. Nu pot rezista să nu fac fiecăruia niște mici surprize. Îmi închipui că noi doi ar trebui să avem o mică conversație intimă, dacă doamnele or să ne scuze.

Bobby îl conduse în biroul lui și închise ușa după el. Îi indică lui J.R. un fotoliu și se așeză și el la birou.

— O.K., J.R. Ce te interesează?

— Pur și simplu — ce naiba crezi că faci tu aici?

Fața lui Bobby se întunecă.

— Conduc o companie de petrol, asta fac. Și n-am timp să mă cert cu tine azi.

— Păi, la ceartă ai să ajungi. Cumperi rafinării, vinzi proprietăți Ewing, faci împrumuturi de milioane de dolari, fără să spui nimic nimănui. Și acum...

— Și acum? îl provocă Bobby.

— Cumperi șase sute de mii de barili de petrol brut din Venezuela. De unde ți-a venit ideea asta strălucitoare?

— Ai aflat și despre asta?

— Așa cum aflu despre orice.

— Cine ți-a spus?

— N-are importanță. Ce naiba intenționezi să faci cu atîta petrol brut străin?

— Trebuie să fac să meargă o rafinărie. Intenționez să prelucrez petrolul, să-l vînd, să-l transport, să țin ra-

finăria în funcțiune la capacitatea maximă pentru un substanțial profit al companiei.

— Cum intenționezi să plătești pentru toate astea? Aproape că ne-ai terminat cu afacerea cu rafinăria.

Bobby se luptă să nu-și dea la iveală resentimentele, și cînd vorbi, o făcu cu o voce controlată și rezonabilă.

— Nu-i nici o problemă, J.R. Am aranjat un împrumut pe termen scurt ca să acopăr achiziția. Îl voi plăti la timp.

— Ai procedat cu mult mai bine decît mă așteptam.

Era un răspuns uimitor, dat fără invidie sau sarcasm. Bobby se hotărî să-l ia ca pe un gest conciliant și-i răspunse în consecință.

— E-n regulă J.R., mulțumesc, mă ocup în continuare de asta.

J.R. își contemplă unghiile făcute cu grijă.

— Da, continui, și asta mă surprinde de asemenea. Ca să-ți spun cinstit, frățioare, nu știam că ai aplecarea asta pentru afaceri.

— Trebuie să fie o caracteristică a familiei.

— N-am crezut niciodată în simțul înnăscut pentru afaceri.

— În cazul ăsta, hai să spunem că învăț.

— Și încă repede.

— E necesar.

— Presupun că a fost, pînă acum.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun doar că acest aranjament a fost destinat doar să umple un gol temporar.

Bobby își simți membrele tensionate. Genunchii i se înțepeniră, degetele i se îndoiră.

— Temporar?

— Pînă ce m-am pus iar pe picioare, spuse J.R., pronunțînd cuvintele uniform, spațiindu-le fără emfază. Se ridică în picioare.

— Cum poți vedea, sînt în picioare, pe propriile mele picioare, gata să preiau compania.

Bobby se ridică.

— Mă întrebi dacă vreau să renunț la funcția de președinte a lui Ewing Oil ?

— Îți cer să faci asta.

— Ceri ?

— Îți spun să te retragi, Bobby. Compania asta e a mea, am condus-o și intenționez s-o fac iarăși, începînd chiar din clipa asta.

— Tata mi-a dat slujba asta și am să rămîn pînă ce el mi-o va lua.

— Îmi pare rău dacă așa crezi.

— Pot conduce Ewing Oil tot la fel de bine ca tine, J.R., sau ca oricare altul. Și cu mine în frunte, nu vor mai fi afaceri din acelea tenebroase, de ale tale. Ewing Oil își va face prieteni, pe care să-i facă să progreseze, să adune averi, nu să-i ruineze.

— Frățioare, ai în cap niște noțiuni extrem de prostești. Și sînt profund ofensat că îmi vorbești în felul ăsta. Profund ofensat. Pe moment pare, repet, pare, că faci bine. Dar n-ai fler pentru genul ăsta de jonglerii, Bobby și nu vei avea niciodată. Nu ai ceea ce trebuie.

— Vom vedea.

— Te îndrepți spre o cădere.

— Atunci, va fi propria mea cădere.

— Poate am să te dobor eu.

— Încearcă, și mă voi lupta cu tine, J.R. Întotdeauna ai încercat să mă intimidezi. Neai terorizat pe amîndoi, pe Gary și pe mine. Dar eu nu sînt Gary. Aici sînt, aici rămîn. Dacă mă presezi prea tare, o să curgă sînge, J.R.

Singele tău. Cum a mai fost și înainte.

Fața lui J.R. se întunecă. Gura îi deveni o linie îngustă, subțire.

— Meciul s-a terminat, Bobby. Du-te înapoi să joci jocurile pe care le știi. Joacă-te cu vitele și caii tăi. Lasă jocul ăsta băieților care știu să-l joace.

— Îmi pierd timpul cu tine.

— Ești implicat în niște lucruri despre care nu știi nimic, joci pentru niște mize pe care nu ți le poți imagina.

Vocea lui Bobby se auzi, plată și metalică, gura abia deschizîndu-i-se :

— Ascultă ce-ți spun, J.R. Rămîn președintele companiei. Conduc în felul meu.

— Tata n-o să te susțină tot timpul. O să am eu grijă de asta.

Bobby merse la ușă și o deschise :

— Întotdeauna va fi o slujbă la Ewing Oil pentru tine, J.R. Dar biroul tău e jos, pe hol. Acolo-i locul tău. Ocupă-ți-l.

J.R. trecu șchiopătînd pe lîngă fratele său, apoi se întoarse brusc :

— Scaunul de președinte nu ți se potrivește, Bobby. Mult prea mare pentru un tip mărunțel, ca tine. O vei descoperi într-un fel dureros pentru tine, și chiar de la mine.

Bobby îl privi cum șchiopăta de-a lungul coridorului, cu un sentiment de groază, care-l lăsă înfrigurat și slăbit Se întoarse la loc, la birou, amintindu-și de o dimineață cu mulți ani în urmă. El și J.R. asistaseră împreună la o oră de curs, singura dată cînd se întîmplase așa ceva. Era un curs special de istoria Texasului. Fiecărui cursant i se ceruse ca, la sfîrșitul anului școlar, să pregătească o lucrare de cercetare asupra substratului și cauzelor imediate ale mișcării de eliberare din Texas, în urma căreia

Texasul devenise o republică suverană, eliberată de legăturile cu Mexic, dar fără să fie încă o parte din Statele Unite.

Bobby își pregătise cu grijă lucrarea, din prima zi în care îi fusese repartizată. Citise enorm de mult, acasă și în biblioteci. Vizitase Alamo, din San Antonio, de nenumărate ori și consultase chiar sursele mexicane de informații. Lucrarea pe care o compusese era temeinică, profundă și cu grijă documentată. Îi necesitase aproape o lună redactarea ei, timp în care o scrisese și o rescrisese, pînă să o predea. Așteptă aproape două săptămîni cu emoție ca lucrarea să-i fie returnată, nerăbdător să vadă ce notă obținuse și ce observații făcuse profesorul. În cele din urmă, ziua veni și lucrările fură distribuite. Spre surpriza lui, lucrarea îi fu înapoiată notată „nesatisfăcător" — și fără nici un comentariu. Stătu în banca lui, în clasa goală o oră întreagă, incapabil să realizeze ce se întîmplase, incapabil să creadă că lucrarea lui fusese astfel apreciată. În sfîrșit, lacrimi începură să-i curgă pe obraji, ridică lucrarea — și, într-o fracțiune de secundă observă că ceva nu era în regulă. Simți că teancul de foi din mîna lui era cam subțire. Le privi și citi introducerea. Nu erau aceleași cuvinte pe care le scrisese el. Cu toate acestea, la capătul de sus al paginii, numele lui era clar dactlografiat. O pauză lungă, goală, se simți desprins de realitate, singur într-o lume ostilă, pînă ce această lume dădu năvală peste el, obligîndu-l să-și revină, și atunci știu ce se întîmplase și cine-i făcuse figura asta.

Îl găsi pe J.R. la ranch, în camera lui. Intră și lăsă să cadă în tăcere lucrarea ofensatoare pe patul lui J.R.

— Asta e a ta, spuse el.

J.R. nici măcar n-o privi.

— Nu știu despre ce vorbești, frățioare.

— Mi-ai furat lucrarea, J.R.

— Asta-i o minciună !

J.R. se sculă în picioare. Era mai mare, mai puternic decît Bobby.

— Mi-ai furat-o și ai pus în loc propriile tale prostii.

— Mai spune asta o dată și te cîrpesc, frățioare.

Bobby se duse la biroul lui J.R. Acolo găsi lucrarea lui, cuvînt cu cuvînt, așa cum o compusese, cu numele lui J.R. la capătul de sus al primei pagini. Profesorul îi dăduse calificativul maxim și scrisese pe margine o observație laudativă.

— Asta-i lucrarea mea, J.R., mi-ai luat-o și ai obținut felicitări pentru ea. N-ai deloc mîndrie ? N-ai onoare ?

J.R. nici măcar nu ezită. Înșfacă un baston de crichet dintr-un colț al camerei și-l ridică la Bobby. Băiatul se lăsă în jos și păru, ca să întîlnească un genunchi puternic și rapid, care-l lovi în frunte, făcîndu-l să se rostogolească pe spate. J.R. fu într-o clipă pe el, lovindu-l cu putere. Bobby simțea cum cad loviturile cu nemiluita, cum i se taie răsuflarea și simți o durere acută în stomac. Se rostogoli și se ridică șovăind. J.R. veni spre el, cu pumnii gata de atac.

Bobby se lăsă instinctiv pe spate și-i trase iute un pumn, cu mîna dreaptă. Nimeri drept în nasul lui J.R., care căzu pe spate, iar sîngele începu să-i șiroiască.

Își duse o mînă la nas.

— Uite ce-ai făcut ! Sîngerez ! Uite ce mi-ai făcut !

Se lăsă în genunchi, vărsînd șiroaie de lacrimi. Bobby își coborî privirile spre el.

— Mi-ai luat lucrarea, J.R. și ai scos un profit din asta. Ești un hoț și un mincinos.

Capul lui J.R. se sucea dintr-o parte în alta, încă plîngînd.

— Ai de gînd să mă spui ?

Bobby resimți pentru fratele său un dezgust puternic, pînă ce fu inundat de un flux de milă.

— Ai obținut ce-ai vrut, J.R. Ai luat o notă mare, dar lucrarea rămîne a mea ; întotdeauna va fi a mea. N-ai cîștigat nimic, dar nu vei înțelege asta niciodată. Acum, mișcă-te-n baie și spală-te. Arăți jalnic, cum tragi așa de nas.

J.R., supus, se ridică clătinîndu-se și se îndreptă spre sala de baie. Se smuci, întorcîndu-se, cu ura întipărită pe fiecare linie a feței lui chinuite.

— Trebuie să-i spun lui tata cum m-ai bușit, făcînd să-mi curgă sînge din nas.

— Fă ce-ți place, J.R. Dar amintește-ți că dacă te mai prind o dată complotînd în spatele meu, am să-ți însîngerez iar nasul. Oi fi tu mai mare ca mine, dar nu faci nici jumătate din bărbatul care voi fi eu.

Amintindu-și acum, în biroul lui, de ziua aceea îndepărtată, Bobby își aminti totodată ce puțină satisfacție avusese în victoria violentă asupra fratelui său. Și își aminti și de alte situații, în care J.R. acționase la fel de urît, luînd ce voia să ia, făcînd ce voia să facă, indiferent de cîtă suferință provocase sau pe cine înșelase. Bobby se alesese cu lupta. J.R. se alesese cu toate celelalte și-și învățase bine lecția. Nu-și va mai permite să se lase iar prins cu mîna în oala altuia ; era prea deștept ca să facă de două ori aceeași greșeală.

Mitch se întoarse în apartamentul lui, unde o descoperi pe Lucy stînd lîngă aragaz și ocupîndu-se de niște oale, îmbrăcată cu un șort, fierbînd ceva în una, frigînd ceva în alta, sau făcîndu-și în același timp de lucru cu amîndouă. Intrarea lui o făcu să devină și mai agitată.

— Oh, speram că n-ai să vii devreme. Voiam să-ţi fac o surpriză.

Fără să vorbească, Mitch stinse toate focurile.

— Este o surpriză. Cum ai intrat aici ?

— Există posibilităţi.

— L-ai mituit pe supraveghetor ?

— N-a fost cine ştie ce mită.

— Nu poţi cumpăra cu bani orice, Lucy, nici pe oricine.

— Nu încerc să te cumpăr.

— Cum numeşti tu toate astea — cadouri, invitaţii la restaurante scumpe, mită ca să intri aici ?

Ea spuse cu voce joasă, incapabilă să-l privească în ochi.

— Te iubesc, Mitch. Într-adevăr te iubesc.

Mitch se înmuie pe loc.

— Şi eu te iubesc, Lucy. Dar trebuie să-mi respecţi dorinţele, felul meu de viaţă.

— Le respect. Voiam să fie o cină deosebit de romantică, o seară romantică. Cred că am stricat tot.

El privi oalele de pe aragaz.

— N-ai făcut prea bine. Îşi privi ceasul. Mai am treizeci de minute înainte de a-mi începe slujba, la parcare. Vino, am să-ţi cumpăr un sandvich cu brînză şi friptură.

— Lasă-mă să adun mizeria asta.

— Poate să mai aştepte.

Ea îl îmbrăţişă, impulsiv.

— Oh, Mitch, voiam să fie aşa de frumos, să fie o surpriză.

El o sărută cu căldură.

— E-n regulă, a fost o surpriză. Şi a fost frumos, Lucy, foarte frumos — şi va mai fi.

—7—

— N-am încredere în Bobby Ewing! Vorbele țîșniră scrîșnind, mărginite cu disperare și mînie reprimată, și fuseseră spuse de Sue Ellen. Se afla la mai puțin de o milă de centrul puterii și bogăției Ewing — de clădirea Compnaiei Ewing — în biroul psihiatrului ei, doctorul Ellby, arătînd la fel de elegantă și îngrijită ca și biroul însuși. Chiar furioasă, Sue Ellen era o femeie frumoasă; fața ei avea trăsături armonioase, părul îi era precis coafat, lucios și aranjat la ultima modă, pielea curată și strălucind de o aparentă-sănătate, ochii ei de culoarea cerului senin, mari și strălucitori, deși puțin instabili. În poală, degetele se trăgeau reflex unul de altul.

— Niciodată n-am crezut în el.

Ellby spuse cu o voce calculată, venind ca de departe — un stil dobîndit, învățat, o tehnică exersată, toate destinate să obțină informații suplimentare, să încurajeze și să redea siguranța, să-și dea timp să cîntărească și să asocieze. Era un bun psihiatru, dedicat bunăstării pacienților săi, cei mai mulți dintre ei texani bogați, cu o proeminentă condiție socială, incapabili să-și găsească multă liniște sau plăcere în stilul lor de viață îmbelșugată.

— Obișnuiai să-mi spui că Bobby Ewing era prietenul tău, singurul tău prieten adevărat.

— Mă înșelam. Continuă cu o voce rece, ca răspuns la tăcerea lui, pe care o interpretă ca o dojană. Toți facem greșeli.

Doctorul Ellby zîmbi indulgent.

— Cînd ai fost arestată, acuzată în mod fals că ți-ai împușcat soțul, ești sigură că nu Bobby a fost acela care a depus cauțiunea, atunci cînd nimeni n-o făcuse ? Sau că ar fi putut ?

— Bobby ... Capul ei se rotea dintr-o parte în alta, într-un gest de negație exagerată. Nici o șansă. Nu, n-ar fi putut fi.

— Poate că ar fi putut.

— Nu.

— Cu siguranță că nici un alt Ewing nu te-ar fi apărat atunci. Toți credeau că l-ai împușcat pe J.R. Dar Bobby, insist să-ți amintești — întotdeauna l-ai privit pe Bobby ca pe un prieten.

— Acum știu mai bine.

— De ce anume ?

— Faptele l-au arătat în adevărata lui lumină. Da, a promis că o să mă sprijine. cînd eram la necaz, cînd aveam cel mai mult nevoie de un prieten. Și ce-a făcut ? A părăsit Southforkul, m-a lăsat să înfrunt singură totul.

— Simți că te-a abandonat ?

— Faptele, doctore, faptele. M-a abandonat.

— Ce alte fapte ți-ar mai putea susține afirmația ?

Ea își ridică ochii spre el.

— Vrei mai multe dovezi, ți le pot da. Privește la felul în care acționează acum, încercînd să-și distrugă propriul frate. Nu-i pasă de nimic altceva decît de el însuși. E înfometat de putere și nu-i pasă pe cine rănește în drumul său spre dominarea noastră, a tuturor.

— A lui J.R., vrei să spui ?

— Vreau să spun exact ceea ce spun. Bobby calcă în picioare toată familia Ewing.

— Continui să vorbești de Bobby, Sue Ellen. Pînă acum cîteva ședințe, J.R. era cauza dificultăților tale.

Ea răspunse pe ocolite :

— Spuneai întotdeauna că trebuie să-ți vorbesc despre ce mă supără. Ei bine, Bobby Ewing este acela care mă supără. Mă supără foarte mult. Dacă n-ar fi Bobby, totul ar fi în regulă.

— Oare ?

— Bineînțeles, i-o întoarse ea, oarecum supărată.

— Atunci, lucrurile merg mai bine între tine și J.R. ?

— Ți-am spus-o și ți-o spun din nou : J.R. și cu mine ne înțelegem foarte bine.

— Ce crezi că a dus la această miraculoasă transformare ?

— J.R. mă iubește. Întotdeauna m-a iubit și a fost sincer cu mine.

— Ai uitat-o pe sora ta, Kristin, o stimulă el, blînd.

Ea se grăbi să răspundă :

— Unii oameni pierd din vedere cine sînt și ce vor. Se fac greșeli. Se rătăcesc. Dar mai devreme sau mai tîrziu, adevăratele lor identități ies la iveală, își revin și devin ceea ce sînt de fapt. J.R. și cu mine sîntem căsătoriți odată pentru totdeauna, pînă ce moartea ne va despărți. El mă iubește. Mă respectă. Are nevoie de mine.

— Și tu ai nevoie de el ?

— Da ! Da, am nevoie de el, e foarte necesar pentru mine. Totul e altfel acum. Nu mai e așa cum a fost înainte ca Kristin să încerce să-mi omoare soțul. El e uluitor pentru mine, în toate felurile posibile, în feluri pe care nimeni altcineva decît mine nu le poate ști sau înțelege.

— Dacă ai vrea să-mi spui...

— E ca și cum n-ar mai fi aceeași persoană.

— Dar este.

— S-a schimbat mai mult decît ar fi putut visa cineva. O schimbare completă.

— Crezi asta ?

— Da, insistă ea. Da, da, da ! parcă străduindu-se din greu să convingă pe cineva. Dacă l-ai putea vedea, ai înțelege că J.R. a început să se preocupe de mine, a devenit chiar tandru și duios — oh, atît de duios, zi și noapte. Un soț pasionat, drăgăstos, care se gîndește la nevoile mele. Da, e adevărat, doctore ; s-a schimbat. Nu mai e deloc aceeași persoană. Deloc.

Ellby privea și asculta liniștit, în timp ce Sue Ellen continua, încercînd din greu să creadă și ea în ficțiunea pe care o crease.

În lumina slabă, cețoasă a localului, J.R. Ewing intenționa să-și vadă țelul atins. Spre deosebire de Sue Ellen el nu ridica în slăvi virtuțile soției. Își ridică paharul într-un toast tăcut și femeia din fața lui îl imită. Paharele se ciocniră cu un clinchet slab și băură.

— E frumos, J.R.

— De acord, dragă.

— Dragă ? repetă ea cu un fel de timiditate ? Bine că nu te pot auzi unii dintre prietenii tăi, dintre petroliștii aceia milionari. Mai bine nu mi-ai mai spune așa în afara biroului.

— Vai, Louella, sînt sufletul discreției cînd e vorba de afaceri, dar știi că nutresc cele mai calde sentimente pentru tine.

Secretara zîmbi larg.

— Niciodată nu m-am înșelat, J.R. în ceea ce te privește pe tine sau sentimentele tale. Sînt aproape cea mai bună secretară din Dallas și tu apreciezi lucrul ăsta.

— Și te plătesc foarte bine pentru serviciile tale.

Ea își înclină capul, aprobator.

— Și sînt o companie rezonabilă pentru un bărbat ca tine.

El zîmbi, zîmbetul acela maliţios și egocentric al lui, luîndu-i mîna.

— Îţi subestimezi talentele, Louella. Eu aș spune că ești cea mai bună companie posibilă.

— Ai avut parte de cele mai bune ?

— Îmi place să cred că am avut de-a face cu campioane, în felul lor. N-ai să gîndești acum urît despre mine, Louella, nu-i așa ? Compania noastră a fost reciproc profitabilă, în atît de multe feluri.

— Nu mă plîng, dar a trecut atît de mult timp de cînd n-am mai băut ceva între patru ochi.

— Să fii împușcat înseamnă să ţi se pună bețe-n roate pe plan social, dar acum m-am întors.

— Te-ai întors la slujbă ?

— Ei bine, cugetă el, eliberîndu-i mîna, ăsta-i unul dintre lucrurile despre care vreau să stau de vorbă cu tine, Louella. S-ar putea să nu fie o bună tactică pentru mine să păşesc chiar acum pe scenă. Timpul potrivit e totul, știi. Dar mi-ar place să știu tot ce se petrece.

— Tot ?

— Frăţiorul meu ţine prada între dinţi, și-i dă înainte cu putere, spre cădere, sper.

— Cauţi o cale să-l ajuţi să se prăbușească ?

— Tu ce crezi ?

— Și vrei ajutorul meu.

— Mă ajuţi, te ajut.

Louella zîmbi.

— Cred că înţeleg la ce te gîndești. Vrei să știi *totul*.

— Frăţiorul nu mai poate fi omul acela corect din cale-afară care a fost odinioară, așa cum i-ar place să-l

creadă lumea. O să cadă în dizgrație. Și mi-ar place să aflu, cînd se va întîmpla.

Ea se încruntă.

— Îmi sugerezi să-i dau un mic brînci ?

Sprîncenele lui J.R. se ridicară :

— Vai, Louella, cred că ți-ar face plăcere.

— Bobby e un bărbat tînăr și foarte atrăgător.

— Nu, spuse el, meditînd la răspunsul ei. Lucrul ăsta e foarte periculos, pentru amîndoi. Apropie-te de Bobby, dar ține-ți mintea trează. Află doar tot ce poți și...

— Și să-ți transmit ție.

— Spre avantajul nostru reciproc.

— Cînd J.R. vorbește de avantaj, înțeleg că sigur e vorba de o mărire de salariu.

— Și crezi că e acum momentul să discutăm despre asta ? spuse el, oarecum iritat.

Ea zîmbi dezarmant :

— Te poți gîndi la un moment mai prielnic ? Ai spus că e vorba de un avantaj reciproc.

J.R. se îmblînzi și începu să rîdă :

— Cred că se poate aranja ceva.

Își ridică iarăși paharul.

— Pentru avantaje reciproce și pentru înțelegere reciprocă între prieteni. Trebuie s-o facem mai des, Louella.

— Într-un loc mai intim, sper.

— Te referi la faptul că ești totuși căsătorită, nu-i așa ?

— Desigur, J.R. și nu o femeie care să nu-și ia în serios obligațiile maritale.

— Și ce mai face frumusețea ta de bărbat ?

— Bine, cred. Nu l-am prea văzut zilele astea — e pe drum în cea mai mare parte a timpului - zi și noapte - săptămîni întregi.

— Nu-i așa că e din cale afară de urît să lași singură o fată așa de dulce ca tine ? Trebuie că resimți cumplit singurătatea.

— Oh, așa e, J.R. , așa e.

— Poate, dacă n-ai nimic de obiectat, te-aș putea căuta din cînd în cînd.

Ea îl privi peste marginea paharului.

— Ce gînd amabil, J.R. Ești un om așa de bun.

În seara aceea, în timp ce Sue Ellen se pregătea să se culce, J.R. se plimba prin cameră, ca un animal în cușcă, fără odihnă, iritat, gata să izbucnească.

— Sînt convinsă, spunea soția lui, că Bobby intenționează să pună mîna pe toate proprietățile Ewing, J.R., și cînd toată puterea se va afla ferm în mîinile lui, se va dispensa de tine, de noi toți.

J.R. aruncă o privire disperată în direcția ei. Părerea ei despre ceea ce se întîmpla era, ca de obicei, falsă, datorită capacității ei reduse de a asocia și sintetiza. Dar avea nevoie de sprijinul ei și nu vedea nici un motv să-i spună cum vedea el lucrurile.

— Poate că ai dreptate.

— Bineînțeles că am. Continuă, iubitule, ce altceva i-ai mai spus lui Bobby ?

— I-am spus că timpul de joacă de-a președintele i s-a terminat, dar n-a vrut să asculte.

— Ewing Oil e a ta, J.R. Tu ești Ewing Oil.

— Bobby pare să fi uitat asta.

Ea veni lîngă el și-i desfăcu cravata.

— Bobby trebuie să continue să se ocupe de ranch. Se pricepe bine la vaci, dar nu așa de bine la petrol. Rîse și-l bătu pe piept. Cine-ar putea spune ce prejudiciu ar putea aduce ?

— Nu de prejudiciu mi-e frică, dragă. Bobby e bun.

— Nu cred că înțeleg.

— Dacă poate duce la bun sfîrșit ceva din ceea ce a început, tata ar putea fi mulțumit, și asta-i rău.

— Trebuie să-l oprești, J.R.

— Fac tot ce pot, scompo, crede-mă.

Își îndreptă cravata și se privi în oglindă, trecîndu-și degetele prin păr.

— De asta trebuie să plec acum.

Lui Sue Ellen îi pieri tot cheful.

— Așa de tîrziu ?

— O mică întîlnire secretă, să-i pregătim lui Bobby o lovitură.

— Aș fi vrut să nu trebuiască să pleci. Îmi închipuiam că am putea petrece împreună toată noaptea.

— E vital pentru amîndoi, Sue Ellen.

— Știu asta. Să te aștept ?

— Culcă-te. Poate am să te scol eu cînd mă întorc.

— Mi-ar place J.R., fii sigur de asta.

El o sărută pe obraz înainte de a pleca. La nici o oră după aceea, o sărută pe gură pe Sally Bullock, o sărutare stăruitoare, pasionată, pe care i-o dădu de îndată ce intră în apartamentul ei.

— Ce te-a făcut să întîrzii atît ? întrebă ea, trăgîndu-l pe sofaua albă.

— Sînt familist. Am obligații.

— Sper că *obligațiile* tale nu te-au lăsat indiferent la atracțiile mele, J.R.

— Nimeni n-ar putea fi indiferent față de tine, Sally. Dar mai întîi vreau să-ți spun ceva. Acei șase sute de mii de barili de petrol brut care vin din Venezuela, contractați de Bobby...

— Putem discuta afaceri mai tîrziu.

— Am plănuit ceva care ne-ar putea aduce beneficii la amîndoi, ceva ce mi-ar face plăcere să fac.

— Mai întîi plăcerile, apoi afacerile.

Sally îi luă mîna și i-o duse la sîn.

— Dumnezeule, ce bine e, spuse ea.

— Normal că e, spuse el, cu genuină plăcere. Poate că afacerile pot aștepta, la urma urmelor.

Cînd Lucy sosi la apartamentul lui Mitch, îi fu dat să-l descopere scufundat adînc în studii. Abia luă notă de venirea ei și-i făcu semn cu mîna să se așeze pe un scaun.

— Credeam că avem o întîlnire, se plînse ea.

— Am mîine examen.

— Vrei să spui că trebuie să stau aici și să învîrt din degete în timp ce tu studiezi ?

— Încearcă să înțelegi.

— Oh, înțeleg, e-n regulă. Aveam o întîlnire cu tine și tu aveai o întîlnire cu cărțile tale.

— Am nevoie de timp.

— Și eu am nevoie de tine.

— Lucy, te rog, spuse el, fără să-și ridice privirea.

Primul impuls al ei fu să plece, să-l părăsească și să găsească pe altcineva care i-ar fi apreciat compania, frumusețea, corpul ei tînăr și puternic. Dar nu voia pe nimeni altcineva ; îl voia pe Mitch.

Îl strigă pe nume ; el se încruntă și continuă să citească.

— Nu pot face nimic ca să te răzgîndești ?

El îi spuse că nu putea face nimic.

— Ești sigur ?

Era sigur : şi îi spuse asta. Trăsăturile ei copilăreşti căpătară o expresie hotărîtă, severă. Cu o mişcare iute îşi dădu jos sveterul pe care îl purta.

— Mitch.

— Ce-i ?

— Priveşte-mă.

— Nu acum, Lucy, trebuie să studiez.

Ea îşi dădu jos sutienul, apoi îşi desfăcu funda care-i ţinea legat la spate părul ei bogat, auriu, lăsîndu-l liber.

— Mitch. Priveşte-mă acum.

Fără să-şi ridice capul, el spuse, încercînd cu disperare s-o facă să înţeleagă :

— Studiez.

Ea îşi dezbrăcă pantalonii albi, strîmţi şi chiloţii roz, minusculi. Aerul nopţii îi răcori carnea, dar nu reuşi să-i liniştească fiorii subterani pe care-i resimţea. Îşi duse mîinile la buze, apoi şi le coborî la sînii mari, de un alb contrastant faţă de restul bronzat al corpului.

— Mitch.

Vocea îi era plină, răguşită, stimulantă.

— Mai bine ai pleca acum, Lucy.

Cu trei paşi mari, languroşi, ajunse lîngă el.

— Mitch.

El se întoarse, fără tragere de inimă. Un moment nu spuse nimic, apoi exclamă :

— Oh, Dumnezeule !

— Ceea ce vezi este ceea ce ai, toarse ea ca o pisică.

— Oh, Dumnezeule !

— O iau ca pe o aprobare.

— Lucy.

Îşi apropia faţa de ea, sărutîndu-i sînul, căutîndu-i cu gura sfîrcul, cu mîinile pe coapsele ei, căutîndu-i locul acela cald şi moale, unde coapsele i se întîlneau.

— Ei, acum, baby, nu-i aşa că e bine ?

— Continuă aşa şi nu voi reuşi niciodată să ajung doctor.

— Continuă tu aşa, iubitule, şi o să am eu grijă să obţii orice, orice vrei tu. Orice.

El se lăsă în genunchi, în faţa ei — şi ea îi luă pasionat capul în mîini, plimbîndu-şi mîinile prin părul lui des, stimulîndu-l, ştiind că nu avea nevoie să fie stimulat, că totul mergea aşa cum voia ea, totul. Cel puţin pe moment.

—8—

Era în ziua următoare, într-o dimineaţă de sîmbătă, la Southfork. Micul dejun se servise şi masa fusese strînsă. Personalul casei era ocupat cu muncile gospodăriei, iar membrii familiei erau liberi să-şi continue activităţile, la alegere. În bazinul de înot, sub soarele Texasului, deja strălucitor şi fierbinte, Sue Ellen plutea pe o saltea de cauciuc. Cu ochii închişi, strălucind în soare, era o privelişte frapantă în costumul de baie cafeniu-roşiatic, care-i scotea în evidenţă trupul superb.

Nu observă cînd apăru Bobby, agăţat de marginea piscinei, pregătindu-se şi el să înoate.

— Bună dimineaţa, Sue Ellen, strigă el.

Ea nu se mişcă. Bobby înota frumos, simplu, aproape fără să facă valuri sau să împroaşte. Înotă un timp, fără să se sforţeze, apoi ajunse de-a lungul saltelei, cu o lucire şugubeaţă în ochi. Trase uşor de saltea, legănînd-o.

— Ce tentaţie! Să răstorni chestia asta şi să-i dai unei adevărate doamne ocazia să facă o baie neaşteptată.

— Fără să-ţi pese dacă adevărata doamnă doreşte într-adevăr asta, răspunse Sue Ellen, cu ochii încă închişi, cu voce stinsă, dezaprobatoare.

El ridică mîinile de pe saltea, într-un abandon prefăcut.

— La dispoziția dumneavoastră.

Ea continuă, de parcă nu l-ar fi auzit.

— Am să te scap eu de deranj.

Plonjă în apă și înotă pînă la marginea bazinului, ieșind afară și începînd să se șteargă. Bobby o privi un minut, două, apoi continuă :

— Te supără ceva, Sue Ellen ?

— De ce ? Ar trebui ?

— Mă depășește. Doar că n-am prea vorbit în ultima vreme.

— E vina mea ?

Bobby căzu pe gînduri.

— Nu, spuse el, tărăgănat. E vina mea. Am fost prea ocupat. Ea se așeză pe un scaun și începu să-și aplice o loțiune pentru bronzat, fără să spună nimic, căzînd într-o tăcere elocventă. Bobby zîmbi :

— Știi, cînd eram copil, niciodată nu mi-a păsat de petrol, de nici un fel, nici de ăsta pe care ți-l aplici tu acum, nici de acela care se pune în salate, și nici de acela care se scoate din pămînt.

— Foarte rău că te-ai schimbat așa.

El își țuguie buzele și continuă cu o voce blîndă.

— Niciodată nu m-am gîndit că aș vrea să conduc Ewing Oil. Întotdeauna mi s-a părut că e prea multă bătaie de cap. Și, ca să spun adevărul, e chiar mai mult de lucru decît mi-am imaginat.

— Nu pare să te afecteze prea mult.

— Omul se poate obișnui cu orice.

— Aș zice că nu prea suferi sub teribila povară pe care o porți. Dacă ai fi suferit, ai fi nițel mai dispus s-o lași baltă.

El îi întîlni privirea. Ochii ei erau două orbite de gheață, neînduplecate și pline de mînie.

— Îmi place slujba, Sue Ellen.

— Am văzut și eu. Toți am văzut.

— O.K., Sue Ellen, dă-i drumul, spune ce ai de spus. Spune exact ce te doare? Ai avut ceva contra mea de cînd ai venit azi-dimineață.

— Spune-mi, Bobby. Ce te aștepți să facă soțul meu, în timp ce tu te joci de-a președintele la Ewing Oil?

Bobby se dădu înapoi. O considerase întotdeauna pe Sue Ellen o prietenă. Mai mult, un aliat. Și acum schimbarea asta totală. Nu era pregătit pentru atac.

— Ei, hai acum...

O dată ce începuse, Sue Ellen nu avea intenția să se oprească. Foarte tensionată, se ridică în picioare, cu pieptul zbătîndu-i-se de emoție, cu fața desfigurată.

— J.R. e adevăratul președinte al companiei. Știi asta: toată lumea știe.

— Stai o clipă!

— Renunță, Bobby. Condu ranchul. Fii mulțumit cu asta. Stai la locul tău.

— De cîte ori m-ai rugat să-l opresc pe J.R., Sue Ellen? De cîte ori m-ai implorat *să fac* ceva ca să pun capăt operațiunilor tiranice ale lui J.R.? Și acum, odată ce...

— Acum, spuse tăios Sue Ellen, tu ești acela care trebuie oprit.

Înainte ca Bobby să-i poată răspunde, Sue Ellen intră în casă. Bobby rămase singur și nesigur, întrebîndu-se ce se întîmplase. Toate indicatoarele de direcție din lume se prăbușiseră, toate punctele de referință dispăruseră, toate noțiunile familiare se șterseseră. Greșise toată lumea și doar el singur era drept și curat în gîndurile lui? Ori făcuse o greșeală teribilă și devenise prea încăpățînat și prea egocentrist ca să-și recunoască cusururile? Deodată, în ciuda soarelui cald, se simți înghe-

ţat şi vulnerabil, un om fără prea multă siguranţă şi încredere în direcţia pe care o apucase.

Pam fu aceea care-l readuse în prezent relevîndu-i o altă faţetă a vieţii.

Apăru din casă îmbrăcată într-o rochie nouă şi viu colorată, care-i scotea în evidenţă silueta desăvîrşită. Traversă iute patio-ul, îndreptîndu-se spre locul unde stătea Bobby.

— Eşti foarte frumoasă, începu el.

— Mulţumesc, amabile domn.

— Unde te duci ?

— În oraş, pentru cîteva ore.

— Aşteaptă-mă cîteva minute, să mă îmbrac. Te duc eu cu maşina.

Dintr-o dată simţi nevoia să se asigure de apropierea soţiei lui, de sprijinul ei statornic. Dar nu-i fu dat să-l aibă. Ea dădu din cap.

— Nu, mulţumesc. Mă întîlnesc cu Cliff. Luăm masa împreună.

Lui Bobby îi fu greu să-şi ascundă dezamăgirea.

— Oh, ce mai face fratele acela al tău în ultima vreme ?

Ea îl privi sceptic.

— Ştii, e prima oară, de săptămîni, cînd te arăţi interesat de ceva sau de cineva.

— Chiar aşa ?

— Da, chiar aşa, Bobby. De cînd ai preluat compania, nu ţi-a stat capul decît la afaceri. Şi asta n-a contribuit cu nimic la relaţia dintre noi.

— Îmi pare rău. Ei bine, ce mai face Cliff ?

Ea dădu din cap, oarecum supărată.

— Nu ştiu. Lucrează ceva pentru campania lui Dave Culver, care vrea să intre în guvern. Ştii cum e cu Cliff

și cu politica : e o boală pentru el. Dar vreau să vorbesc ceva cu tine.

— În regulă.

Ea ezită, apoi își dădu drumul, năvalnic :

— Bobby, știi' că întotdeauna am crezut că mama mea încă trăiește.

— Ei, hai, Pam.

— Ascultă-mă.

— O.K., spuse el, resemnat.

— Am angajat un detectiv particular.

— Oh, Pam, e pierdere de timp.

— Așa crezi tu ; așa crede și Cliff. Dar eu nu cred. Și s-a dovedit că am dreptate.

— Ce vrei să spui ?

— Acest domn Mackey — adică John Mackey, detectivul — are niște vești despre mama.

Bobby spuse cu grijă :

— Ce fel de vești ?

Vocea ei tremura de emoție și ochii i se umplură de lacrimi.

— Bobby, e o șansă ca mama să fie în viață.

— O șansă ?

— Știu că mă crezi proastă, dar dacă mama trăiește, vreau să știu. Vreau s-o găsesc, s-o văd.

— Nu trebuie să speri atît de mult, Pam.

— Domnul Mackey e un detectiv de nădejde, Bobby — cu reputație. E demn de încredere.

— Nu vreau să suferi.

— Deja sufăr, Bobby. Am suferit de mult. Trebuie să știu adevărul, dacă mama într-adevăr a murit sau numai a fugit și m-a părăsit.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, e tot ce-ți cer. Nu vreau să mai fii dezamăgită.

Pam începu să spună ceva, dar se gîndi mai bine, tăcu, și-i evită privirea. Cumva, de cîte ori aducea subiectul ăsta în discuție, Bobby o dezamăgea, nu-i acorda nici sprijinul, nici încurajarea și nici înțelegerea de care avea nevoie. Era de parcă, căutîndu-și mama, l-ar fi lipsit pe el de o hrană emoțională esențială, sau cel puțin așa părea el să creadă.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, spuse ea, cu o voce puțin ascuțită.

— Pentru cine altcineva să-mi fac ?

— O să am singură grijă de mine. Tu vezi-ți de tine și de prețioasa ta Ewing Oil.

— Nu-i frumos din partea ta.

— Știu precis cît de mult îți solicită compania asta timpul și atenția. Mult mai precis decît îți închipui tu că știu.

Vizibil rănită, se îndreptă spre parcare, se urcă în mașină și porni. Urmărind-o cu privirea, Bobby fu incapabil să-și stăpînească sentimentele. Se petreceau atîtea în familie — fiecare din ei apucînd-o pe calea lui, fracturînd legătura Ewingilor în unități separate de activitate și simțindu-se, fiecare din ei, mai singur și mai înfricoșat decît lăsa să se vadă. Se gîndi să fie extrem de grijuliu : putea să fie așa de ușor să cîștige bătălia în care era angajat, dar cu prețul unei totale înfrîngeri în alte domenii care contau.

Se numea Longhorn Drinking & Eating Estabilshment, Inc., și semăna mai mult cu un șopron cu tavan înalt decît cu un restaurant, fiind destinat să satisfacă pofta de mîncare și să stingă setea văcarilor după o lungă zi de licitație. Jock și Ray Krebbs, Punk și Pat, erau adunați la o masă din centru, mîncîndu-și biftecurile și bînd

bere. Mîncau cu pofta unor oameni obișnuiți să muncească din greu și să găsească plăcere atît în lucrurile mari cît și în cele mărunte. Punk arătă cu degetul spre Krebbs, în timp ce desfăcea de pe os o bucată din carnea bine prăjită.

— Se pare că ai aici un administrator de prima mînă, Jock.

Jock privi spre Ray, care continua să mănînce, cu ochii în farfurie.

— Un tînăr cumpătat, care muncește bine. Ar putea fi mai isteț, dar cred că nu te poți aștepta la prea mult de la un băiat de ranch, glumi el.

Cei trei bărbați mai în vîrstă rîseră cu hohote de stînjeneala evidentă a lui Ray.

— Astea-s vremurile noi, spuse Pat. Făcăii ăștia tineri nu știu ce greu am dus-o noi, ăștia mai bătrîni.

Ray se ridică încet :

— Mi se pare, spuse el hotărît, fără să-și schimbe expresia, că voi, flăcăii mai în vîrstă, sînteți prea obosiți ca să vă duceți după încă un rînd de bere, așa că de ce n-aș face-o eu ?

Ei îi răspunseră cu o explozie de rîs răgușit.

— Pe ochii mei, izbucni Jock, am uitat cum e să stai și să flecărești cu niște văcari bătrîni. Să mă ia naiba dacă n-am de-a face cu indivizii cei mai lipsiți de maniere din tot statul Texas, bă chiar de pe tot cuprinsul Statelor Unite !

— Te-ai luminat la bătrînețe, Jock, asta-i tot, spuse Pat.

Punk îl privi în ochi.

— Jock, tu și cu mine ne cunoaștem de o grămadă de timp.

— De mai mult decît ne-ar place să ne amintim.

— Dinainte de al doilea război mondial, dacă-mi amintesc bine.

— Memoria nu te înșeală.

— Îmi amintesc că te-ai înrolat în forțele armate aeriene, cum se chema pe atunci.

— Și tu cred că erai la marină.

— Asta a fost ultimul mare război.

— Zău dacă nu! Noi eram băieții cei mai buni, purtînd pălării albe, și nimeni nu se îndoia de asta.

— Nu vom mai trăi niciodată vremurile alea. E altă lume, cea de astăzi.

— Poate că se schimbă prea repede pentru ca niște oameni ca noi să poată ține pasul.

— La naiba, Jock! Vremurile se pot schimba, dar, noi, nu. Îți spun că m-aș bucura dacă am face iar afaceri împreună.

— Anunță-mă doar cînd apare o ocazie bună, Punk.

— A și apărut.

Jock își dădu scaunul pe spate, întinzîndu-se, apoi cercetă fața prietenului lui.

— Vorbește; te ascult. Ce aveți pentru mine.

— Terenuri mlăștinoase.

— Mlăștinoase... izbucni el într-un rîs batjocoritor, apoi se opri brusc și-și termină berea.

— Punk, nu-mi trebuie nici un teren mlăștinos. E tot la fel de sigur precum e că Dumnezeu a făcut ca merele, înainte de a se coace să fie verzi.

— Ai nevoie de *acest* teren mlăștinos.

— Pentru ce?

— Pentru reconstrucție și transformare într-un spațiu de prima mînă.

Jock se aplecă înainte, cu bărbia în mîna lui mare, cu coatele pe masă.

— Unde este terenul ăsta mlăștinos?

— La granița dintre Texas și Louisiana.

Ochii reci ai lui Jock treceau de la Punk la Pat și înapoi.

— Voi, băieți, ați verificat totul ?

— Ticălos bătrîn ! spuse Pat cu veselie.

— Mlaștina te așteaptă, Jock. Așteaptă să fie ocupată și apoi transformată într-o bună afacere pentru oricine e destul de isteț să-i vadă potențialul și să facă ceva.

— Îmi pare ceva care o să ne dea mult de furcă.

— Ca în zilele frumoase de altădată.

Ray Krebbs se întoarse cu berea și puse cîte o sticlă în fața fiecăruia. Punk se ridică în semn de mulțumire și spuse cu voce tare :

— Ray Krebbs, ești un om cu multe daruri și talente, isteț pentru vîrsta ta fragedă, inteligența ta fiind întrecută doar de farmecul manierelor tale, de grația naturală și aspectul extrem de plăcut.

Bărbații rîseră cu hohote și aplaudară, iar Ray li se alătură. Nu prea departe, la o masă mică, un bărbat cu o față plină, îmbrăcat în haine murdare de lucru își îndreptă cu interes crescut atenția spre zgomotoșii negustori de vite. Apoi se întoarse spre un proprietar de ranch de la masa alăturată.

— Scuză-mă, prietene, dar nu-i ăsta Jock Ewing, de la Ewing Oil, cel de acolo, bărbatul acela voluminos, cu păr sur ?

Rancherul trase cu ochiul.

— Sigur că seamănă cu el. Dar seamănă și cu Jock Ewing, văcarul.

Apoi chicoti de propria lui glumă.

— Și tînărul care e cu el ?

— Oh, acela. Krebbs. Ray Krebbs. Administratorul ranchului Ewing, de lîngă Dallas.

— Așa credeam și eu. Vă rămîn îndatorat.

— De ce ați întrebat? se interesă rancherul.

— Din curiozitate. Vezi, și numele meu e Krebbs. Amos Krebbs.

— Vreo rudă? întrebă rancherul, fără prea mare interes.

Bărbatul cu fața plină, fixînd cu ochii fața osoasă a lui Ray, aproape zîmbi.

— Asta fiind situația pentru un om mereu pe drumuri, nu știi niciodată pe unde-ți poate rodi sămînța.

Brady York era un om care nu putea fi definit; în floarea vîrstei, croindu-și existența zi cu zi, întotdeauna abia strecurîndu-se printre capcanele afacerilor. Fusese douăzeci de ani un distribuitor independent de benzină, începînd cu un vas închiriat și un transportor de mîna a doua, apoi își construise propria companie dintr-o flotilă și o mulțime de camioane. Dar încă mai trăia frecvente îndoieli în ceea ce privește capacitatea sa de a se menține; prețurile în creștere, întreruperea furnizării de benzină, inflația și invazia corporațiilor gigant în distribuția și posesiunea stațiilor locale de benzină, îi făceau poziția discutabilă, întotdeauna în bătaia puștii, întotdeauna vulnerabilă la schimbările pieței și presiunile economice. Rămăsese totuși un om amabil, cu care era ușor să faci afaceri, cooperant și prietenos.

— E problema datelor de livrare, Bobby, insistă el, pentru a treia oară. Cei doi bărbați se întîlniseră în biroul lui Bobby, discutînd o afacere care urma să fie reciproc avantajoasă.

— Pot garanta datele acelea, Brady.

— Și eu sper. Am propriile contracte pe care trebuie să le onorez — cinci sute de proprietari independenți

de stații de benzină care depind de mine. Dacă nu le livrez benzina la timp, îi pierd de clienți. Pentru micii proprietari, ceea ce pierd azi, nu mai poate fi recuperat niciodată.

— Înțeleg. Crede-mă, o să le respect.

— Dacă clienții mei nu-și primesc benzina nu o să se uite prea bine la mine.

— O să-mi țin obligațiile, Brady.

— N-am intenționat să te ofensez, Bobby. Doar că Ewing Oil n-a avut niciodată pînă acum o rafinărie, nu una a ei, proprie. Așa că n-am avut ocazia să facem afaceri împreună. Dar — la naiba, Bobby, știi cum e în afaceri, cum vorbește lumea.

— Cu petrolul brut e în ordine, Brady. Vine din Venezuela chiar în clipa de față. Mîine, vasul va fi în doc, la Galveston și nimic nu va împiedica livrarea la timp a benzinei.

— Sper.

— Atunci, batem palma ?

— Da, spuse Brady, încă îndoit.

— Douăzeci și cinci de mii de barili pe zi, a patruzeci de dolari barilul, reînoibili la treizeci de zile, la prețurile stabilite.

— Termenii sînt satisfăcători.

— Vei primi prima livrare în trei zile, Brady. Ai să afli că întotdeauna îmi țin cuvîntul dat.

J.R. era confortabil așezat pe patio-ul casei de la Southfork, cînd apăru Jock, șofînd. J.R. îl privi cum venea. Pentru un bărbat de vîrsta tatălui său, un bărbat cu o boală de inimă, Jock Ewing arăta o remarcabilă putere, vigoare și dragoste de viață.

— Bună ziua, J.R.

— Bună ziua, tată. Credeam că ai să fii acasă încă de acum cîteva ore.

— M-am hotărît să mă opresc la birou, să mă uit peste niște hărți topografice, la zona de-a lungul granitei cu Louisiana.

J.R. își ridică sprîncenele.

— Se petrece ceva de care ar trebui să știu ?

— Doar o afacere particulară în care vreau să intru.

Jock își turnă ceva de băut la bar și se așează lîngă cel mai în vîrstă fiu al lui.

— L-am văzut pe Brady York în după-amiaza asta.

— Ce mai face bătrînul Brady ?

— Destul de bine. A semnat cu Bobby, să distribuie benzina de la noua rafinărie.

— Adevărat ?

— Trebuie să-ți spun, J.R., Bobby pare să conducă al naibii de bine compania. Adevărul este că mi-am schimbat părerea despre fratele tău.

— Ce vrei să spui, tată ?

— Vreau să spun că întotdeauna mi-am dorit o rafinărie și el s-a zbătut și a obținut una. Vreau să spun că știe cum să se folosească de ceea ce are ; uite, deja a aranjat distribuirea benzinei. Băiatul ăsta e întreprinzător și curajos. Trebuie să admiri asta.

— Așa cred.

— Ceea ce cred, este că trebuie să continue ca președinte a lui Ewing Oil.

J.R. păli la auzul acestor cuvinte, dar nu dădu nici un semn că ar fi fost tulburat.

— E la latitudinea ta, tată.

Se ridică în picioare.

— Te rog să mă scuzi ; trebuie să mă pregătesc. Sue Ellen și cu mine luăm cina în oraș astă-seară.

O găsi pe Sue Ellen în fața oglinzii de la toaletă, îmbrăcată doar în chiloți și sutien, periindu-și părul. Veni în spatele ei, admirîndu-i fermitatea sînilor. Îi luă sînii în mîini și-și apăsă buzele pe umărul ei.

— Ce a provocat toată această pasiune, J.R. ? întrebă ea, nu fără plăcere.

— Doar faptul că mă gîndeam că ești aici, singură, și cît de frumos ar fi să petrec un timp liniștit, în intimitate, cu tine. Și iată-te aici, pe jumătate goală, arătînd așa de bine că-mi vine să...

— Ce păcătos devii, J.R., murmură ea cu satisfacție, în timp ce mîna lui îi ajunse sub sutien, strîngînd cu putere, și mîngîindu-i sfîrcul, în felul lui dur, făcînd să-i curgă fiori de desfătare de-a lungul nervilor.

— Am exersat toți anii ăștia ca să devin un păcătos.

Îngenunche în fața ei, întorcînd-o, desfăcîndu-i picioarele, și dîndu-i chiloții jos.

— Te vreau acum.

Ea privi cum capul lui aplecat o ajungea și deveni conștientă de respirația lui caldă, de limba lui nervoasă și umedă și vru să strige de plăcere și de fiorii de nestăpînit ai dorinței. Degetele ei se înfipseră în părul lui des, trăgîndu-l mai aproape, luptîndu-se să-l simtă adînc înăuntru, în locul întunecos și secret unde începe întotdeauna magica și misterioasa călătorie spre viață.

J.R. și Sue Ellen nu coborîră la cină în seara aceea. Cîteva ore mai tîrziu, cînd sună telefonul, erau tăvăliți pe pat, cu corpurile slăbite de satisfacție și oboseală.

— Oh, J.R., e din ce în ce mai bine.

— Și va fi întotdeauna, murmură el, întinzîndu-se leneș după telefon. Ascultă și auzi o voce familiară chemîndu-l pe Bobby. Își puse mîna peste receptor și continuă să

asculte pînă ce un zîmbet larg şi victorios i se întinse pe faţă. Abia atunci închise.

— Ce-a fost asta ? întrebă Sue Ellen, fără să-i pese într-adevăr.

— Se pare că a avut loc un fel de accident, iubito.

— Un accident ?

— Petrolul acela din Venezuela pe care l-a cumpărat Bobby — toţi cei şase sute de mii de barili, care valorau optsprezece milioane de dolari — ei, bine, undeva — între Venezuela şi locul de destinaţie, vasul care transporta tot acest petrol s-a scufundat. Pur şi simplu s-a dus la fund. A dispărut. Finito ! S-a dus pentru totdeauna.

Sue Ellen se ridică într-un cot, privindu-şi soţul.

— Ce înseamnă asta, J.R. ?

— Asta înseamnă că frăţiorul şi-a săpat singur o groapă foarte adîncă, draga mea, şi se duce cu viteză la fund. Da, chiar la fund.

— E rău şi pentru tine, J.R. ?

— Pentru mine ? Vai, nu fi proastă, scumpo, spuse el, cu o rară şi neaşteptată candoare. Cu cît mai rău merg lucrurile pentru fratele meu, cu atît merg mai bine pentru mine. I-am făcut-o lui Gary. O să i-o fac şi lui Bobby.

— I-ai făcut-o ? spuse ea, oarecum alarmată.

El rîse, încurajator.

— Nu-ţi poţi închipui de ce am spus asta. Acum, întinde-te pe spate, Sue Ellen şi lasă-mă să te iubesc iar. Am una-două idei noi despre felul în care ţi-aş putea face plăcere.

— Mă simt aşa de bine, J.R.

— Şi eu. Mă simt aşa de bine, şi nimic din toată lumea asta mare nu m-ar putea face să mă simt mai bine, în afară de mai mult timp petrecut cu tine. Sînt în culmea fericirii.

PARTEA A II-A

ZIUA ÎN CARE GARY S-A ÎNTORS ACASA

—9—

Bobby fu acela care-l aduse prima oară pe Gary înapoi, la Southfork. Gary părăsise ranchul de frică şi panică, lăsînd în urma lui o familie aflată într-o criză emoţională. Gary, singurul frate Ewing care, într-un fel, nu fusese găsit potrivit, nu reuşise să placă, nu reuşise să se ridice la înălţimea nici unuia din standardele hotărîte pentru el.

Miss Ellie renunţase la fiul ei pierdut, încercase să-l şteargă din viaţa ei, să-i alunge amintirea într-o zonă întunecoasă şi rar cercetată a creierului ei. Nu ţinuse. Viziunile unui Gary care se reîntorcea, care o hărţuia, îi provoca un dor nestins, rană care se adîncea, care nu putea fi domolită. Resentimentul şi frustrarea ei creşteau continuu. Acum tristeţea ei nu era consolată decît de prezenţa celor trei care mai rămăseseră :

Jock, Bobby, J.R.

Timpul se scurgea încet pentru Miss Ellie şi durerea îi rămînea aceeaşi, dar nu mai plîngea după fiul ei pierdut. În loc de asta îşi asumase sarcina vitală de a o creşte pe fiica lui Gary, Lucy, de parcă copilaşul cu păr auriu ar fi fost al ei. Şi, fără îndoială, aşa şi gîndea Miss Ellie despre Lucy. Dar fata nu putuse niciodată umple golul din inima lui Miss Ellie care continua să viseze la Gary şi să se roage pentru întoarcerea lui.

Şi atunci, aproape cu trei ani înainte de ziua în care se scufundase vasul venezuelian care transporta cei şase sute de mii de barili de petrol pentru rafinăria Ewing, Bobby îl aduse pe Gary acasă. Foarte atent, temîndu-se să nu provoace familiei un şoc, Bobby le telefonase mai înainte, pentru a le anunţa sosirea, dînd fiecăruia din ei timp să se pregătească. Pam era sceptică asupra întregii afaceri.

— Ştii ce faci ? îşi întrebă soţul.

— Îmi aduc fratele acasă.

— Ai uitat ce dură şi neînduplecată poate fi familia asta a ta ?

— Toţi îl iubesc pe Gary. Îi vor ura bun sosit.

— Sper să ai dreptate. S-ar putea să iasă rău. Să vezi tu dacă n-o să se întîmple aşa.

Vorbele îl şocară pe Bobby şi se gîndi la ele tot drumul înapoi, spre Dallas. Nu era sigur că putea să-l protejeze pe Gary de toate asalturile la care putea fi supus.

Miss Ellie plînse şi rîse alternativ cînd auzi.

— Vine acasă, continua ea să repete. Gary vine acasă. Fiul meu vine acasă. Să-l laşi să se acomodeze ! Îşi admonestă soţul. Să-i dai timp şi spaţiu, auzi ?

Jock îi răspunse, fără să-i întîlnească privirile :

— Ce fel de om crezi tu că sînt ? Fiul meu se întoarce acasă. Crezi că am să ridic ziduri care să-l ţină departe ? Trebuia să mă cunoşti mai bine, Miss Ellie.

Cît despre J.R., cînd auzi, se trată singur cu un burbon dublu cu gheaţă. Sue Ellen îl informase cu o considerabilă voioşie maliţioasă.

— De ce crezi că vine, J.R. ? insistă ea.

El sorbi a doua oară din pahar.

— Nu pot să ştiu.

— Vrea ceva, J.R.

— Nu e destul de perspicace ca să vrea ceva. Şi cînd este, nu e destul de puternic, sau ascuţit la minte, ca să obţină ce vrea.

— Dacă nu s-a schimbat.

— Întotdeauna a fost slab — un beţiv, un jucător, un laş.

— Aceeaşi carne şi sînge ca tine, J.R.

— Nu chiar.

— De asta l-ai alungat — fiindcă-ţi amintea prea mult de tine însuţi ?

— Ai grijă, Sue Ellen. Azvîrli băutura. A fugit în felul în care fuge întotdeauna în situaţii dificile. Am încercat să-l ajut. Căsătoria cu proasta aia de Valene a fost o greşeală — chiar cînd începea colegiul. Nu avea conştiinţa binelui şi răului, a responsabilităţii. A lăsat copilul ăsta să-l crească mama şi tata. Niciodată n-a putut suporta greutăţile, băiatul ăsta.

— Spui că n-a suportat, J.R. Cum intenţionezi tu să suporţi *doi* fraţi acum, amîndoi dorind o parte din acţiunile Ewing, amîndoi îndreptăţiţi să le aibă ?

— Lasă asta pe seama mea.

— Dar dacă...

J.R. izbucni, aspru.

— Gary n-o să stea. Nu e un învingător, n-a fost nici o singură zi din viaţa lui. Chiar dacă tata i-ar da o acţiune, Gary o să piardă totul. Asta-i stilul lui, să încurce lucrurile. Dă-i suficient spaţiu şi o să se împiedice de orice şi de oricine, şi niciodată n-o să fie la timp acolo unde trebuie.

— Cu puţin ajutor de la tine, nu-i aşa, J.R. ?

După expresia feţei lui, ea ştiu răspunsul. Îl privi cum îşi mai turna un pahar, şi încă unul, şi se înfricoşă pentru ei toţi.

Se adunaseră toţi în sufragerie. Bobby, nerăbdător, bucuros, era incapabil să stea jos, mergînd de colo-colo, frecîndu-şi mîinile. Miss Ellie, strălucitoare, încerca din greu să nu plîngă. Jock îl studia pe Gary cu un interes aproape clinic, de parcă ar fi văzut pentru prima oară o creatură ostilă. J.R. era vigilent şi distant. Lucy, dulce şi copilăroasă, aproape inocentă, se ţinea de mîna tatălui ei.

— Vă spun, zise Boby, purta o uniformă de şofer de autobuz.

— Ai lucrat ca şofer, Gary ? întrebă Miss Ellie.

— Am făcut o mulţime de lucruri ca să-mi cîştig traiul, mamă.

Jock nu se mai putu abţine.

— Destul ! Destul cu toată conversaţia asta despre şoferi şi alte fleacuri. Hai să detensionăm atmosfera în camera asta.

— Jock, nu !

— E-n regulă, spuse Gary. Ce vrei să spui, tată ?

— Problema este ce vrei să spui, Gary. Tu eşti acela care trebuie să vorbeşti, tu eşti acela care ai fost plecat, care acuma te-ai întors.

Gary dădu din cap. Îşi umplu plămînii cu aer înainte de a vorbi.

— O să încerc să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile cu mine. Eram un alcoolic autentic, un beţiv decăzut, capabil să înşel, să mint şi să fur, ca să obţin destui bani pentru încă un pahar ; şi aveam patruzeci, cincizeci de mii de dolari datorie — datorie la jocurile de noroc. N-aveam un loc al meu, n-aveam prieteni, n-aveam familie.

— Ne aveai pe noi, spuse Miss Ellie.

— Nu aveam pe nimeni în afară de mine însumi, continuă Gary, cu o voce inexpresivă — şi asta era o companie

cam păduchioasă, credeți-mă. Așa că am făcut ceea ce ar fi făcut orice om care se respectă.

— Ce anume ? întrebă Bobby.

— Am avut odată un lapsus. Cînd m-am trezit și m-am privit în oglindă, am descoperit că fusesem bătut și că sîngeram din cauza unui dinte rupt, și nu aveam idee cine o făcuse, și de ce. Dar eram sigur că-mi voi aminti. Mai tîrziu, am descoperit că pierdusem urma cîtorva săptămîni din viața mea, care se evaporaseră din timp. Mi se părea că oricine ar fi fost acela care m-a bătut așa, trebuie să se întoarcă și să continue, așa că am început să colind prin țară.

— Făcînd ce ?

— Bînd, jucînd jocuri de noroc, mîncînd bătaie și fiind alungat nu o dată din oraș. Și gîndind. Încercînd să mă îndrept, să nu mai pun băutură în gură.

— Și n-ai mai pus ?

— Pînă la urmă, nu.

— Cum ?

— Pur și simplu m-am oprit, asta-i tot.

— Ce-ai făcut în tot timpul ăsta ?

— Am lucrat ca barman.

— Ca barman ?

— Da. Cu toată băutura acea, tot timpul în fața mea. Îmi amintea mereu de ceea ce ar fi putut să-mi facă — și de ceea ce îmi făcuse. Era singura cale pentru mine.

— Și jocurile de noroc ?

— M-am condus după același principiu. Mi-am luat o slujbă la un cazinou din Las Vegas, de jucător care împarte cărțile. Eram unul dintre cei mai buni, deși nu mă mîndresc cu asta.

— Și acum te-ai întors la noi, fredonă încet Miss Ellie.

— Pentru o vreme, mamă.

Gary își privi tatăl.

— Nu știu dacă asta ajută la ceva, tată, dar sîntem aici toți, ca odinioară.

— Ajută, fiule. În ceea ce mă privește, ce a fost a fost, și ești binevenit acasă.

J.R. făcu un pas înainte.

— Aș vrea să spun ceva.

— Potolește-te, J.R. îl preveni Bobby.

Un zîmbet larg se răspîndi pe fața lui J.R.

— E ceva ce trebuie spus. Frate Gary, în ceea ce mă privește, îți sînt recunoscător că te-ai întors aici, generos, iubitor și dispus să ierte. Poate că au fost divergențe între noi în trecut, dar aș vrea să rămînă îngropate. Dacă pot face ceva să te ajut, nu ai decît să spui o vorbă.

— E O.K., J.R., efectiv O.K.

J.R. privi radios la întreaga familie.

— Ei bine, vedeți ? Gary a fost întotdeauna cel mai inimos dintre noi toți. Bun venit acasă, frate. E mare lucru să te avem din nou printre noi.

O atmosferă destinsă se instală peste Southfork, pătrunzînd fiecare fațetă a vieții de la ranch, în fiecare clădire și încăpere.

Așa stăteau lucrurile, cînd Bobby, în halat și papuci, intră seara, tîrziu, în bucătărie — și-l găsi pe Gary singur la masă, bînd direct din oală lapte rece. Gary își ridică capul și privi strîmb în direcția fratelui său.

— Hei, Bobby.

— Hei, Gary.

Bobby se întinse după lapte. Gary apără oala cu cotul.

— Uitasem că ai fost un copil obraznic.

Bobby zîmbi.

— Poate încă mai sînt.

Gary îi întinse oala.

— Oh, uitasem — toți au crescut și s-au căsătorit. Pariez că faceți toate lucrurile acelea interzise despre care obișnuiam să discutăm.

— Îți amintești ? Obișnuiam să stăm chiar aici, la masa asta și să vorbim, să vorbim și...

— Și să vorbim.

— Niciodată nu m-ai tratat ca pe un copil mai mic, Gary. Mai degrabă ca pe un egal.

— E amuzant. Erai singurul care mă lua în serios. Tu și cu mama. Îți povesteam despre însămînțări și recoltări, despre vite, despre cum să recunoști un cal sau o vită bună.

— Și despre desenele tale, despre felul în care voiai să pictezi, să devii pictor.

— N-am reușit asta.

— Te mai gîndești încă la pictură ?

— A trecut, s-a înnecat în al cincizecilea pahar de gin ieftin.

Înainte ca Gary să plece, Miss Ellie, și ea îmbrăcată de culcare, intră în bucătărie. Se lumină le vederea lui Gary și a lui Bobby.

— Nu știu dacă vă pot spune cît am tînjit să vă văd iar așa, băieți. Îl îmbrățișă strîns și îndelung pe Gary. Prima dată cînd v-am găsit pe amîndoi aici, Bobby stătea pe un scaun înalt și tu îl hrăneai cu un biscuit. Credeam că Gary o să fie gelos cînd s-a născut Bobby, pentru că nu mai era el bebelușul, dar m-am înșelat. V-ați jucat din prima zi împreună. Erați prieteni.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare acum, spuse Bobby și se îndepărtă în tăcere.

— Vrei să-ți aduc ceva, Gary ? Ți-e foame ?

— Nu-mi mai trebuie nimic, mamă.

— N-o să treacă mult şi o să punem ceva pe tine. Arăţi de parcă n-ai mai luat de ani de zile o masă ca lumea.

— Nu mă prea interesează mîncarea, dar mă simt bine.

Miss Ellie arăta de parcă era cît pe ce să izbucnească în lacrimi ; în loc de asta, zîmbi.

— Mi-ai lipsit atît de mult, Gary.

— Mă bucur că am venit în vizită, mamă.

— Vizită ? Oh, Dumnezeule, nu, fiule. Te-ai întors acasă pentru totdeauna. E un miracol că eşti din nou aici şi intenţionez să mă asigur că n-ai să mai pleci niciodată — pînă în ziua în care am să mor.

Gary nu-i răspunse, dar se vedea după ochii lui cît era de tulburat. Dormi prost în noaptea aceea şi se trezi înainte de a se ivi zorii, îmbrăcîndu-se în blugi, cizme şi o haină călduroasă. Afară, se plimbă pe terenul familiar, privind cum păşteau juncanii, examinînd întinderile largi ale Texasului şi mergînd de la ţarcuri spre grajduri şi înapoi. Abia cînd lumina rece şi ceţoasă a zilei se răspîndi peste prerie, se întoarse în casă. O descoperi pe Lucy aşteptîndu-l pe patio, cu sprîncenele încruntate a supărare.

— Tată.

— Mă bucur atît de mult să te revăd, Lucy. Nu mă aştept să mă ierţi. Sper doar că într-o zi ai să înţelegi.

Ea îşi umezi buzele :

— Tată, vrei să faci o plimbare cu mine, cu maşina ?

— O plimbare ?

— Trebuie să-ţi arăt ceva.

— Sigur.

Se îndreptară spre locul în care era parcată maşina ei şi urcară.

— Unde mergem, Lucy ?

— La Fort Worth.

Merseră, abia schimbînd o vorbă, traversînd cu viteză terenurile plate dintre Dallas și Fort Worth. Cînd ajunseră în oraș, Lucy o coti pe un drum local și opri în spațiul de parcare al unui local care funcționa non-stop. Își conduse tatăl într-un separeu. Locul era agitat, toți ocupîndu-se cu micul dejun, și două chelnerițe roiau de colo-colo, luînd comenzile. O chelneriță blondă veni spre masa lor, ștergînd-o cu o cîrpă umedă, așternînd fața de masă și șervețelele, aranjînd tacîmurile în fața lor. Lăsă pe masă două meniuri, cu exersată îndemînare.

— Mai durează puțin pînă sînt gata cornurile în dimineața asta, oameni buni. Mi se pare...

Chelnerița se opri și rîse cu surpriză și plăcere.

— Vai, Lucy, ce Dumnezeu faci aici la ora asta ?

— Mamă, spuse ea încet, ți-am adus pe cineva să-l vezi.

Ochii chelneriței clipiră, apoi trecură iute de la Lucy la bărbatul din fața ei. O clipă nu reacționă, apoi, treptat, păru să-l recunoască.

— Gary. Gary. Tu ești, Gary ?

— Bună dimineața, Valene.

Ea înghiți din greu, gura i se deschise și se închise la loc.

— Oh, Dumnezeule, e el în carne și oase !

— E tata, mamă, tatăl meu și tot așa de frumos cum spuneai tu întotdeauna că este.

Lacrimi începură să curgă din ochii ei, și Valene se clătină, de parcă era cît pe ce să cadă ; apoi se așeză în separeu, alături de Gary, cu capul îngropat în umărul lui, murmurîndu-i la nesfîrșit numele.

Mașina trecu prin intrarea de la Southfork, îndreptîndu-se spre casa de la ranch. Valene, cu ochii jucîndu-i încoace și încolo, spuse, cu o voce sugrumată :

— Gary, te rog, oprește.

El frînă, la intersecția drumului ce ducea spre casă.

— Ce este, Val?

— Nu cred că pot să fac față.

— Totul e altfel acum, Val.

Pe locul din spate, Lucy sorbea fiecare vorbă. Nu era sigură că înțelegea cauza mîhnirii și fricii părinților ei; cu siguranță că avea doar o imagine vagă asupra a ceea ce se întîmplase în trecut, dar voia ca părinții ei să se întoarcă, voia să trăiască iar ca o familie. Ascultă cu atenție și încercă să înțeleagă ceea ce auzea.

— E atîta pace aici, spuse Val. Un loc frumos, afară, dar în casă, Gary, în familia asta — atîta tensiune, atîta conflict și ură — J.R. și tatăl tău.

— Jock nu mai pare deloc așa de aspru. Și J.R., ei bine, se poartă ca un adevărat frate.

— J.R. se preface, Gary. Întotdeauna s-a prefăcut. Am să-l cred cînd mi-oi vedea ceafa.

— Bobby e bărbat acum. Stăpînește situația de acolo. E un tip minunat, fratele meu mai mic. Și nevasta lui, Pam, locuiește acolo și e o fată bună.

— Southforkul nu este totuși un loc unde să mă simt bine sau să fiu binevenită.

— Asta a fost acum șaisprezece ani, cînd am plecat de acolo, Val. Lucrurile s-au schimbat.

— Cînd ai plecat, m-au alungat și pe mine, Gary. Ai uitat? M-au dat afară cînd nu aveam unde să mă duc. J.R. a pus la cale totul. Și și-a trimis una din gorile s-o aducă pe Lucy înapoi.

— Îmi pare rău, Val.

— Au spus că mă omoară dacă nu părăsesc pentru totdeauna Texasul. Și i-am crezut.

— Nu trebuia să mă lași acolo, mamă, spuse Lucy, aproape scîncind.

— Fetițo, Miss Ellie a spus că o să te crească și a făcut-o cum nu se poate mai bine. Am avut încredere în ea.

— Aș fi preferat să mă fi crescut tu, mamă.

— Mulțumesc, scumpo.

Valene continua să-l privească pe Gary.

— Te-ai mai însurat vreodată ?

— Nu. Tu ?

— Nu.

Gary întoarse mașina, cu mîna pe schimbătorul de viteze.

— Ce zici, Val ? Încercăm ?

— Atîta timp cît știu că ai să stai lîngă mine...

— Am să stau, Val. Poți avea încredere.

Pe locul din spate, Lucy simțea că o să plîngă de bucurie.

Pe la mijlocul zilei, stînjeneala inițială dispăruse și, deși nimeni nu uitase trecutul, toți încercau să-i evite amintirea pentru a nu stîrni vechi animozități. J.R. se îndreptă spre locul în care Valene stătea singură, în picioare, ca o statuie, zîmbindu-i călduros. Pe fața ei palidă, armonioasă, nu se putea citi la ce se gîndea sau ce simțea. Își trecu repede mîna prin părul ei blond, ciufulit.

— Valene, trebuie să-ți spun ceva. Mă bucur că tu și Gary sînteți din nou aici. Gary și cu mine am făcut tot ce-am putut ca să uităm de vechile neînțelegeri. Sper că vom face același lucru și noi doi.

— Cred că da, sigur.

— Eram toți așa de tineri și de încăpățînați. Eu mai mult ca oricine, recunosc. Dar zilele acelea au trecut și am reușit să fim acum o familie fericită.

Valene dădu din cap, nesigură, în timp ce zîmbetul lui J.R. se adînci, cînd se întoarse și i se adresă lui Gary.

— Ai adus aici o doamnă fermecătoare, frate.

— Mulțumesc, J.R.

— Vreau să spun ceva. Mama speră să rămîi aici cu noi, Gary.

— Eu...

— Da, desigur, e foarte greu — atît de curînd. Poate că nu ești cîtuși de puțin pregătit să devii iar un Ewing. De înțeles. Totuși, mamei i s-ar rupe inima dacă intenționezi să-ți faci bagajele și să pleci mai repede...

— Chiar dacă mă stabilesc pe undeva, pe aproape, ca să pot veni în vizită...

— E o diferență, Gary. Și eu vreau să stai la Southfork.

— E o foarte mare diferență.

— Așa e. Noi, Ewingii, ne răspîndim peste tot, dar sîntem o parte a acestui pămînt.

— Da.

— Bine, atunci ne-am înțeles. O să discutăm toate detaliile cînd vom avea mai mult timp.

Gary, încercat de îndoieli, îl privea pe J.R., cum se îndepărta. Trupul îi era țeapăn, țanțoș, trupul unui om foarte încîntat de ceea ce realizase. Gary se întrebă ce putea să însemne asta de fapt.

Devreme, în dimineața următoare, Ray Krebbs îl descoperi pe Gary cocoțat pe un gard, lîngă țarcurile cailor, privind de-a lungul întinderilor nesfîrșite, spre vest. Ray se cocoță lîngă el și se prezentă.

— Aud că administrezi foarte bine ranchul, spuse Gary.

— Fac tot ce pot. Folosim utilaje de ultima oră și asta ne ajută, în special de cînd interesul tatălui tău pentru ranch pare să fi slăbit.

— Îmi dau seama că asta te ține foarte ocupat.

— Nu chiar atît cît crezi. Lucrurile merg de la sine în cea mai mare parte a timpului.

Gary încheie discuția, coborîndu-se de pe gard și scuzîndu-se. Se duse lîngă Val și Lucy care ședeau pe marginea bazinului de înot.

— Ai făcut cunoștință cu Ray ? întrebă Lucy, cu o veselie forțată.

— Pare un tip deschis, un om bun.

— Vrei să lucrezi cu el la ranch, tată ?

— Deabia e deajuns de lucru pentru el și tata, ca să mai aibă loc un Ewing.

— Îl poți înlătura pe Ray Krebbs și-i poți lua locul.

— Lucy, niciodată n-aș putea face asta.

Privirea lui Gary trecu peste Lucy, îndreptîndu-se spre J.R., care ieșea din casă. Într-un costum western de culoarea cerului senin, cu cizme din piele de șarpe și ținte de argint și o pălărie mare, albă, Stetson, J.R. era prototipul petrolistului texan, posesor al unui ranch, mulțumit și strălucind de sănătate, succes, cu o ambiție de oțel, camuflată sub o aparență exterioară amabilă. Gary înțelese imensele deosebiri de personalitate care-l separau pe el de fratele său, transformîndu-i, în ciuda vîrstei apropiate, în poli opuși atît în ce privește temperamentul, cît și aspectul. Cu toate astea, erau frați de sînge și legătura aceasta era puternică și precumpănitoare, fiind întărită prin pasiune.

— Ei, bună ziua la toată lumea, strigă J.R., apropiindu-se.

Zîmbetul familiar făcu să-i strălucească dinții în soarele Texasului. I se păru atunci lui Gary că totul în Texas

era prea perfect, avansa prea repede, era prea clar, începînd de la zîmbetul imaculat al lui J.R. pînă la strălucitorii zgîrie nori din centrul comercial al Dallasului. Așa cum *Cowboy* era reprezentanta fotbalului din America, Dallasul era orașul reprezentativ al Americii ; poate că ei toți erau copiii Americii, toți frumoși și perfecți în fiecare detaliu, fiecare din ei predestinat să fie bogat, să aibă succes și să nu fie atins de nenorocirile care-i pîndeau pe muritorii mai puțin norocoși. Compania petroliferă, ranchul, toate celelalte proprietăți Ewing — o viață la care aspirau cei mai mulți dintre americani, pentru care munceau și furau ca să o aibă — i se oferea pe tavă, doar să ceară. De ce nu se putuse adapta ?

De ce plecase ?

De ce devenise un bețiv și un ratat ?

De ce nu se putea hotărî ?

— Sper că vă distrați bine împreună, spuse J.R., tărăgănat, blînd și împăciuitor.

— Da, spuse Gary automat ca și cum ar fi dorit cu disperare să fie încîntat.

— Și aș vrea să continui să te distrezi aici cît îți place.

Rîsul lui era prefăcut, tălos, gol. Ascultă-mă, unui Ewing trebuie să i se dea posibilitatea să se bucure de pămîntul Ewing. Îi privi pe rînd pe fiecare. Lasă-mă să-ți spun la ce m-am gîndit, Gary — ceva la care merită să meditezi. M-am gîndit la tine, la faptul că ai să rămîi la Southfork, și mi-a venit o idee. Pe măsură ce m-am gîndit la ea, mi s-a părut tot mai rezonabilă.

— Ce idee, J.R. ? întrebă Valene în felul precaut al cuiva pentru care neîncrederea devenise un mod de viață.

Dinții lui J.R. păreau încleștați în timp ce vorbea, de parcă nu voia să dea drumul vorbelor.

— Nu demult, noi — Ewing Oil — am pus mîna pe o mică companie, care a devenit un adevărat giuvaer. Distribuie petrolul, pentru diferite produse. Știi, ceea ce ne rămîne după ce facem ce putem cu petrolul. Funcționează la, hai să zicem cinci, poate zece procente eficiență. Chiar la această scară, aduce un profit frumos și constant. Mi se pare că-i este necesară o mînă fermă la cîrmă, Gary, care să-i sporească cifra de afaceri. S-ar putea să fie chiar ceea ce ți se potrivește, Gary.

— Mi se potrivește mie ?

— Ceea ce-ți propun nu trebuie ratat. Puțin bun simț, puțin capital, și profitul acela frumos și constant se va transforma într-unul imens.

— Nu știu nimic despre afaceri, J.R.

— În ceea ce privește *Q & R* — așa se cheamă compania — nici nu-s prea multe de știut. O dotezi doar cu cîteva utilaje noi și, în afară de asta, continui să faci ce am făcut noi, poate ceva mai mult, dacă înțelegi ce vreau să spun. Repede sau încet — cum dorești — eu și tata o să-ți asigurăm un procent de o sută zece la sută, Gary. Face să iei în considerație oferta.

— O să o iau.

J.R. îl bătu pe Gary pe umăr, îi zîmbi lui Valene și lui Lucy și se îndepărtă cu pas de paradă, de parcă ar fi defilat în sunetele unei tobe pe care numai el o auzea.

— Ei bine ? spuse Gary.

— Cred că e grozav, tată, izbucni Lucy. Putem fi toți împreună.

— Val ? întrebă el.

— Trebuie să pleci de aici, spuse ea.

— Dar el mă vrea. Toți mă vor.

— Am auzit. Am auzit ce *nu s-a spus*. Pleacă acum, Gary. Fă-ți bagajele și întinde-o. Fugi departe. În Alaska, în Mexico, în California. Dar pleacă.

Lucy era nedumerită și înfricoșată.

— Nu înțeleg, mamă.

— Nici eu, Val.

— J.R. te vînează, Gary. Pe amîndoi ne vînează. E un om viclean, hotărît, fără milă. Ne-a făcut-o o dată : intenționează să ne-o facă din nou. Și orice ai face, ai să ieși mai stors și mai epuizat ca ultima oară. J.R. Ewing vrea s-o sfîrșească stăpînind lumea ; lumea lui, lumea aceasta a Ewingilor. Și după ce va termina cu tine, o să se țină de mine și de oricine alcineva care îi stă în cale. Și cînd va termina cu noi de data asta, nu va mai rămîne din noi doi nici măcar cît să facă un singur părinte decent pentru fiica noastră.

J.R. îl conduse pe Gary în birou, închise ușa în urma lor, și se așeză alături de el, la birou. În fața lui Gary stăteau răspîndite documente de afaceri, scrisori, contracte, buletine și registre.

— Asta-i doar capătul aisbergului, ca să zic așa, spuse J.R., vesel. Cea mai mare parte a materialului de bază e în oraș. Cu astea de aici ai să începi. Studiază-le, înregistrează-le în memorie și cînd vei fi gata, să zicem mîine la ora asta, ne vom întîlni cu avocații.

Gary se simți cuprins de un val de frică.

— Avocații ?

— Trebuie să procedăm corect, nu-i așa ? Ne asumăm obligațiile oficial, legal.

— Păi, nu știu. Să conduci o companie...

— N-are-a-face. Un student din primul an de la o școală comercială s-ar putea descurca. Trebuie doar să ai explicațiile adecvate ca să te asiguri că stăpînești bine situația, și astfel să poți lua deciziile pe care va trebui să le iei.

— Deciziile ?

— Păi sigur, Gary. Tu eşti şeful acum.

Dar întîlnirea de a doua zi cu avocaţii trebui să fie amînată ; Gary nu era încă pregătit să discute condiţiile preluării companiei.

În seara aceea Valene îl conduse pe Bobby afară, pe patio, în timp ce ceilalţi erau în casă, pregătindu-se pentru cină.

— Bobby, ce se întîmplă ?

— Ce vrei să spui ?

— Ce-i face J.R. lui Gary ?

— Ce-i face ? Încearcă doar să-l pregătească să preia *Q & R*, asta-i tot.

— Erai copil cînd s-a întîmplat asta data trecută, spuse ea, concis. Nu ştii ce presiuni resimte Gary.

— Nu trebuie să te frămînţi. Gary se poate descurca ; are el grijă de el însuşi.

— Asta-i problema ; nu poate. J.R. îl goneşte. Gary nu e om de afaceri ; niciodată n-a fost. Îl depăşesc.

— S-a schimbat, Valene.

— Nu. Dacă J.R. continuă aşa, Gary va fi la pămînt. Nu poate rezista.

— E-n regulă. O să vorbesc cu J.R. să-l lase în pace. Îţi convine ?

— Vom vedea ce se întîmplă.

J.R. şi Sue Ellen coborîseră primii pentru micul dejun în dimineaţa aceea. J.R. îşi îngropă faţa într-un ziar, încercînd să ignore încercările de conversaţie ale soţiei sale.

— Hotărît că l-ai îmbrăţişat pe Gary cu dragoste frăţească, dîndu-i să conducă propria lui companie, făcîndu-l pe el şi pe Valene să stea la Southfork.

J.R. începu să citească cu voce tare :

— „Revolta față de acest impozit, care a izbucnit în vest, pune cu siguranță bețe în roate multor politicieni frenetici, spre marea mea satisfacție".

— J.R., nu mă asculți ?

— Întotdeauna te-am ascultat, draga mea. Ce-ai spus ?

— Ce zici de Gary ?

— Băiatul ăsta nu-i bun de muncă și trage după el o piatră de moară care o să-i frîngă spinarea. L-am pus să salveze un vas care se scufundă.

— Se scufundă ?

— Păi, eram pe punctul de a lichida *Q & R* cînd a venit Gary.

— De a lichida ? Vrei să spui că i-ai dat să conducă o companie falimentară ?

— În lumea asta, omul trebuie să se pună la probă. Dacă Gary o poate scoate la capăt, n-o să fie tata mîndru de asta ?

— Oh, J.R., ești un ticălos.

— „Avînd în vedere această sursă..." continuă J.R. să citească. Deodată își ridică capul și-l văzu pe Bobby venind în direcția lui.

— Hei, bună, frățioare.

— Credeam că am să-l găsesc pe Gary aici.

— Nicidecum, răspunse J.R. E în birou, s-a apucat dis-de-dimineață să studieze documentele.

Bobby se posomorî.

— Poate că asta este exact ceea ce *nu* trebuia să facă.

— Gary e matur.

— Poate că ăsta nu e felul de afaceri în care trebuia să intre Gary după ce a trecut prin tot ce a trecut.

— Omul are nevoie de realizări pe care le obține trecînd prin situații dificile.

— Trebuie să fie altceva ce ar putea el face.

— Spune-mi tu ce. N-am o mulțime de companii din care să aleagă de la A la Z.

— Ce-i cu graba asta să-l pui la muncă ?

— Pentru că, frățioare, această mică afacere, ne-ar putea aduce nouă, Ewingilor, o comoară. Doar că deocamdată se clatină, iar Gary o s-o aducă pe drumul cel bun. Toată lumea o să fie fericită.

— Sper. La naiba, J.R., trebuie să-ți spun, țin la Gary, țin într-adevăr foarte mult la el.

— Doar n-ai prea mulți frați, interveni Sue Ellen, cu voce fadă, incoloră.

— Să nu-i faci ceva, J.R., spuse Bobby, după un timp. Lasă-l în pace.

— Tot ce încerc să-i fac este să-i asigur viitorul, să-l ajut să iasă la liman.

— O.K. Atîta timp cît ești corect.

— De ce nu realizezi, frățioare, că întotdeauna sînt — în felul meu ?

Miezul nopții ; Southforkul era liniștit, exceptînd sunetele dulci ale nopții. În camera de studiu, Gary era aplecat peste birou, încercînd să înțeleagă un buletin anual și căderea financiară a companiei din ultimii trei ani de funcționare — și reușea să înțeleagă prea puțin. Simți o durere vagă la un ochi și se frecă, încercînd să-și revină. Cînd Pam intră în încăpere, el tocmai se ridicase în picioare, să se întindă.

— Încă nu te-ai culcat pînă la ora asta ? se miră Gary.

— Nici tu.

— N-am putut dormi.

— În familia asta se găsește întotdeauna ceva care să te țină treaz ! zise Pam.

Gary rîse fără veselie și spuse :

— Știu ce vrei să spui. Trebuie să fi fost greu pentru tine, venită din afară. Un fel de șoc emoțional, cred.

— N-a fost ușor nici pentru tine.

El dădu din mînă a lehamite.

— Toate astea — n-am vrut niciodată să fiu implicat în afacerile Ewing.

— Atunci de ce o faci acum ?

— Lucy, Val, mama. Toate vor un fel de viață normală de familie, din care eu să constitui o parte.

— Poți să te descurci, Gary ?

— Nu știu.

În clipa aceea apăru Miss Ellie, cu o tavă cu lapte și biscuiți.

— Am auzit că ești aici, fiule — și mi-am închipuit că ți-ar place o mică gustare.

— Mulțumesc, mamă.

— Poate te suprasoliciți, Gary. Nu trebuie să citești totul în noaptea asta.

— E plăcut să citești ceva ușor înainte de culcare.

Nimeni nu rîse.

— Păi, spuse Pam, cred că o să mă duc să mă culc. Se aplecă să-l sărute pe Gary pe obraz. E bine să ai un cumnat ca tine, spuse ea și plecă.

Miss Ellie, zîmbind liniștit, se îndreptă spre ușă.

— Să nu stai prea tîrziu, fiule.

Gary se întoarse nervos înapoi, spre lucrările sale. Lovi tava cu cotul și paharul de lapte se vărsă, răspîndindu-și conținutul peste birou și pe podea.

Începu să înjure.

— O să aduc niște șervețele, spuse Miss Ellie.

— E O.K., spuse Gary. O să strîng eu.

— Documentele acelea, spuse Pam.

— O să le curățim, spuse Miss Ellie.

Lui Gary i se învîrteau ochii în cap.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă, spuse Pam.

— Îmi pare rău.

— O să strîng eu mai bine ca tine, promise Miss Ellie.

Gary explodă.

— La naiba ! La naiba ! Lăsaţi-mă singur ! E doar un pahar cu lapte. La naiba ! Lăsaţi-mă singur !

O liniște atotcuprinzătoare se lăsă peste casă. Gary, stînd nemișcat în întuneric, părea un obiect neînsufleţit, plantat în mijlocul camerei. Dintr-o dată, începu să se agite și se îndreptă spre bar. Cu o mînă expertă, își umplu un pahar cu whisky, îl ridică ca pentru o inspecție autorizată, prealabilă degustării. Un interval lung se liniști ; rămase înghețat în loc, abia respirînd, cu mintea lucrîndu-i febril la legătura dintre trecut și viitor.

Foarte încet, foarte atent, ţinînd paharul de whisky în faţa lui ca pe ceva rar, delicat, şi periculos, se duse la bar și turnă lichidul de culoarea ambrei în chiuvetă.

Venind dintr-o parte, o respiraţie îi atrase atenţia. În pragul uşii, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte, stătea Valene.

Îi murmură numele.

— Sînt aşa de mîndră de tine.

— Cîteva zile cu Ewingii, murmură el. Asta-i tot ce trebuie.

— N-ai băut paharul ăsta.

— Vechea dilemă a unui beţiv reformat. Să bea sau să nu bea.

— Ai învins.

— De data asta. Dar vor mai fi şi altele.

— Şi alte victorii.

— Nu aici, nu de data asta.

— Ce vrei să faci ?

— Să fac ? El o privi surprins. Să plec, bineînţeles. Ce altceva s-ar putea face aici ?

— În felul ăsta ? Pe întuneric, fără să spui la revedere ?

— E cea mai bună cale.

— Cea mai uşoară, vrei să spui.

— Cea mai uşoară — fu el de acord. Singurul fel în care ştiu să plec.

— Dar Lucy ? Nu vrei să vorbeşti cu ea, să-i explici ? Fata suferă.

— Ca noi toţi. E mai bine pentru ea să rămînă aici şi să mă urască pe mine decît să-i urască pe Ewingi.

— Eşti tatăl ei.

— Nu-i destul. Are nevoie de o familie, de o casă, de prieteni, de stabilitate.

— Cînd se va afla că ai plecat, va trebui să plec şi eu.

— Poţi rămîne.

— J.R. n-o va permite. Te goneşte pe tine ; va face la fel cu mine, şi nu-i va fi prea greu. Mă laşi să vin cu tine, Gary ?

— De dragul vremurilor trecute ?

— De dragul vremurilor noi.

El scutură din cap.

— N-o să ţină. Nu sînt pregătit. Făcu cîţiva paşi spre uşă. La revedere, Val.

— Niciodată n-am iubit pe cineva aşa cum te-am iubit pe tine. Am spus-o întotdeauna, Gary. Erai cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut. Şi încă mai eşti.

Gary ajunse la uşă, pregătindu-se să iasă.

— La revedere, Val, spuse el, fără să se întoarcă. Voi lua legătura cu tine.

Val rămase în pragul uşii, privindu-l cum dispărea în noapte. Nesigură, se luptă să-ţi ţină lacrimile, se întoarse în casă şi în mai puţin de o oră lăsa şi ea Southforkul în urmă.

Aceasta era, îşi spuse mai tîrziu J.R., una dintre cele mai uşoare victorii din viaţa lui. Acum, voia să se poată concentra asupra singurului obstacol real care mai rămăsese în calea ambiţiei lui — fratele Bobby. Nu va fi la fel de uşor, ştia asta, dar, în timp, victoria va veni iarăşi. Ca întotdeauna.

PARTEA A III-A

BOBBY ȘI J. R.

— 10 —

Ewingii erau la micul dejun — un bufet abundent, lîngă bazinul de înot, sub razele soarelui de dimineaţă ; şuncă friptă şi la cuptor, cotlet, muşchi şi coaste de porc, slănină canadiană, ouă jumări, ochiuri, fierte sau prăjite — la comandă, frigănele de casă, patru feluri de cereale, fierbinţi şi reci, biscuiţi, pîine cu unt, felii groase de lipie, unt, patru feluri de brînză, cafea, ceai, lapte, sucuri grapefruit şi banane. Era o masă la care gusturile puteau fi pe deplin satisfăcute, setea stinsă şi animozităţile ascuţite la maximum.

— Vrea cineva să vadă vrenul din ziarele acestea de dimineaţă ? — se oferi J.R., cu o neobişnuită bună dispoziţie.

— Sectorul afaceri, mormăi Jock, cu gura plină de cîrnaţi şi ouă.

— Modă, spuse Pam.

— Foaia mondenă, ceru Sue Ellen.

— Ceva pentru tine, micuţă Lucy ? întrebă J.R.

Ea neagă din cap.

— Te mai ţii încă de tipul acela al tău care lucrează la parcare, Lucy ? rîse J.R.

— Va deveni doctor, spuse Lucy, cu răceală. Acum, lasă-mă-n pace, J.R.

J.R.ii înmînă paginile comice şi o privi cum le dădea la o parte fără măcar să le privească.

— Şi tu, frăţioare? continuă el, adresîndu-se lui Bobby. Cred că ai vrea să vezi prima pagină. Ei bine, uită-te aici, la povestea asta cu petrolul. Se pare că cei şase sute de mii de barili de petrol brut pe care i-ai cumpărat şi i-ai plătit pentru Întreprinderile Ewing, au fost încredinţaţi oceanului.

— Ce suflet generos şi simpatic ai, J.R., spuse Bobby

— Ştie cineva cum s-a întîmplat? întrebă Lucy. Cum de s-a scufundat în felul ăsta un petrolier?

Bobby răspunse pe loc :

— Nimeni nu ştie sigur, Lucy. Dar căpitanul şi echipajul s-au întors acasă. De îndată ce vor completa un raport, vom avea mai multă informaţie lămuritoare.

— Am încercat să te previn, spuse tăios J.R. Înaintezi prea repede spre propria ta prosperitate.

Jock îşi ţinea faţa îngropată în pagina comercială, scoţînd un sunet răguşit din gît, singurul indiciu că era prezent. Bobby, conştient de considerabila dezaprobare pentru felul în care mînuise el lucrurile, pe care o resimţeau membrii familiei lui, alţii decît J.R., făcu o încercare să se apere.

— Hai, J.R. Chestia cu petrolierul e un eşec, desigur, dar nu-i sfîrşitul lumii. Am pierdut ceva petrol, O.K., dar compania de asigurări va avea grijă de asta. Sîntem acoperiţi financiar, asta vreau să spun. Şi, printre altele, pot descurca orice încurcătură ce poate interveni.

J.R. îşi arătă dinţii încleştaţi.

— Nu asta-i problema. Nici pe departe.

Pam, care se stăpînise pînă acum, văzînd felul în care era tratat soţul ei, nu se mai putu abţine :

— Şi anume care crezi tu că e problema, J.R.? Ce-ai fi vrut tu să faci ca să eviţi scufundarea petrolierului?

Cum ai fi putut tu, sau Bobby, sau altcineva, să facă ceva ?

Sue Ellen răspunse prompt, venind în sprijinul lui J.R. :

— Dacă vrei să intri în joc, trebuie să-ţi asumi riscul.

— Destul, izbucni Miss Ellie. Vorbele n-or să scoată petrolierul la suprafaţă. Bobby o va scoate la capăt, nu-i aşa, fiule ?

— O să încerc, mamă.

— Să încerci, spuse J.R., vesel, urmărindu-şi fratele îndeaproape cu privirea, nu e destul. Nu-i aşa, tată ?

În spatele ziarului, Jock îşi schimbă poziţia, îşi frecă obrazul proaspăt bărbierit, înghiţi o dată, de două ori, dar nu răspunse. Bobby se ridică.

— Trebuie să plec. Trebuie să stau de vorbă cu domnul Eugene despre asigurarea vasului. Trebuie să fac mişcarea asta cît mai repede...

O oră mai tîrziu era în biroul lui, dîndu-i ordine lui Connie, frămîntîndu-şi mintea, încercînd să găsească cea mai bună soluţie pentru a rezolva această nouă problemă.

— Mai întîi, dă-mi legătura cu Steve Tayolr. Trebuie să-l pun să-mi caute nişte petrol de pe piaţă. Apoi, dă-mi-l pe domnul Eugene Bullokc. Vreau să ştiu ce companie s-a ocupat de asigurarea petrolierului. Apoi vorbeşte cu respectiva companie şi spune-le să-şi trimită un reprezentant aici. Vreau să fie completată imediat reclamaţia.

— O să mă ocup imediat de asta.

Porni, apoi se întoarse înapoi, cu o expresie de îngrijorare pe faţa ei frumoasă şi, în mod normal, liniştită.

— Bobby.

El își ridică ochii.

— Ce este ?

— Voiam doar să spun cît îmi pare de rău pentru petrolier. Știu ce necaz e ăsta pe capul tău.

— O să supraviețuiesc.

— Sînt sigură, doar că...

—Dacă este destul petrol în exces pe piață în momentul de față, totul e în regulă. Nu-mi place ideea de a cumpăra la licitație, dar de data asta n-am de ales.

— O.K., Bobby. Apropo, a venit Brady York, vrea să te vadă.

— Trimite-l aici și dă telefoanele alea.

Ea se retrase și peste cîteva secunde îl conduse pe Brady York în birou.

— Îmi pare rău că aterizez pe neașteptate, Bobby.

— La naiba, Brady, ești întotdeauna binevenit aici. Ia loc. Ce dorești ?

York își scoase pălăria neagră și-și șterse creștetul pleșuv.

— Mi se pare că amîndoi avem probleme — blestematul acela de petrolier, Bobby. Tot petrolul acela brut. Bobby, sînt supărat. Sînt neliniștit. Sînt înfricoșat. Mă simt cu sula-n coaste, cum se spune. Benzina aceea, Bobby, băiete, trebuie s-o am pentru stațiile mele.

Urmările începeau să se resimtă, recunoscu Bobby pentru sine însuși ; atmosfera încărcată ; presiunea, cererile tot mai urgente.

— Ai s-o ai, Brady. Îți dau cuvîntul meu, doar că o să mai dureze puțin.

York se agită pe scaun :

— Anume, cît ?

— Nu pot spune exact.

— Asta-i toată problema, nu-i așa ? Trebuie să știu. Comercianții mei se țin de mine să le spun cît va dura. Trebuie să-mi dai o dată de livrare, Bobby.

— Pot avea un răspuns azi, la terminarea programului, Brady. E tot ce pot să fac.

Brady oftă și se masă pe piept :

— Știi, nimic nu mai este cum a fost. Problema este că dacă nu obțin benzină pentru stațiile pe care le alimentez, o să trebuiască să funcționeze cu program redus. Unele vor trebui să se închidă o perioadă. Altele vor da faliment.

— Nu-i dracul chiar așa de negru, Brady.

— Nu încă, dar va fi în curînd. Am fost de mulți ani distribuitor, Bobby. Funcționez pe bază de încredere, de capacitatea furnizorilor mei de a livra benzina și de toleranța acelor independenți ai mei. Mi-am plătit datoriile, Bobby. Sînt demn de alt tratament din partea ta.

— Categoric, nimic de obiectat.

— Există doar o singură regulă ca să fii un bun distribuitor. Să obții produsul *la timp*, pentru că altfel pompele funcționează în gol. Dacă un șofer vrea să-și facă plinul și nu găsește benzină într-un loc, se duce în altul. Banii pierduți astăzi nu pot fi recuperați în nici un fel.

— Înțeleg.

— Să înțelegi nu-i destul, Bobby. Ce vei *face* ?

— Voi face tot ce pot ?

York ezită.

— N-am intrat niciodată mai înainte în afaceri cu Ewingii din cauză că — nu vreau să ofensez — dar fratele tău nu are ceea ce se cheamă cea mai bună reputație.

— Nimic de zis, Brady.

— Nici nu mă aşteptam. Dar tu — am simţit că pot avea încredere în tine, Bobby.

— Poţi. Faptul că petrolierul acela s-a scufundat, n-a fost chiar din vina mea.

— Ştiu asta. Nu te învinovăţesc. Îţi spun doar că mi-ai promis să-mi livrezi petrolul ăla în cinci zile şi în termenul ăsta trebuie să-l am.

Bobby se simţi călcat pe coadă, mîndria îi era rănită. Stinghereala i se citi pe faţă.

— Eşti un vechi prieten de-al tatălui meu. Nu crezi că şi cuvîntul meu are tot atîta greutate cît şi al lui?

— Desigur. Eşti un Ewing.

— O.K. Atunci, uite, ai cuvîntul meu. Îţi vei primi petrolul. Chiar acum, Brady.

Brady luă mîna lui Bobby şi i-o strînse puternic.

— Aştept curînd veşti de la tine.

— De îndată ce aflu ceva.

Brady plecă zîmbind. Dar zîmbetul de pe faţa lui Bobby pieri deîndată ce rămase singur. Nimic nu părea să fie simplu. Se aşeză la loc pe scaun, cu mîinile strînse sub cap, încercînd să-şi limpezească gîndurile; dar vasul acela scufundat continua să-l chinuiască ca o viziune fantomatică. Scufundarea se petrecuse într-un moment atît de critic din noua lui carieră de preşedinte al Întreprinderilor Ewing, într-un moment atît de favorabil pentru oricine ar fi dorit să-l doboare, pentru oricine ar fi dorit să-i sape groapa.

Pe ecranul minţii lui, imaginea vasului fu înlocuită cu imaginea zîmbitoare a lui J.R., cu o expresie de triumf pe faţă. Dintr-o dată, se simţi ruşinat şi vinovat pentru faptul că se gîndise că J.R. ar fi fost complice în afacerea asta; nici chiar J.R. n-ar fi putut merge atît de departe încît să trimită un vas pe fundul oceanului.

— S-au ar fi putut ?

Gîndindu-se la trecut, nu-şi putut aminti decît de conflicte cu fratele lui mai mare. Presupunea că asta era ceva firesc — începînd cu Cain şi Abel, trecînd prin teoria lui Freud, rivalitatea între fraţi trecuse de-a lungul generaţiilor pînă la fraţii Ewing de la Southfork. Chiar de copil, J.R. îl terorizase, încercînd întotdeauna să cîştige ceva pe spinarea lui. Odată, la şcoală, cu ani în urmă, se întîmplase ca Gary să arate un oarecare interes faţă de o fată, Sandy. J.R. îl făcuse pe Gary să apară într-o lumină proastă, spunîndu-i fetei că pînă să ajungă la pubertate Gary încă mai făcea în pat, că întotdeauna evitase să se bată, şi încă o mulţime de astfel de vorbe batjocoritoare. În final i-o luase pe Sandy.

Bobby fu acela care sărise în apărarea lui Gary, confruntîndu-se cu J.R., spunîndu-i pe şleau ce era. J.R. jurase să se răzbune pentru insulta asta şi lui Bobby i se părea că de atunci J.R. nu încetase să încerce să-şi împlinească răzbunarea. Dar...

Era şi altceva la J.R. decît simpla dorinţă de răzbunare. Dorea să cîştige victorie după victorie, tînjea după putere, după infinită bogăţie şi după aprobarea lui Jock, ce urma să vină după toate acestea.

Şi, mai mult, niciodată nu fusese destul pentru J.R. să învingă ; fraţii lui trebuiau să dea greş şi să fie umiliţi pe parcurs.

Bobby deschise ochii şi se îndreptă pe scaun, luînd o hotărîre. Trebuia cumva să uite de amestecul lui J.R. în această problemă ; trebuia să facă tot ce era necesar ca să iasă din încurcătura asta pe cont propriu, şi în folosul lui Ewing Oil, Aşa trebuia să procedeze.

Într-o oră, Bobby se afla în elicopterul companiei, zburînd pe deasupra Texasului. Elicopterul plană dea-

supra unei coline ; dedesubt se afla depozitul de petrol Ewing, cisternele uriaşe apărînd de sus ca nişte gheme rotunde, albe. Elicopterul pendulă şi începu să coboare, nu departe de mica construcţie de lemn, care servea de birou.

De îndată ce aterizară, Bobby se coborî, aplecîndu-se, ca să evite elicele care încă se mai roteau şi se grăbi să se îndrepte spre un bărbat cu o pălărie mare. Era Charlie Waters, administratorul depozitului. Îşi strînseră mîinile şi o luară de-a lungul pasajului larg care separa şirurile de cisterne.

— Nu mă aşteptam la vizita asta, Bobby.

— Charlie, vreau să ştiu exact cît petrol brut suplimentar avem acum !

Administratorul se opri şi ezită, încruntîndu-şi sprîncenele cărunte.

— Nu cred că înţeleg.

— E destul de clar. Cît petrol ai în cisternele astea ?

— Nu mult.

— Cît de mult ?

— Trebuie să mă uit pe inventar, dar trebuie să-ţi spun un lucru, Bobby. Tot ce vezi aici e deja arvunit.

— Arvunit ? Cui ?

— Rafinăriei Wilkinson, din Galveston.

Bobby rămase descumpănit Simţea deja gustul înfrîngerii şi disperării.

— Nu tot acest petrol.

— Mi-e teamă că da. Toţi cei 450.000 de barili.

Bobby respiră adînc, apoi se hotărî :

— Wilkinson va trebui să mai aţsepte cîteva zile după petrolul lui. Am nevoie de toţi aceşti barili pentru rafinăria noastră, chiar acum. Cît mai repede.

Charlie îşi încleştă fălcile.

— Ei, Bobby, nu poţi face aşa ceva.

— La naiba nu pot! Wilkinson nu va avea mult de aşteptat. Petrolul pe care îl vom scoate de pe cîmpurile Ewing va acoperi diferenţa într-o săptămînă, cel mult în zece zile.

— Da, domnule spuse administratorul, încăpăţînat. Doar că Wilkinson o strîns cu uşa. Nu-şi poate deloc permite să aştepte. Omul trebuie să livreze benzina la staţiile cu care are contract. Dacă nu o livrează la timp, o să se prăbuşească. Şi asta presupune o livrare regulată din partea noastră. Aşa am făcut de douăzeci de ani. Tatăl tău şi Wilkinson au bătut palma pentru asta.

— Au consfinţit înţelegerea, presupun, spuse Bobby, sec, conştient că în afacerile cu petrol, o strîngere de mînă era un legămînt tot atît de ferm şi solemn ca şi un contract scris.

— Tatăl tău şi-a dat cuvîntul.

Bobby înjură printre dinţi.

— Unde e telefonul?

Charlie îl conduse pe Bobby înapoi, în birou. Bobby ridică receptorul.

— Încerc să cumpăr orice petrol e disponibil pe piaţa liberă. Formă şi aşteptă. Să vedem ce-au făcut.

Vorbi în receptor:

— Tu eşti, Steve Taylor? Aici Bobby Ewing.

— Am încercat să te găsesc, Bobby.

— Ce s-a întîmplat? Ai avut noroc cu petrolul?

— Mi-e teamă că nu.

— Cît ai putut cumpăra, Steve?

— Asta-i problema, Bobby. Nici o picătură. Se pare că piaţa a secat. M-am întors gol.

— La dracu! se enervă Bobby. Continuă să încerci, auzi?

— Fac tot ce pot pentru tine.

— Ţine-mă la curent.

Bobby închise şi privi prin fereastra murdară. O autocisternă se oprise lîngă unul dintre rezervoare, ca să încarce preţiosul petrol brut. Bobby ducea o bătălie disperată, tăcută cu el însuşi. Indiferent ce ar face, cineva va suferi. Cineva va fi călcat în picioare şi va fi convins că Ewing Oil i-o făcuse. Wilkinson sau Brady — unul din ei, va fi turbat de supărare mai înainte de a se sfîrşi ziua. Se întoarse cu faţa la administrator.

— N-am de ales, Charlie. Vreau cei 450.000 de barili, vreau fiecare picătură, pe loc. Vreau să fie chiar acum încărcaţi şi expediaţi la rafinăria Ewing, chiar în clipa asta — pe loc, astăzi.

Administratorul era şocat şi nici nu încerca s-o ascundă.

— Dar Wilkinson ?

— Ce-i cu el ? întrebă Bobby cu o răceală pe care nu o simţea, de fapt.

— Ce-o să-i spun ?

— Amînă-l. Spune-i că a avut loc o întîrziere. Cîteva zile şi-şi va avea petrolul.

— Îţi spun că are nevoie de petrolul ăsta azi.

Furia lui Bobby, faţă de el însuşi, faţă de împrejurările asupra cărora nu avea control, faţă de încăpăţînatul de administrator, izbucni la suprafaţă.

— La naiba, omule, nu mă contrazice ! Fă ce-ţi spun şi chiar în clipa asta !

O clipă, ochii li se întîlniră ; apoi, administratorul plecă ochii în jos.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule Ewing.

— Cum spun eu, repetă Bobby, calm.

Administratorul plecă. Furia se scurse toată din Bo-

bby, şi sleit, se lăsă să cadă pe un scaun. Era zăpăcit, confuz, dezamăgît de el însuşi. Cu o expresie mîhnită, încerca să realizeze binele şi răul pe care-l făcuse, să le cîntărească una cu alta, să se autoconvingă că procedase bine.

Era o sarcină imposibilă.

Mult mai tîrziu, în după-amiaza aceea, Ray Krebbs îşi îndrepta camioneta hodorogită spre casa lui de la Southfork. Parcă, şi examină o maşină prăfuită şi veche, marca Chevy, care-i stătea în cale, fără s-o recunoască. După o clipă, coborî din camionetă, îşi îndesă pe cap pălăria de pai pe care o purta şi trecu de vechiul Chevy. Un bărbat stătea pe scările din faţa casei lui, fumînd o ţigară şi privindu-l cum venea.

— Bună ziua, spuse el, de parcă erau vechi prieteni.

Ray se opri şi îl privi. Bărbatul din faţa lui era de vîrstă mijlocie, pîntecos, cu tenul palid, aproape gri. Nu părea să fie în elementul lui — genul de om care niciodată nu se simţea acasă în propria-i piele. Ochii îi dansau, mişcîndu-se de colo-colo, de parcă era în căutarea unui loc sigur pe care să se odihnească, şi buzele i se mişcau trăgînd din ţigară, într-o încercare zadarnică de a găsi oarecare linişte în fumul albăstrui.

— Bună ziua, spuse Ray. Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule ?

Omul reuşi să scoată un zîmbet scurt.

— Nu mă recunoşti, nu-i aşa, băiete ?

— Nu pot spune că da.

— E-n regulă, a trecut într-adevăr mult timp. Prea mult.

— N-aţi spus cum vă cheamă.

Zîmbetul reveni şi de data asta îi rămase pe buze.

— Asta-i problema, nu-i așa ? Nu m-am prezentat. Ei bine, băiete, mă cheamă Amos. Amos Krebbs. Același nume cu tine. Nu-i așa că-i o coincidență foarte stranie ?

Ray nu se clinti.

— O coincidență ?

— Păi, nu chiar, continuă Amos Krebbs cu o agresivitate crescîndă. Vezi, băiete, tu și cu mine avem același sînge. Sînt de-mult-pierdutul tău tată.

— 11 —

Pentru Ray Krebbs timpul se opri în loc. Razele lungi ale soarelui din vest aruncau o umbră lungă ; dar el nu lua seama la nimic din jur. Undeva, prin apropiere, un coiot urla, şi o pereche de ulii se roteau leneş pe cer. Ray nu-i observă. Îndoiala îi pătrunsese în minte, umbrindu-i memoria, încetinindu-i reacţiile, inhibîndu-i răspunsurile. Ochii îi erau fixaţi pe faţa plină a lui Amos Krebbs, dar, de fapt, văzu o altă faţă, o faţă de demult, o faţă pe care n-o mai recunoştea şi de care nu-şi mai amintea. Dar faţa aceea de altădată era prea vagă şi-l îndurera prea mult să şi-o amintească ; era toată o expresie a mîhnirii, fricii şi a unei singurătăţi de nesuportat.

— Minţi, spuse el cu voce oarecum ameninţătoare.

— Nu, spuse Amos, calm. Sînt tatăl tău.

— Nu am tată, spuse Ray, fără să se gîndească.

Amos ridică uşor zeflemisitor gura în sus, vădind clar plăcerea perversă pe care o resimţea în acest schimb de cuvinte. Nu era un om obişnuit cu victorii şi-şi căuta recompensă pentru eşecurile lui, cînd şi unde putea.

— Oh, sînt într-adevăr tatăl tău, spuse el iarăşi. Poţi să mă crezi, băiete.

Ray păru să revină brusc în prezent. Faţa lui lungă, osoasă îşi recăpăta culoarea, fălcile i se strînseră hotărît, ochii lui albaştrii luciră viu.

— Cred că eşti, dacă aşa zici.

— Aşa zic.

Amos îşi schimbă poziţia şi-şi duse mîna la buzunar.

— Poate ar trebui să arunci o privire la ce am aici.

Îi întinse un teanc de documente zdrenţuite.

Ray se dădu înapoi, dînd din cap a negare.

— Hai, insistă Amos. Doar n-o să te mănînce, aşa mare şi puternic cum eşti.

Ray acceptă documentele. Era un vechi certificat de naştere, îngălbenit pe la margini, cu numele lui clar imprimat şi o jumătate de duzină de fotografii vechi ale unui băieţel în diferite stadii de creştere. Era evidentă asemănarea dintre el şi copil, nu se putea nega. I le înapoie lui Amos.

— Ce vrei ?

Amos se ridică, cumva mai încrezător, trăgîndu-se de pantaloni şi zîmbind pe furiş.

— Mă crezi acum, nu-i aşa ? Sînt tatăl tău. Doar că nu insist să-mi spui tată. E suficient să-mi spui Amos. Pur şi simplu bătrînul Amos.

Zîmbetul era mai larg acum, dar nu mai cald sau mai promiţător.

— Interesant cum te-ai întors pe neaşteptate. Tocmai acum.

— Viaţa poate fi ciudată.

— De ce acum, avînd în vedere cît de mult timp a trecut de cînd ne-ai părăsit, pe mine şi pe mama ?

Şi acum faţa aceea îi era clară în minte, faţa înlăcrimată a mamei sale.

— N-o lua cu patimă. Îmi placi. Am ţinut la mama ta. Un om are întotdeauna motivele lui pentru ceea ce face.

— Pentru că-şi părăseşte familia ?

— Asta e un fel de a pune lucrurile la punct.

— Ce altceva ai mai pus la punct ? N-ai trimis niciodată scrisori, n-ai sunat. N-ai trimis bani. Nimic. Adevărul este că nu ţi-a păsat niciodată.

Amos îşi ridică brusc capul în sus şi şi-l coborî la loc, fără regret.

— Da, trebuie s-o recunosc ; ai perfectă dreptate.

Vocea lui Ray deveni tot mai dură, dovedind indignarea de care era cuprins.

— Atunci la ce Dumnezeu ai mai apărut acum ?

Amos îşi stinse ţigara de poarta casei lui Ray, o poartă pe care recent o construise cu mîinile lui. Îşi aprinse altă ţigară.

— Ascultă aici, băiete. Te-ai aranjat destul de bine ; mai bine decît mine. Nu glumesc. Casă nouă, pămînt de calitatea întîi, al tău propriu, plus că eşti în graţiile lui Jock Ewing, regele acestor ţinuturi.

La auzul numelui lui Jock, Ray îşi pierdu controlul. Făcu iute un pas înainte şi Amos se retrase speriat.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, *tată*. Cînd am venit aici aveam cincisprezece ani. Mama murise şi n-aveam unde să mă duc, nimeni nu mă voia, aveam doar hainele de pe mine şi o scrisoare de la mama către Jock Ewing, în care-l implora să mă ajute. Nu era obligat s-o facă, dar a făcut-o. Şi cu ajutorul lui m-am ridicat, am făcut ceva în viaţă. Jock Ewing mi-a fost mai mult tată decît ai fost tu vreodată.

Amos dădu fumul pe nas, trase din ţigară, apoi o apropie de poartă.

— Opreşte-te ! izbucni Ray. Nu-mi murdări noua mea poartă, auzi ?

Lui Amos nu-i păsă de expresia feţei lui Ray desfăcu ţigara şi scuturâ cenuşa pe pămînt.

— Asta e desigur o poveste emoționantă, băiete, ceva de care am să-mi amintesc peste ani.

— Nu mă interesează ce-ai să faci. Voiam doar să știi.

— Oh, știu, bineînțeles. Dar lasă-mă să-ți amintesc că te-am crescut, băiete. În primii trei ani, dar oricum. Asta înseamnă ceva.

Ray înțelese și își vîrî mîna în buzunarul de la blugi :

— Ai dreptate, asta înseamnă ceva. Cam o sută de dolari ! și îngrămădi banii în buzunarul de la cămașa lui Amos. Asta trebuie să-ți ajungă să-ți cumperi destulă benzină să părăsești Texasul, și să fii sigur că n-ai să te mai întorci.

Amos își desfăcu mîinile, neajutorat :

— Stai o clipă, fiule ! Cu o sută de dolari nu cumperi nimic azi ; cu inflația și toate celelalte. Crezi că e cinstit cum te comporți cu bătrînul tău tată ?

— În tot timpul ăsta n-ai trimis măcar o carte poștală. Nici o vizită, nimic. Nici zece cenți să ne ajuți.

— N-am avut niciodată zece cenți să vă trimit, și trebuie să mă crezi. Niciodată nu mi-a mers prea bine.

— N-ai avut, pe dracu ! N-ai avut un dram de simpatie pentru mine. Nu-ți datorez nimic, Amos. Așa că urcă-te în mașina aia a ta și pornește. N-am să mă mai pot ține mult în frîu.

Amos dădu trist din cap și se urcă în mașină. Experiența îi spunea că de data asta mersese cît de departe se putea. Ray îl privi cum pleca abătut. Ceva din ochii lui Amos Krebbs îi spunea că nu era ultima vizită din partea acestuia. Rămase privind, pînă ce praful ridicat în urma mașinii tatălui său dispăru. Ultima lui iluzie se spulberase, lăsîndu-l mai gol și mai sărac sufletește decît fusese vreodată.

Pam era în pat, cu o carte, cînd Bobby intră în camera lor. Se opri la uşă şi ochii li se întîlniră. Îşi aruncă haina pe un scaun.

— Speram să dormi, spuse el, încurcat.

— De ce ? Ca să nu poţi da ochii cu mine ?

— Oh, nu-i vorba de asta, Pam.

— Dar despre ce-i vorba, atunci, Bobby ? Spune-mi ! Sînt o femeie măritată care aproape niciodată nu reuşeşte să-şi vadă soţul, o femeie măritată lăsată singură, fără să aibă pe cineva cu care să vorbească sau pe care să-l iubească, o femeie măritată, trăind ca un ermit în deşert. Nu asta-mi trebuie, Bobby.

— Ştii ce se petrece, cît am de muncă. Sînt vremuri grele pentru mine, Pam. Vrei să dau înapoi ? Am avut o zi grea.

— Asta-i foarte rău. Nici a mea n-a fost chiar grozavă.

Bobby se lăsă pe marginea patului, atent să evite orice contact fizic, lucru pe care ea îl observă şi îl înregistră.

— Ce a fost aşa de deosebit astăzi ? întrebă ea.

— Am făcut ceva de care nu sînt prea mîndru, dar era ceva care trebuia făcut, pentru afaceri.

— Parcă tot aşa spunea şi J.R.

Bobby se ridică şi începu să se dezbrace.

— A trebuit să trec peste o înţelegere pe bază de încredere a tatei, ca să-mi onorez o obligaţie. A fost povestea cu diavolul şi adînca mare albastră, Pam, cu mine prins la mijloc.

Un val de tandreţe o cuprinse.

— Bobby, poate că viaţa asta nu e chiar cea mai potrivită pentru tine. Nu eşti J.R. Nu vreau să fii şi nici tu nu vrei. Renunţă, Bobby. Nu-i ruşine să fugi de ceea ce nu vrei. Las-o-ncolo de Ewing Oil.

— Credeam că ne-am lămurit. Nu vreau să plec. Nu vreau să renunț. Nu vreau să las compania.

— Atunci ce vrei ?

El păru surprins de întrebare.

— Păi, să învîng, bineînțeles.

Pam dădu din cap, lăsă cartea, întorcîndu-se pe o parte și închise ochii. Dar trecu mult pînă să poată adormi.

Devreme, dimineața următoare, Bobby era la el în birou, vorbind la telefon.

— Steve Taylor ? sînt Bobby Ewing. Să ne lămurim, omule. Ce se petrece ? Presupun că firma ta trebuie să cunoască bine piața liberă dar tot ce obțin sînt vorbe și iar vorbe. De ce nu pot...

— Pot să-ți obțin zece mii de barili într-o zi, sau așa ceva, Bobby.

— Nu-i destul de bine. Știi asta. Mă așteaptă cineva la Galveston, căruia îi datorez 450.000 de barili și...

— Va trebui să aștepte.

— Nu poate să aștepte. Nici eu nu pot. Continuă să încerci, Steve. La naiba, trebuie să aibă cineva niște petrol de vînzare.

Trînti telefonul, și, în schimb, auzi interfonul bîzîind. Apăsă pe întrerupător.

— Da, ce este ?

Connie vorbi :

— E Mort Wilkinson.

Bobby se posomorî. Nu voia să vorbească cu Wilkinson, nu încă.

— Pe ce linie ? întrebă el.

— E chiar aici, la intrare.

Bobby își făcu curaj.

— Trimite-l înăuntru.

Peste cîteva secunde, ușa se deschise brusc și Wilkinson dădu buzna drept în birou, trecînd peste Connie. Era un om cu un aspect brut, cu o alură de agresivitate în corpul lui plin și o gură hotărîtă. Bobby anticipă că nu-i va fi ușor și încercă să schimbe ceea ce părea inevitabil.

— Connie, adu-i domnului Wilkinson o cană cu cafeaua aceea a ta grozavă pe care o pregătești de dimineață.

— Las-o baltă, i-o tăie Wilkinson. Apoi așteptă pînă ce Connie se retrase. Vreau să-ți spun, Ewing, că nu-mi place ce se petrece aici.

Bobby își ridică mîinile, într-un abandon prefăcut.

— Dă-mi o șansă să-ți explic.

— Să-mi explici pe dracu' ! Ce e de explicat ?

— Te rog, nu vrei să te așezi ?

— Plec imediat. Voiam să-ți spun, băiete, că în douăzeci de ani de cînd fac afaceri cu Ewing Oil și cu tatăl tău, niciodată n-am avut nevoie decît de o strîngere de mînă ca să pecetluiesc o afacere și niciodată nu m-am îndoit de tatăl tău că și-ar lua înapoi cuvîntul. Nu mă așteptam la așa ceva, nu de la un Ewing.

Bobby își înghiți răspunsul inițial. Dacă ar fi fost J.R. ar fi mințit de ar fi rupt, dar el nu putea s-o facă. Dădu adevărul la iveală.

— Am necazuri, domnule Wilkinson. Vreau să știi asta. Trebuia să onorez o livrare la termen și...

— Dar contractele mele ? Dacă nu le onorez, voi avea o haită de avocați pe urmele mele. Distribuitorii mei nu vor să audă scuze. Vor livrările și nu-i învinuiesc pentru asta. Singura mea rațiune în afaceri este să-i alimentez la timp cu benzină.

— Am nevoie de puțin timp.

— Nu am deloc timp, Bobby. Staţiile acelea care nu-şi primesc benzina n-au timp de aşteptat. Nici eu nu sînt atît de mare ca să-mi permit să pierd timpul.

Bobby îi înţelese punctul de vedere şi spuse :

— Trebuie doar să-mi înţelegi poziţia. În nouă luni din zece, aş fi putut înlocui destul de repede petrolul ăsta. Pe moment nu pot găsi destul, să cumpăr de pe piaţă.

Faţa lui Wilkinson se înăspri şi se întunecă. Capul păru să-i coboare între umeri şi pentru o clipă, Bobby crezu că bătrînul intenţiona să-l atace fizic. Apoi, Wilkinson expiră şi păru să se liniştească.

— Bobby, nu pot să aştept. Asta-i singura problemă. Dacă rafinăria mea nu primeşte petrol brut, se închide. Dau faliment. Dacă camionagii mei n-au benzină de transport, mă lasă baltă. Ceea ce înseamnă că staţiile pe care le-am contractat rămîn în aer. Aşa că asta-i situaţia — mi-ai făcut-o de data asta şi m-ai lăsat în aer.

— Nu ştiu ce să spun, domnule Wilkinson.

Wilkinson îşi suflă nasul şi-şi drese glasul. Vocea i se sparse cînd vorbi :

— Bobby, îmi iubesc compania, eu am construit-o, eu o conduc, eu am făcut-o să iasă din situaţii grele. Compania mea, reputaţia mea — e tot ce am. Niciodată n-am fost căsătorit, n-am avut copii, familie. Nimic, decît compania. Ea este viaţa mea, şi dacă o pierd, ei bine, nu ştiu.

Se plimba prin birou, cu umerii căzuţi, arătînd dintr-o dată îmbătrînit, epuizat. Se opri la uşă şi spuse peste umăr, cu o voce plină, joasă :

— Nu-mi fă asta, Bobby.

Apoi plecă. Şocul emoţional îl făcu pe Bobby să se lase pe scaun. În coapsă, un muşchi i se zbătea spasmo-

dic și o clipă, clipi la întîmplare, conștient de greaua povară pe care o purta, întrebîndu-se pentru prima oară dacă era capabil să o poarte.

Sally Bullock aștepta în apartamentul ei, cu o sticlă rece de șampanie Dom Perignon. Îl primi pe J.R. cu un zîmbet cald și-i puse un pahar în mînă, apoi turnă șampanie pentru amîndoi.

— Pentru noi, J.R.

— Sally, ai o înclinare spre romantism.

Ea bău, privindu-l peste marginea paharului.

— Ajungem și la treaba aceea.

— Dumnezeule, Dumnezeule, Sally și ești o doamnă, fericit măritată.

Rîseră și băură, apoi J.R. ridică paharul :

— Propun trei toasturi, dacă crezi că poți să faci față.

— Încearcă-mă, domnule.

— Mai întîi, spuse J.R., vesel, pentru bunul nostru vas *Antioch* care zace putrezind pe fundul oceanului, făcîndu-mi mie și ție un așa de mare serviciu.

— Care zace pe fundul oceanului cu prețioasa sa încărcătură, adăugă ea, rîzînd încîntată.

— Așa de prețioasă — șase sute de mii de barili de apă chioară, care valorează exact nimic.

Bău și rîse iar, încîntat.

— Ca să nu mai vorbim de cele cîteva butoaie găurite de petrol adevărat menite să înșele și să facă ca totul să pară în ordine, spuse Sally și apoi bău.

— Al doilea toast, continuă J.R. Pentru vasul *Marsh Baron*, care se află chiar acum în portul de la Corpus Christi, descărcînd 600.000 de barili de petrol brut venezuelian. Cumpărat și plătit de fratele meu, Bobby, acum tot al nostru.

— Aducînd un profit care va curge în propriile noastre seifuri, J.R. O afacere bună pentru amîndoi.

Ciocniră iarăşi.

— Şi, în sfîrşit, spuse J.R., pentru soţul tău şi pentru fratele meu, care au dat lovitura secolului, făcînd totul posibil.

Băură şi J.R. umplu la loc paharele.

— Ţi-am spus cu cît l-am asigurat pe *Antioch*? Dublu faţă de valoarea pieţei.

— Ah, Sally, micuţa mea, eşti lacomă, dar isteaţă. Numai fii atentă ca lăcomia asta a ta să nu-ţi aducă într-o zi necazuri.

— Oh, sînt foarte atentă la multe lucruri, J.R. Aşteaptă doar pînă cînd Bobby o să descopere pentru cît i-a fost asigurat petrolul. Scoase un sunet, plin, senzual, din gît. Dumnezeule, ce bine mă fac să mă simt toate astea.

— Şi pe mine, draga mea.

— Doar un singur lucru mă poate face să mă simt şi mai bine.

Îşi puse paharul la o parte şi începu să-şi descheie nasturii de la bluza de mătase. El privea cu interes.

— Mă întreb care-ar putea fi acela?

Ea îşi trase iute bluza şi se ridică în picioare, goală pînă la brîu. Sînii ei mari şi albi păreau două pete de lumină pe trupul ei bronzat.

— Trebuie să-ţi spun, Sally, că de fiecare dată cînd te văd aşa, sînt emoţionat şi încîntat. Ce trup frumos şi împlinit, ai.

— Dezbracă-te, spuse ea, răguşit, ieşind din fustă. Cu o mişcare fulgerătoare, îşi dădu jos chiloţii şi se lăsă pe sofaua albă.

J.R. n-o lăsă să aştepte prea mult. Se ridică deasupra ei, cu paharul în mînă, la fel de gol ca şi ea. Foarte încet,

foarte atent, înclină paharul, făcînd să curgă lichidul rece și spumos pe pîntecele ei elastic și rotund, împroșcînd și îndreptîndu-se în jos, spre locul acela negru, bine conturat, dintre coapsele ei.

Ea îl înjură și se arcui, ridicîndu-se spre el.

— Nu mă face să aștept !

El îngenunche lîngă ea, zîmbind maliţios, apoi își aplecă capul și începu să lingă șampania, urmînd poteca umedă pînă la capăt.

Ea gemu și își desfăcu picioarele.

— Ah, reuși ea să îngaime. Ah, ce supliment grozav e ăsta.

— 12 —

Chiar în cartierul comercial al Dallasului, printre bărbați înalți, puternici, care se mișcau cu sprinteneala tipică oamenilor obișnuiți cu viața în aer liber, Jock Ewing atrăgea privirile admirative atît ale femeilor cît și ale bărbaților. Avea ceva din constituția bine făcută a petrolistului, cum mergea fără să privească nici la stînga, nici la dreapta, cu o expresie hotărîtă pe fața lui arsă de vînturi, cu ochii ațintiți în zare sub borurile pălăriei lui, Stetson.

Pierdut în gînduri, nu se sesiză imediat de prezența altui bărbat care mergea alături, ținînd intenționat pasul cu el. Treptat, luă notă de inoportuna prezență și, deranjat de apropierea și insistența celuilalt, se enervă. O privire rapidă îi revelă un om pîntecos, cam de aceeași vîrstă cu el, palid și cumva neliniștit, în graba de a ține pasul cu el.

— Vă cunosc ? mormăi Jock, fără să încetinească.

— Nu, domnule, nu mă cunoașteți. Dar eu vă cunosc.

— Aa ! făcu Jock, amenințător.

— Așa e, vă cunosc. Nu e multă lume în partea asta a Texasului care să nu-l cunoască pe Jock Ewing.

— Ce doriți, domnule ?

— Sînteți cu siguranță un om direct, nu-i așa ? Ei bine, vreau să spun că sînt rudă cu administratorul dumneavoastră.

— Cu Ray ?

— Cu Ray Krebbs. Vedeți, așa mă cheamă și pe mine. Krebbs, Amos Krebbs. Jock se încruntă, măsurîndu-l pe celălalt, cum mergeau alături. Nu găsea nimic plăcut la Amos Krebbs — nici aspectul, nici expresia sau nota plîngăreață și insistentă din vocea lui.

— O.K., spuse el, fără să încetinească. Ce doriți, domnule Krebbs ?

— Mă întreb dacă îmi puteți acorda cîteva minute pentru o conversație. O conversație scurtă, domnule Ewing, să zicem, la o cafea. Este vis-à-vis o cafenea.

Jock își privi ceasul.

— Zece minute, Krebbs, și gata. Sînt un om ocupat.

— E-n regulă, domnule. Zece minute vor fi de-ajuns.

O chelneriță le aduse cafelele la o masă din colț. Amos își puse mult lapte și mult zahăr în cafea. Jock se strîmbă : nu suferea să vadă cafeaua stricată cu așa ceva.

— O.K., domnule Krebbs. Dă-i drumul.

— Cum vreți dumneavoastră. E vorba de Margaret Hunter.

O licărire anticipativă fulgeră în ochii lui mici și își linse buzele. Jock căzu pe gînduri și ochii i se umplură de dor, ca într-un regret. Își coborî privirea și și-o ridică iar, privind drept în ochii lui Amos Krebbs.

— Trebuia să fi știut numele de Amos. Mi-a spus numele tău. Trebuia să-mi fi amintit.

— A fost cu mult timp în urmă, domnule Ewing.

— Cu foarte mult. Ce te-a adus aici după atîția ani, domnule Krebbs ? Ce dorești ?

— Ați iubit-o, nu-i așa, domnule Ewing ?

— Da, spuse Jock, încet, am iubit-o.

— Şi ea v-a iubit. Niciodată nu m-a lăsat să uit asta, niciodată.

— Era război. Emoţiile tuturor erau puţin cam aprinse atunci. Nu era un mod de viaţă normal. Jock îşi duse ceaşca de cafea la buze, dar nu putu să bea şi o lăsă la loc. E-n regulă, Krebbs, ce vrei ?

Amos îşi confecţionă un zîmbet galeş.

— Nu prea se ţine norocul de mine, Ewing. Credeam că numele de Margaret Hunter ar putea însemna ceva pentru tine.

— Şantaj ?

— E un cuvînt prea dur.

— Ei bine, ţi-ai pierdut timpul. Idila mea cu Margaret nu e secretă. I-am spus soţiei mele totul de îndată ce m-am întors acasă. Ştie şi că Ray e fiul lui Margaret.

— Frumos, spuse Amos. Frumos şi în ordine.

Jock se ridică brusc.

— Destul, Krebbs. Ţi-am oferit destul timp. Singurul motiv pentru care nu te pocnesc şi nu mătur strada cu tine în jurul blocului este că eşti tatăl lui Ray.

Amos, şi el în picioare, îl întrerupse cu o forţă surprinzătoare.

— Nu ştii asta, nu-i aşa, Ewing ? Cînd m-am însurat cu Margaret, doamna era deja gravidă. Da, aşa e. Nu eu sînt tatăl lui Ray. *Tu* eşti ! Şi se aşeză la loc, privind triumfător la Jock Ewing care rămăsese trăsnit.

— Stai jos, Ewing. Poate te îndeamnă inima acum să-mi acorzi ceva mai mult din timpul tău preţios.

Jock se cutremură şi se aşeză cu mare grijă înapoi, pe scaun. Se întinse după cafea şi duse cana la gură cu mîini tremurătoare. Erau atît de multe de înţeles, atît de multe şi atît de repede, atît de neaşteptat. Făcu un efort conştient să se adune, să gîndească corect, să-şi pună emoţiile în ordine.

— De ce, spuse el, de ce după toți anii ăștia ? De ce vii cu o poveste ca asta ?

— Nu-i o poveste, Ewing, e adevărul curat. Te-a zdruncinat bine, nu-i așa ?

— De ce acum ?

— N-am un motiv special. S-a întîmplat doar să te văd pe tine și pe Ray la Fort Worth. Mi-am închipuit că norocul meu a luat-o pe calea cea bună.

— Nu te baza pe asta Krebbs.

— M-am gîndit că ai putea să nu mă crezi. Am dovada.

— Ce dovadă ?

— Jurnalul lui Margaret, scris de mîna ei.

Krebbs scoase din buzunar un caiet vechi. Trebuie să recunosc că eram supărat pe ea. De asta i-am furat jurnalul. Trebuie să înțelegi poziția mea, Ewing. Bătrînul Amos Krebbs a așteptat tot blestematul ăsta de război ca iubita lui, Margaret, să se întoarcă pentru totdeauna la el acasă. Și cînd s-a întors, a aflat că s-a îndrăgostit de un pilot texan pe care l-a întîlnit în Europa.

— Numele meu era în jurnalul ei ? — întrebă Jock răvășit de emoții și plin de amintiri dragi.

— Oh, cred și eu ! Mîzgîlit peste tot. Femeia asta era într-adevăr îndrăgostită de tine, mi-am putut da seama de asta. Peste tot nu vorbește decît de faptul că Jock era așa, și Jock era pe dincolo, și de cît de frumos și de neuitat a fost totul. Bine, e-n regulă. Bineînțeles că n-am avut șansa să citesc ceva din acest jurnal mai înainte ca niște ani să pună capac la toate. Pe timpul acela afacerile mele erau la pămînt și la fel și căsnicia. De fapt, cred că s-ar putea spune că viața mea se schimbase. Asta se putea vedea bine din tot războiul meu cu Margaret. În ce mă privește, recunosc că am făcut unele lucruri care nu

trebuia să le fac. Problema este că ea n-a putut niciodată să te uite, Ewing, şi asta, într-o căsătorie nu aduce nimic bun. Şi Amos bătu în jurnal cu vîrful degetului. Lasă-mă să-ţi citesc puţin.

— Nu te deranja.

Amos îşi ridică sprîncenele, faţa lui arătînd toată a inocenţă rănită.

— Nu-i nici un deranj, crede-mă. O să-ţi placă.

Deschise jurnalul la o pagină însemnată în prealabil şi începu să citească cu voce tare.

— Prima zi de naştere a lui Raymond. Mă simt aşa de deprimată astăzi. Jock, dacă ai şti cît de mult ne lipseşti, mie şi fiului tău. Mi-e dor să vorbesc cu tine, să te văd, dar n-o voi face. Nu pot să intervin între tine şi familia ta. Nu pot.

Amos îşi ridică privirea.

— Nobil, nu-i aşa ? spuse el, cu vocea muiată în sarcasm.

Jock îi smulse jurnalul din mîini şi începu să citească. Adînc mişcat, trebuia să lupte cu lacrimile care-i umpluseră ochii. După un timp, dădu din cap şi vorbi, fără să-l privească pe Amos.

— E scrisul ei, într-adevăr.

— Mă bucur că recunoşti asta, Ewing. Face ca totul să fie mai simplu.

Jock îl privi.

— Ai fost să-l vezi pe Ray ?

— Oh, da. Poate să nu fie carne din carnea mea şi sînge din sîngele meu, dar există sentimente — cel puţin din partea mea, destul de importante.

— I-ai spus ?

— Despre tine ? Nu. N-am făcut asta. L-am lăsat să-şi închipuie că am trecut întîmplător pe acolo şi am venit să-l salut.

Jock mormăi :

— E un băiat bun.

— De fapt, mi s-a părut cam înțepat. Cam meschin, s-ar putea spune. M-a făcut, într-un fel, să mă bucur că nu sînt tatăl lui.

— Ai pierdut un fiu grozav.

— Dacă așa crezi tu, Ewing.

— Și o nevastă grozavă.

Amos scoase un supin exagerat.

— Pierderea mea e cîștigul tău. Dublu, s-ar putea spune.

Jock examină jurnalul, frămîntîndu-l în mîinile lui mari, aspre. Era ros pe margini, uzat de trecerea timpului, arăta ca acele cărți șterse, se vedeau cuvintele : „Jurnalul meu". Era moștenirea lui Margaret, tot ceea ce mai rămăsese din femeia aceea frumoasă — caietul ăsta și Ray Krebbs.

— Aș dori să-l păstrez, îi spuse el lui Amos.

— Da, bineînțeles că ai dori. Înțeleg asta.

— Cît costă ?

— Ai un fel direct de a fi, Ewing.

— Cît costă ?

— Păi, ca orice altceva, e de vînzare. Hotărît.

— Cît costă ?

— Avînd în vedere faptul că un document de felul ăsta ar putea sfărîma o familie numeroasă și strîns unită ca a ta, Ewing — ar putea provoca necazuri tuturor fiilor Ewing legali și mamei lor — la naiba, merită să dai pe el atîta cît să-și poată omul cumpăra cîțiva acri de pămînt. Undeva unde e frumos și departe de Texas.

Jock își reprimă un răspuns impulsiv.

— Am nevoie de timp să mă gîndesc la asta.

Amos îi smulse jurnalul și îl vîrî în buzunarul hainei.

— Sigur că ai. E normal. Dacă acționezi în grabă, regreți. Asta-i adevărul! Vei avea timp, Ewing, să vezi situația din toate unghiurile. Cînd ai să ajungi la o concluzie, o să trecem la afaceri. Nu intenționez să aștept *nici o zi în plus*. Am așteptat deja mai mult de treizeci de ani, nu-i așa?

Își puse mîinile pe masă și se ridică.

— Îngrijește-te de cec, Ewing. Un om ca tine nu poate să-și permită să nu fie generos.

Aproape în același moment în care Jock era încolțit de trecut, Bobby era victima unui viitor plin de curse și capcane. În biroul lui se întîlnise cu un reprezentant al companiei care asigurase tancul petrolier scufundat. Întîlnirea începuse cordial dar devenise repede drastică.

— Sînt încîntat că ați putut ajunge aici atît de repede, începu Bobby.

Omul de la asigurări părea mai puțin încîntat, cu fața lui îngustă, aspră și rigidă.

— Ca să fiu pe de-a-ntregul sincer, domnule Ewing, sînt niște nereguli în toate astea. Vrem să le clarificăm cît de repede posibil.

— Nereguli? Nu sînt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Din cînd în cînd, companiile își asigură tancurile petroliere pentru o sumă mai mare decît valoarea lor. Știm amîndoi ce se petrece — dar, deoarece foarte rar trebuie să plătim polițele, permitem ca practica să continue. Dar în cazul ăsta, ei bine, domnule Ewing, ne confruntăm cu o supraevaluare bătătoare la ochi, și într-atît de ieșită din comun încît reclamă o examinare.

— Nu este tancul meu petrolier. Doar petrolul pe care-l transporta era al meu — petrol pe care l-am cumpărat și l-am plătit. Dacă vreți să vorbiți despre transport, vorbiți cu Bullock. E tancul lor. Ei au făcut asigurarea.

— Ceea ce este bineînțeles obișnuit, spuse celălalt, fără să-și schimbe expresia. Asta e o altă problemă care prezintă mare interes pentru noi. Sîntem curioși pentru ce sumă a fost asigurat petrolul pierdut. Nu a fost și petrolul asigurat *pe deasupra* ?

Bobby clipi.

— Trebuie să știți. Aveți toate documentele, aveți polița.

Reprezentantul îi întinse documentele pe care le ținea în mînă.

— Ați înțeles greșit, domnule Ewing. Am doar polița pentru tancul petrolier. Am primit instrucțiuni să asigurăm doar vasul. Întrebarea mea este *cine* este a doua parte care a asigurat în această chestiune ?

Bobby se încruntă.

— Vreți să-mi spuneți că n-ați făcut asigurarea petrolului ?

— Nu, domnule.

Bobby vorbi cu o voce clară, plină, pronunțînd fiecare cuvînt separat, rece, dur.

— Nu există o a doua parte care s-a ocupat de asigurări — după cîte știu eu.

— Trebuia să fi fost informat dacă exista. *Ați fi fost informat*. Vreau să spun că se pare că nu aveți acoperire, domnule Ewing.

Bobby auzi cum în cap îi suna un zbîrnîit ca de sonerie, de departe. Creierul păru că-și sare din loc, emoțiile și gîndurile i se amestecară talmeș-balmeș. Încercă să facă ordine în toate. Fără asigurare, scufundarea va-

sului însemna pentru Ewing Oil o pierdere totală de optsprezece milioane de dolari, fără şanse de recuperare. Deodată, o întrebare aspră ieşi la suprafaţă : ce rol jucase J.R. în asta ? Pe loc fu contrariat, ruşinat, de micimea şi de meschinăria lui de a-şi suspecta fratele că s-ar fi pretat la ceva clandestin. Indiferent de cît era J.R. de nerăbdător să-şi reia preşedinţia companiei, nu s-ar fi înjosit printr-un act care ar fi prejudiciat nu doar întreprinderile Ewing, dar şi pe toţi membrii familiei. Se auzi spunînd, calm şi calculat :

— E imposibil, domnule. Bullock mi-a spus că va asigura şi...

Reprezentantul îşi adună documentele, înghesuindu-le într-o geantă diplomat.

— Mai bine aţi vorbi cu ei. Ei s-au ocupat de tranzacţie ; ei ar trebui să aibă toate răspunsurile. Între timp, nimeni nu va primi nici un formular pentru reclamaţii.

Şi se ridică de pe scaun, pregătit să plece.

— Trebuie să vă informez, domnule Ewing, că, din cauza felului în care s-a produs scufundarea, şi datorită modului în care s-a vărsat petrolul, sînt unii din compania mea care insistă asupra faptului că scufundarea vasului a avut loc în ceea ce se cheamă circumstanţe suspecte. Normal, va avea loc o investigaţie. Vor fi trimişi scafandri care să confirme că a fost într-adevăr o încărcătură reală de petrol.

— O să-mi spuneţi ?

— O să vă ţinem la curent, domnule Ewing.

— Da, murmură Bobby, automat, în timp ce reprezentantul se retrăgea, s-o faceţi

Lui Bobby îi trebuiră exact şaptesprezece minute ca să ajungă de la biroul lui, la birourile lui Eugene Bullock, la distanţă de doar cîteva blocuri de Compania

Ewing. Trecu pe lîngă secretară fără un cuvînt, cu falca ieşită înainte, agresiv, cu pumnii încleştaţi.

— Domnule !

Fata se ridică, într-un protest slab, fără să aibă intenţia să stea în calea acestui tînăr înfuriat. Apoi îşi sună patronul, la interfon :

— Domnule Bullock, Bobby Ewing a trecut chiar acum pe lîngă mine, în drum spre biroul dumneavoastră. N-a vrut să se oprească.

— Şi iată-l aici, replică Bullock. E-n regulă, Mary. Şi închise interfonul.

Bullock stătea în picioare la birou cînd Bobby traversă încăperea uriaşă şi acoperită cu tapet. Pe faţa bătrînului nu era nici un semn de alarmă, ci doar un fel de melancolică curiozitate. Se aşeză la loc, în scaunul lui rotitor şi imens din piele şi-şi scărpină barba sură.

— Cred că ştiu de ce eşti aici, Bobby.

— Petrolul nu a fost asigurat.

— Ştiu. Chiar acum mi-a telefonat compania de asigurări. Nu ştiu cum s-a putut întîmpla asta.

— S-a întîmplat că sînt pe cale să pierd optsprezece milioane, plus că nu-mi închipui ce naiba ai făcut, Bullock.

— N-am făcut nimic, fiule.

— Atunci de ce n-a fost asigurat petrolul meu ? Aşa e uzual.

— Da, este. Dar există excepţii. Trebuie cu siguranţă să existe o explicaţie rezonabilă, ceva de care nu ştiu. Ţine cont de faptul că am scos averi din petrol de-a lungul anilor pentru familia ta. Întotdeauna am făcut afaceri oneste cu familia ta.

Evidenta sinceritate a lui Bullock îl făcu pe Bobby să-şi tempereze mînia. Se lăsă să cadă pe un scaun.

— Știu, domnule Eugene, dar în cazul ăsta e o miză atît de mare în joc! Nu e vorba doar de bani lichizi. E vorba de întreaga mea reputație în afaceri, de tot ce am încercat să realizez. Cred că trebuie să-ți văd documentele.

— Dacă crezi că este necesar.

— Cred.

— Doar dacă nu sînt în seiful soției mele. Nu cunosc cifrul.

— Se pare că soția dumneavoastră are un rol foarte important în afacerile firmei, domnule Eugene.

Fața bărboasă a lui Eugene căpătă un aer plouat.

— Se ocupă cu problemele mai dificil de rezolvat, Bobby. O face de cîțiva ani. E o femeie tînără și în putere, deșteaptă, agresivă, ambițioasă. A adus o energie proaspătă în companie. Eu — ei, bine, eu, doar supraveghez, termină Bullock, tînguitor.

Suspiciunea își croi cale spre conștiința lui Bobby. Licări o imagine, apoi alta, și bănuiala începu să prindă formă.

— Prin mîinile doamnei Bullock trece și materialul de rutină, cum ar fi permisiunile de încărcare, documentele de transfer, asigurarea?

Mai întîi, Bullock nu răspunse.

— Îți închipui că a făcut ceva, nu-i așa?

— Nu-i așa?

— Poate. Ca să-ți spun adevărul, îi stă în caracter.

— Dacă știi asta, atunci cum...?

— Asta e motivul — continuă Bullock liniștit — pentru care am cumpărat împreună acest nou seif al ei, iar eu nu cunosc cifrul decît pentru al meu perso-

nal. O expresie amară făcu să i se coboare colțurile gurii. Ce zici, Bobby, s-o facem puțin pe detectivii pe cont propriu ?

Lucy era adesea cel mai supravegheat Ewing din familie. Unii dintre ei încă se gîndeau la ea ca la un copil și refuzau să vadă că devenise în toate privințele o femeie. Acum, stătea în mașina lui Mitch, mai liniștită și mai solemnă ca de obicei.

— Ce te supără, scumpo ? o întrebă el.

— Mă gîndeam.

— La ce ?

— La noi.

— La ce anume despre noi ?

— Mitch, tu crezi că te iubesc foarte mult ?

— Sigur, cred.

— Tu mă iubești ?

— Bineînțeles. Mai mult decît credeam că aș fi putut iubi pe cineva.

— Chiar crezi asta.

— Absolut.

— Mitch, hai să ne căsătorim, Mitch.

— Lucy, trebuie să termin școala !

— Și eu. Putem trăi împreună, studia împreună.

— Nu știu.

— Eu știu. Oh, Mitch, te iubesc așa de mult, am nevoie de tine, am nevoie de tine alături, tot timpul. Te rog, însoară-te cu mine, Mitch. Te rog.

— Lucy...

— Credeam că simți același lucru pentru mine.

— Simt, într-adevăr simt.

— Atunci, ai să te însori cu mine ?

El ezită o clipă.

— Da, Lucy, da, cît de repede vrei.

Ea scoase un țipăt de bucurie.

— Hai să-i spunem bunicii. Să stabilim o dată, să facem aranjamentele necesare. Oh, sînt atîtea de făcut. Oh, Mitch, m-ai făcut așa de fericită!

— Și tu pe mine, Lucy, spuse el, întrebîndu-se dacă făcuse bine.

— 13 —

Jock, apăsînd acceleratorul la maxim, conducea cu viteză. Maşina lui zbura prin soarele fierbinte al Texasului, maşina unui om grăbit să ajungă unde avea treabă. Abia dacă încetini cînd o coti pe drumul care-l ducea spre domeniul Southfork. Frînă cu un scîrţîit prelung, în faţa casei lui Ray Krebbs, făcînd să se ridice nori de praf în urma lui.

Ray, care tăia nişte lemne pentru foc, îl auzi venind şi-şi aruncă toporul pe un buştean gros, apoi se îndreptă de spate, ca să-l întîmpine pe severul stăpîn al ranchului care se îndrepta spre el.

— Îmi închipui că ai făcut o treabă bună pînă acum, începu Ray. Jock dădu din cap aprobator şi se luptă să-şi ţină sub control emoţiile.

— Frumoasă treabă ai făcut pe aici, Ray.

— Mulţumesc, Jock. Mi-a făcut plăcere s-o fac.

Jock bătu cu vîrful piciorului solul uscat.

— Uimitor ce clădire ca lumea poate să fie casa ta. Am construit şi eu, nu doar una. Am pus pe picioare casa în care am trăit cu Miss Ellie. Fiecare bucată de lemn, fiecare cui. Dragostea mea a fost legătura care a ţinut casa asta şi din această cauză nici o altă casă nu mi-a făcut mie şi lui Miss Ellie atîta plăcere. Jock îşi privi palmele bătătorite. Martor mi-e Dumnezeu că,

pe vremea cînd eram copil, am crezut că voi lucra toată viața cu mîinile astea. Nu mi-am închipuit nici pe departe că lucrurile or să ia întorsătura pe care au luat-o.

— Ai construit un imperiu, Jock.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fac treabă bună și să primesc o recompensă pe măsură. La naiba, am fost mai norocos ca cei mai mulți bărbați.

— Cei mai mulți bărbați nu sînt nici pe jumătate atît de buni ca Jock Ewing.

— Mi-ar place să cred că într-adevăr gîndești așa, Ray.

— Așa gîndesc.

Jock tăcu, frămîntînd în minte evenimentele de peste zi, încercînd să formuleze următoarea mișcare.

— A venit azi un tip să mă vadă.

Ray dădu din cap și privi în zare.

— Cred că știu cine a fost.

— Îl cheamă Amos Krebbs.

— Tatăl meu.

— Omul a încercat să facă presiuni asupra mea.

— Jock, efectiv îmi pare rău. Poate că sînt înrudit cu el prin sînge, dar tipul e murdar.

Jock se îndreptă spre un trunchi de copac doborît, și se așeză pe el. Ray se ghemui alături. Deodată, Jock rupse tăcerea.

— Trebuie să vorbim, Ray.

— O.K.

— Știi că mama ta și cu mine am fost buni prieteni.

— Da, domnule, știu.

— N-a fost ușor, băiete.

— Nu trebuie să spui nimic din ceea ce nu vrei să spui, Jock. Tu nu-mi datorezi nimic Eu îți datorez totul.

— Nu, nu e așa deloc. Tot ce ai tu aici ți-ai câștigat și meriți. Mai mult ca oricine, dar, la naiba, băiete, lasă-mă să-ți spun ce am de spus.

— Da, domnule.

— Mama ta și cu mine ne-am întîlnit în Anglia, în timpul celui de-al doilea război mondial. A fost bun ultimul război, mormăi Jock, ca un regret. Omul știa pentru ce luptă, știa unde erau cei răi. Jock își ridică capul. Noi eram cei buni, Ray. Eram puri și adevărați. N-am mai fost niciodată așa de atunci.

— Da, domnule.

Jock inspiră și expiră zgomotos.

— Eram pilot. Corpul aerian al Armatei, așa se numea atunci, nu un serviciu separat, ca acuma, cu uniformele alea albastre, luxoase, pe care la poartă. Oh, la naiba, despre ce vorbeam ? Problema e — ei, bine, mama ta era infirmieră.

— Știu. Îi plăcea să vorbească despre anii în care fusese infirmieră. Obișnuia să spună că a fost singurul timp din viața ei în care s-a simțit utilă.

— Treaba este, Ray, că între mine și mama ta a fost ceva. Am iubit-o pe mama ta. Ceea ce a fost între noi a fost ceva cu totul special, deosebit și întotdeauna important pentru mine, chiar și în clipa de față. Pot încă să o văd, frumoasă și delicată, plină de dragoste și generozitate. Era o femeie grozavă, Ray.

— Da, domnule.

— Margaret știa de Miss Ellie și eu știam că se angajase să se mărite cu cineva la întoarcerea acasă, un individ pe numele de Amos Krebbs. Dar Southforkul era la milioane de mile depărtare și așa era și Amos Krebbs. Era război, și sentimentele se aprindeau repede. Amîndoi eram singuri și poate chiar puțin înfricoșați. Problema este că ne-am întîlnit, ne-am îndrăgostit și...

— Nu trebuie să explici, Jock.

— Mi-e teamă că da. Ca cele mai multe idile din război, s-a terminat și asta. S-a terminat războiul în Europa. Margaret a mers pe un drum. Eu pe altul. Războiul s-a terminat și la fel și legătura noastră, în felul în care știam că se va termina. Amîndoi ne-am spus că așa era cel mai bine, dar niciodată n-am fost sigur de asta, nu, niciodată. Nu ne-am mai întîlnit niciodată după asta, dar nici n-am uitat-o vreodată. Nici măcar pentru o singură zi.

— Și apoi ți-am apărut eu în prag ca să-ți reînviu mai adînc toate amintirile astea.

— Niciodată n-a fost cineva mai binevenit pentru mine decît ai fost tu, Ray. Am fost bucuros să te am. Și mai sînt încă.

Ochii li se întîlniră într-un schimb tăcut de căldură și prietenie.

— Am să mă descurc cu tatăl meu, spuse Ray. E problema mea, nu a ta.

— E mai mult decît asta. Amos Krebbs nu e tatăl tău.

Ray se ridică.

— Ți-a spus el asta ? Și l-ai crezut ?

— L-am crezut.

— Dar de ce ?

— Fiindcă știu cine este tatăl real.

Se ridică în picioare și îl privi pe Ray în ochi.

— Ray, eu sînt tatăl tău.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Ray se luptă cu șocul provocat de ceea ce auzise.

— Cum poți fi sigur ?

— Amos a adus dovada.

— N-aș crede nimic de la omul ăsta.

— E-n regulă, atunci. Am *simțit* asta, Ray. Întotdeauna am simțit — reacțiile mele față de tine, grija mea pentru

tine. Asta-i adevărul adevărat. Pot să-l simt în oasele mele. Nu știu de ce n-am conștientizat lucrul ăsta mai înainte.

Ray își adună toate forțele înainte de a vorbi.

— I-ai spus lui Miss Ellie?

— Nu.

— Trebuie s-o faci, știi.

— Știu.

— Și dacă o faci, nimic nu va mai fi aici la fel, niciodată.

— Știu și asta. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Din toate punctele de vedere, Jock, ai face mai bine să lași lucrurile așa cum sînt.

— Vrei să zici, să nu spun nimic?

Ray dădu din cap aprobator.

— Înțelegi, Ray, e o miză mare aici pentru tine.

— Jock, aș fi într-adevăr mîndru să fiu recunoscut ca fiul tău, dar asta o să-ți provoace tot felul de necazuri. Cine poate spune ce fel de neînțelegeri se vor ivi între tine și Miss Ellie. Cu Bobby și J.R.

— Așa că mă lași pe mine să hotărăsc.

— Întotdeauna te-am lăsat. Pe orice drum ai merge, Jock, sînt de acord cu tine.

Jock mormăi.

— Necazul e că nu știu care ar fi calea cea mai bună pentru mine. Și pentru Margaret.

Eugene Bullock privi chiorîș la grămada de documente și de dosare de pe broul lui. Lîngă el era Bobby Ewing, cercetînd diferite înregistrări. Deodată spuse:

— Uite! Ce-i asta?

— *Antioch;* asta'este, Bobby.

— Hai să vedem.

Bullock citi :

— Plecat din Maracaibo, Venezuela. Octombrie, doi. Asta-i vasul nostru scufundat.

— Şi aici, uite, uite la asta !

— *Marsh-Baron*, plecat tot din Maracaibo, Venezuela, la aceeaşi dată.

— Transportînd o încărcătură de petrol.

— Cu nici-o indicaţie de expediere a mărfii către nimeni. E neobişnuit. Hai să vedem în ce port se află *Marsh Baron*.

— Aici, spuse Bobby, verificînd o listă. „Corpus Christi."

— Asta-i portul nostru, spuse Eugene Bullock. Apoi se strîmbă. Cred că mai bine aş da un telefon.

— Dă imediat.

Bobby se îndepărtă de birou. Bullock formă.

— Fragner, tu eşti ? Aici Eugene Bullock. Încerc să aflu dacă mai este acolo vreunul din vasele mele. *Marsh Baron* — da, O.K. Şi încărcătura, Fragner ? De cît este ? Înţeleg, mulţumesc. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Bullock puse receptorul în furcă.

— *Marsh Baron* e gol.

— La naiba ! spuse Bobby.

Zîmbi subţire, negăsind plăcere în ce trebuia să spună.

— Şase sute de mii de barili de petrol brut au fost deja descărcate în depozitele portului.

— Petrolul meu !

— Fără îndoială. Îmi pare rău pentru asta, Bobby.

— Nu-i vina dumneavoastră, domnule Eugene.

— Într-un fel, este, Sally fiind soţia mea şi celelalte.

— Cred că ar trebui să stau de vorbă cu soţia dumneavoastră.

— Recunosc. Sally a fost întotdeauna o femeie isteaţă, întotdeauna a avut căi şi metode să ciupească ceva pentru ea. Asta nu-i uşor pentru mine, Bobby.

— Înțeleg, dar mi-am dat cuvîntul. Trebuie să-mi iau petrolul.

Suflul se scurgea din Bullock, împreună cu o substanțială cantitate de energie. Brusc, își arătă vîrsta; un om uzat și amărît, purtînd o povară mai grea decît putea să ducă. Mîzgăli ceva pe o hîrtie.

— Poftim, Bobby. Aici ai s-o găsești pe Sally a mea. Sînt sigur de asta. Ai mînă liberă, fiule. Fă tot ce trebuie să faci.

— Mulțumesc, domnule Eugene.

În timp ce se îndepărta, îl ajunse vocea slabă a bătrînului.

— Numai că amintește-ți că plănuiesc s-o păstrez. Trebuie să fac asta, ascultă.

Singur în biroul lui, Bullock se îndreptă încet spre bar, își umplu un pahar cu bourbon și îl ridică. Colțurile gurii i se ridicară, ironic.

— Ce-a creat Dumnezeu și banul, să nu distrugă omul.

Amos Krebbs apăru în fața casei lui Ray, cu un zîmbet larg, fericit, pe fața lui grăsuță, ținînd o grămadă de hîrtii de o sută de dolari în fiecare mînă. Ray ieși pe terasă, fără să spună nimic.

— Cred că cineva și-a închipuit că obligația față de bătrînul și săracul tău tată face mai mult decît o sută de dolari.

— Ticălosule!

— Nu-i nevoie de răutăți, Ray. Adevăratul tău tată, Jock Ewing, este într-adevăr un gentleman și este înțelegător. Mi-a povestit despre mica voastră discuție.

— Mă cuprinde o dorință puternică, aproape irezistibilă, Amos. Dorința să-ți crăp capul.

— Ascultă aici, băiete. Violența e inutilă. Uneori viața îl tîrăște pe om pe drumuri ciudate. N-am plănuit s-o

termin în felul ăsta. Dar așa s-a întîmplat. Dar încă n-am murit și cînd un om își vede marea șansă, ar fi nebun să n-o apuce.

— Mai bine te-ai urca în mașină și ți-ai vedea de drum.

— De drept, ar trebui să-mi mulțumești. Venirea mea aici e o favoare și tu nu realizezi asta. Dintr-o dată nu mai ai un tată sărăntoc. Ai un mare petrolist texan!

— Asta nu schimbă nimic.

— Schimbă totul, indiferent că recunoști, sau nu. Ești cineva acum, cu o descendență de prima mînă. Ewing *știe; tu* știi. Nimic nu va mai fi cum a fost pentru tine, datorită mie. Este exact cum se spune în popor — „odată ai să-mi mulțumești pentru ce am făcut".

— Ți-aș mulțumi dacă ți-ai lua tălpășița de pe pămîntul meu. Și să nu te mai întorci dacă ții cît de cît la tine, auzi?

— E clar, băiete. Știu unde nu sînt dorit.

Amos zîmbi larg, apoi se urcă la volan, în mașina lui — și porni. Din mașină strigă:

— Hei! Asta-i un epitaf pentru piatra mea de mormînt: „El știa unde nu era dorit"!

Apoi se îndepărtă rîzînd, iar Ray niciodată n-a putut să uite sunetul acela batjocoritor, care încă mai zăbovea în văzduh, ca o piază rea.

—14—

Era seara tîrziu cînd Bobby reuşi să ajungă la apartamentul lui Sally Bullock. Afară, noaptea se lăsase peste Dallas, şi străzile erau goale şi liniştite. Forţa de muncă de peste zi se retrăsese în locuinţele de la periferie. Dar pentru Bobby Ewing ziua nu se sfîrşise. Responsabilităţile îl năpădeau, cererile companiei deveneau mai insistente, şi nevoia lui de a le face faţă mai acută. Nu se mai gîndea dacă ceea ce făcea se cuvenea să facă, nu se mai gîndea la ce ar putea dori sau de ce ar fi avut nevoie ceilalţi Ewingi, nu mai avea alte vise şi alte ambiţii. Toate facultăţile şi energiile lui erau concentrate asupra lui Ewing Oil şi a rolului lui ca preşedinte. Tot ce voia, era ca această companie să aibă mai mult succes, să-i crească profiturile, să obţină un cuvînt de laudă de la tatăl lui. Apăsă pe soneria de la apartamentul lui Sally şi auzi o melodie dulce înăuntru. Se auziră paşi apropiindu-se şi uşa se deschise imediat.

Sally Bullock, într-un neglijé străveziu, galben deschis, cu manşete de blană şi dantelă, o femeie tînără şi frumoasă, îmbrăcată de culcare, dar trează şi reuşind să nu pară alarmată sau surprinsă de neaşteptatul vizitator, îl examină cum ai examina un obiect straniu şi exotic, pe care nu l-ai mai văzut niciodată înainte, cu curiozitate şi oarece mirare, eventual acceptîndu-l.

— Nu intri ? spuse ea, dîndu-se la o parte.

El trecu de ea şi intră în semiîntunericul din sufrageria mobilată scump şi confortabil.

— Foarte frumos.

— Apartamentul ăsta e doar al meu, spuse ea, venind lîngă el. Nu am prea des musafiri neinvitați.

— Trebuie să discutăm despre ceva.

— Îmi închipui, spuse ea, sec. Ridică hîrtiile de pe sofaua albă și de pe măsuța de cafea și îi indică unde să stea, apoi îi oferi răcoritoare.

— Pentru mine nimic, mulțumesc.

Sally se așează la o oarecare distanță de sofa ; nu atît de departe ca să arate nesiguranța sau frica, dar nici atît de aproape ca să sugereze o intimitate care nu există. Îl privi rece, așteptînd să vorbească.

— E vorba de afaceri, Sally

Sally aproape lăsă să-i scape un zîmbet, imediat reprimat.

— Lucrez foarte bine aici.

O răsucire a capului și frumosul ei păr i se răspîndi în bucle peste umeri. Neglijeul galben se deschise, descoperindu-i picioarele lungi, frumos formate, pînă la coapse. Nu dădea semne că ar fi observat; nici nu-și făcea probleme.

— Cum ai găsit apartamentul ăsta ?

Era un joc convențional, fără importanță. Sally era o femeie care avea o încredere teribilă în ea însăși, aproape arogantă.

— Mi-a spus domnul Eugene.

Asta presupune un răspuns. Sprîncenele ei îngrijit formate se ridicară și coborîră încet. Buzele ei voluptoase se țuguiară.

— El ? El nu știe de apartamentul ăsta.

— Domnul Eugene are mulți ani și multă experiență. Știe mult mai mult decît lasă să pară.

— Văd și eu. Foarte bine, știe. Nu pot să fac nimic în privința asta. Am viața mea, separată de a lui. Întot-

deauna m-a suspectat de asta. Acum se confirmă, clar și deschis și poate că e mai bine pentru amîndoi.

— Cred că domnul Eugene ține într-adevăr la tine, Sally.

Ea privi în depărtare, alcătuindu-și un ecran impenetrabil, după care să se ascundă.

— Asta e problema mea și a soțului meu. Acum, e timpul să terminăm cu fleacurile și să spui care e problema ta, Bobby. *De ce* ești aici ?

— Am descoperit toate detaliile sordide ale micii tale aventuri de afaceri cu fratele meu.

— Fratele tău ? Despre ce Dumnezeu vorbești ? J.R. și cu mine nu avem nici o relație de afaceri. Niciodată n-am avut, în afară de cumpărările și vînzările obișnuite de petrol brut. Cu siguranță că trebuie să știi asta.

— Nu juca teatru cu mine, Sally. Tu și J.R. ați aranjat să încărcați un vas abandonat cu nimic altceva decît cu apă sărată. L-ați asigurat și l-ați scufundat atît de adînc încît frauda pe care ați încercat să o faceți să nu poată fi niciodată descoperită. Dar a fost, Sally. A fost.

— Pură fantezie, o ficțiune prostească.

— Dimpotrivă, e adevărul și amîndoi știm asta.

— De ce am fi făcut așa ceva ?

— De ce ? Ca să încasați asigurarea pe vas, bineînțeles. Și mai tîrziu să revindeți petrolul pe care eu deja îl plătisem odată, dublîndu-vă profitul.

— Mergi prea departe, Bobby.

— Oare ? Poate cel mai important motiv din toate, pentru această stupidă operație a voastră cu efect de bumerang, a fost nevoia lui J.R. de a mă discredita ca președinte al lui Ewing Oil, de a face să pară că din vina mea nu a fost asigurat transportul.

— Cu asta, povestea ta nu ține, Bobby. Niciodată nu ne ocupăm cu asigurarea pentru încărcătură.

— Dar mi-ai spus că vă ocupați.

Sally Bullock își schimbă poziția și neglijeul îi descoperi și mai mult din corpul ei tînăr și frumos. Îi adresă lui Bobby cel mai fermecător zîmbet de care era capabilă.

— Ai înțeles greșit.

— Un tribunal poate hotărî asta.

— Te înșeli, Bobby. Ai venit aici fără să fii invitat, aducînd acuzații grele, neavînd dovezi pentru nici una din ele.

— Mai gîndește-te, Sally. Le pot dovedi. Într-un fel sau altul pot dovedi destul ca să te fac să aterizezi la închisoare pentru fraudă. Ești o femeie foarte energică, Sally, foarte deșteaptă, dar nu destul de rezistentă sau energică ca să supraviețuiești foarte mult la răcoare. Cu felul în care arăți, cu silueta ta — ei bine, nu cred că te-ai bucura să ai parte de vremuri grele, Sally.

Ea se cutremură, dar își recăpătă repede echilibrul.

— N-ai nici cea mai mică dovadă. Nu e posibil să ai. Dar recunosc că mi-ai putea face necazuri.

Sally se dădu mai aproape, rezemîndu-se de el și ochii lui fură atrași de sînii ei care înaintau spre el.

— Totuși, lasă-mă să-ți fac o propunere ca lumea, Bobby.

— Ascult.

Ea se dădu mai aproape, trecîndu-și ușor mîna peste pieptul lui, zgîriind cu unghiile, provocator.

— Ar fi o modalitate. Dă-mi cinci sau șase zile și aș putea avea alți șase sute de mii de barili de petrol brut din Venezuela. În felul ăsta tu nu vei pierde nimic.

Degetele ei agitate coborîră, agățîndu-se de cureaua lui, trăgînd insistent.

— Îți mai promit că aceste cinci sau șase zile vor trece atît de plăcut cum ți-ai dori. Cum zice matroana : „Spuneți numai care e plăcerea dumneavoastră, domnule".

Pentru o clipă Bobby fu tentat de frumusețea ei senzuală, de mirosul ei dulce îmbătător, de strălucirea de at-

las a pielii ei. Simți o slăbiciune la încheieturi, și dorința se trezi în el, puternică. Ea era o femeie foarte atrăgătoare și el era un bărbat care întotdeauna găsea în femei o plăcere constantă și adîncă. Dar nu de data asta.

— Ascultă-mă cu atenție, Sally. Vreau să-ți spun ce vreau să faci, și tu vei face.

Sally sări înapoi ca înțepată.

— Du-te dracului !

— Dacă nu vei face, dimineață, împuternicitul statului va fi la ușă. Uite ce-i : îi vei semna lui Ewing Oil pentru cele șase sute de mii de barili de petrol brut neexpediat, pe care le-ai depozitat la Corpus Christi. Ai să faci asta înainte ca eu să plec de aici, astă-seară.

Trăsăturile ei părură că se topesc la auzul acestor cuvinte : ochii i se umeziră și mîinile începură să-i tremure.

— Cum ai aflat despre petrolul ăsta ? Cum ?

El scutură din cap, ca să-i arate că nu avea intenția să-i descopere sursa, dar fără îndoială că ea știa : Eugene.

Bobby continuă, aspru :

— Al doilea lucru : ai să renunți la orice pretenție pentru banii de asigurare pe vas. N-ai să profiți din trucul ăsta, și nici J.R.

— N-o voi face.

— Ba da, o vei face. În schimb, n-am să te persecut pentru că mi-ai furat petrolul.

— Și vei ține numele Ewing departe de mocirlă.

— Exact.

— Ce altceva aș avea de ales ?

— Nimic.

Sally căzu pe gînduri. Bobby avea dreptate și ea știa asta. Dădu din umeri.

— Mai cîștigi, mai pierzi. Am să-ți semnez orice vrei.

Bobby scoase un document legal din buzunar, îl întinse pe măsuța de cafea și-i oferi un stilou.

— Ştiam că ai s-o faci, Sally. Eşti destul de isteaţă ca să-ţi dai seama cînd ţi se oferă o afacere bună.

J.R. stătea singur la barul din camera de lucru de la Southfork cînd intră Bobby. J.R. îşi examină fratele peste marginea paharului, bău şi arătă spre bar, rotindu-şi mîna.

— Nu bei ceva frăţioare ?

Bobby îşi prepară ceva de băut.

— Cred că ai aflat pînă acum veştile rele, spuse J.R., incapabil să se mai stăpînească, nerăbdător să se bucure de ultimul lui triumf.

— Veştile ? spuse Bobby, absent, rece, cu un calm care-l deranjă pe J.R.

— Despre petrolul care n-a fost asigurat.

Bobby îl fixă pe J.R. cu privirea.

— Sigur că am auzit, dar, din păcate, abia după ce-ai făcut-o.

— Asta ce mai vrea să însemne ?

— Asta vrea să însemne că ştiu despre învirteala ta cu Sally Bullock..

— Învîrteală ?

J.R. era uluit, luptîndu-se să se găsească timp să-şi dea seama cum stau lucrurile.

— Chiar ai crezut că nu-s capabil să mă prind de conspiraţia pe care ai pus-o la cale cu Sally ? Nu era atît de complicat, nici atît de greu să-ţi dai seama.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

— Uimitor ce proşti aţi fost tu şi Sally de data asta. Ei bine, i-am explicat...

— Ai vorbit cu Sally Bulllock ?

— Şi pot să-ţi explic şi ţie. Ştiu cît de mult vrei să scapi de mine, J.R., la fel cum ai scăpat de Gary, să rămîi doar tu singurul frate aici, acasă, singurul pe care

tata să se poată baza. Să ne elimini pe noi, ceilalți, într-un fel sau altul. Te-ai preta chiar să riști să pierzi Southforkul ca să faci asta, să riști distrugerea lui Ewing Oil! Ultimul tău mic complot ar fi putut costa compania optsprezece milioane de dolari. Un preț frumos pentru ambiția ta vanitoasă, J.R. Dar nu-ți pasă, de fapt.

J.R. trase o duşcă.

— Ce complot e ăsta pe care presupui că l-am urzit, Bobby ? Ai venit aici făcînd o mulțime de acuzații nebunești pe care nu le înțeleg, și pentru ce toate astea ? Numai ca să-l pui pe tata împotriva mea ?

— Oh, nu, tata n-are nimic de-a face cu asta. Asta e ceva între tine și mine, J.R. Frate contra frate. Ai încercat să mi-o coci mie și lui Gary dintotdeauna de cînd îmi pot aminti, și încă încerci. De data asta ai dat greș. Oh, te-am călcat iar pe coadă, J.R. Sally a recunoscut totul, mi-a înapoiat cele șase sute de mii de barili de petrol brut din depozitele Bullock și renunță la pretenția de asigurare. Numele de Ewing nu va fi pomenit în nici un proces de fraudă și asta nu datorită ție.

— Nu te cred.

— Am semnătura lui Sally pe un document legal, dacă vrei să-l citești.

J.R. ezită.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să-ți recunosc meritul, Bobby. Chiar demult, la liceu, știai întotdeauna cum să-ți recîștigi ce ai pierdut din neîndemînare. Ai avut întotdeauna o mînă sigură, așa a fost. Dar asta nu te scuză că încerci să arunci vina pe mine pentru că ai fost prea prost și n-ai reverificat de prima dată asigurarea.

— Ai dreptate, a fost o prostie și n-o să se mai întîmple. Am avut încredere în Bullock, mi-am închipuit că dacă un, sau o, Bullock își dă cuvîntul, înseamnă ceva. Evident, m-am înșelat. E o greșeală și a doua oară n-am s-o

mai fac. Învăţ metodele tale, J.R., şi nu-mi place ce fac ca să le cunosc. Trebuie să te previn, de acum înainte să nu-mi mai stai în cale.

J.R. zîmbi, cu dinţii puternic încleştaţi şi-şi goli paharul dintr-o singură sorbitură. Îl umplu la loc.

— Atîta timp cît tu eşti în drumul *meu*, Bobby sîntem predestinaţi să ne ciocnim. Ai grijă ce faci, îţi spun. Pot să pierd din cînd în cînd cîte o bătălie. Dar nu intenţionez să pierd războiul.

Înainte ca Bobby să poată răspunde, Jock o conduse pe Miss Ellie în camera de lucru. În urma lor veneau Sue Ellen, Pam şi Lucy, iar după ele, Ray Krebbs.

— Trebuie să vă spun ceva, începu Jock, fără nici un preambul. Vreau ca fiecare dintre voi să audă asta. Ray, stai aici, lîngă mine, băiete.

Ray, cu pălăria ponosită de pai în mînă, privind plouat, făcu ce i se spuse.

— J.R., ascultă la ce trebuie să spun? Vă priveşte pe tine şi pe Bobby mai mult ca pe oricine.

— Sigur că ascult, tată.

Jock respiră adînc şi-i dădu drumul:

— Nu intenţionez să vă explic prea mult sau să-mi cer scuze. Nu este necesar. Vreau să vă spun numai cum stau lucrurile. În timpul războiului am servit în Anglia, şi acolo am întîlnit o doamnă de care m-am îndrăgostit şi care s-a îndrăgostit de mine, pe nume Margaret Hunter. Miss Ellie ştie tot. Dar ceea ce nu ştie, ceea ce nici eu n-am ştiut, este că această doamnă a avut un copil, un copil al cărui tată eram eu, un copil de care n-am ştiut pînă ieri. Vreau ca voi toţi să ştiţi cine este celălalt fiu al meu.

Jock îşi trecu braţul peste umerii lui Ray.

— Şi acesta este Ray Krebbs, aici de faţă. Cel de-al patrulea fiu al meu. Bun venit în familie, fiule.

PARTEA A IV-A

CAMERA LUI GARY

—15—

Camera lui Gary se afla în colţul de sud-vest al casei de la Southfork. Fusese camera lui cît crescuse, şi rămăsese a lui în timpul absenţei sale, şi în ea locuise cînd se reîntorsese ca bărbat, numai ca să plece iarăşi. Pentru Miss Ellie ea rămăsese un loc special, plin de amintiri vechi, de jocuri şi jucării, de cărţi şi alte obiecte materiale din viaţa fiului ei pierdut. Pentru Miss Ellie, camera era una din constantele emoţionale ale vieţii ei — camera lui Gary, niciodată schimbată, întotdeauna curată şi îngrijită, cu toate la locul lor, cu sertarele pline cu lenjerie recent spălată şi călcată, cu şosete, cămăşi şi blugi, cu dulapul aranjat cu grijă. Cînd la ranch totul se dezintegra în nelinişte şi chiar în disperare, Miss Ellie putea să vină în acest loc liniştit să reflecteze şi să viseze, şi să retrăiască vremurile mai bune de altădată.

În dimineaţa aceea animalele şi oamenii de la Southfork abia începuseră să se agite : se auzeau sunetele dimineţii, intermitente la început, apoi mai iuţi, mai tari, mai insistente. Era cu un an înainte ca J.R. să fi fost împuşcat, înainte ca Kristin să fi fost alungată de la ranch cu mînie şi dizgraţie, înainte ca Bobby să devină preşedinte al lui Ewing Oil.

Pe un vechi fonograf de copil, un disc istorisea povestea Iepurelui Bre'er, şi Miss Ellie se lăsă în genunchi

la piciorul patului. Privea scormonind. Luă în mînă o veche păpușă matelot, apoi se opri să examineze o pictură făcută pe carton. Era imaginea unui cal și a unui copil. Pictura aparținea unui copil de șapte-opt ani, și dovedea talent și îndemînare. Deși executată într-o manieră realistă, dovedea o surprinzătoare imaginație. Era semnată : La Mulți Ani, pentru mama, de la fiul ei, Gary.

Zîmbind nostalgic, Miss Ellie strînse pictura la piept și luă alta. Aceasta reprezenta o herghelie de mustangi sălbatici, care acopereau toată lucrarea, ridicînd nori învolburați de praf. Miss Ellie respiră adînc și închise ochii.

— Oh, Gary, oftă ea. Cît îmi lipsești.

Pe patio, restul familiei era la micul dejun. În surdină, sunetele poveștii Iepurelui Bre'er pluteau, ajungînd pînă la ei și fiecare din ei, în felul lui, încerca să le ignore, cunoscîndu-le atît de bine semnificația.

— La ce oră pleacă autobuzul tău, Lucy ? întrebă Pam ca să facă conversație.

— De îndată ce se termină școala, veni răspunsul, prea grăbit. Lucy privi în sus, de parcă ar fi încercat să pătrundă prin tavan spre vechea cameră a tatălui ei și spre Miss Ellie.

Jock spuse, răgușit :

— Ai datoria să ne spui numărul la care ai să stai, domnișoară.

— Da, spuse Lucy cu veselie forțată. Toți liderii veseliei stau în același loc — la hotelul MacArthur.

— Trebuie să fie un joc frumos, spuse Bobby, încercînd să schimbe atmosfera. Felul în care Rice joacă anul ăsta l-a făcut un real adversar pentru SMU.

— Fii atentă cum te comporți, domnișoară, murmură Jock, de parcă nu s-ar fi adresat cuiva anume.

— Da, bunicule.

— La naiba, spuse J.R. Aş vrea să oprească mama blestematul ăsta de disc. Începe să mă calce pe nervi. Nimic nu m-a enervat atîta ca povestea asta.

Lucy îşi smuci capul în direcţia lui, cu ochii aprinşi.

— Asta din cauză că era una din poveştile favorite ale tatii ?

— Hai, Lucy, spuse Pam, răbdătoare.

— Probabil că da, spuse J.R. cu oarecare satisfacţie. Oricum, la ce Dumnezeu a pus mama discul ăsta ?

Fu rîndul lui Bobby să umple vidul de tăcere care urmă.

— Astăzi e ziua de naştere a lui Gary.

— Adevărat ? se miră Jock.

Lucy dădu din cap, aproabator. J.R. rămase impasibil.

— Ei bine, spuse el, trebuie să oprească discul. N-are rost să mediteze acum la cineva fără nici o valoare, precum Gary, în special în starea în care s-a aflat în ultima vreme.

— Nu vorbi aşa despre tatăl meu, se aprinse Lucy.

J.R. îşi îndreptă cel mai teribil zîmbet în direcţia ei.

— Ei bine, domnişoară, cu tot respectul datorat, vrei să-mi spui ce a făcut el vreodată ca să merite o monedă găurită de cinci cenţi ? Ce a realizat ? La ce a lucrat ? La ce a contribuit ?

De astă dată Bobby fu cel care răspunse.

— Un om nu trebuie să fie preşedintele unei mari corporaţii ca să aibă o valoare, J.R.

— Îmi închipui că aşa gîndeşti tu, frăţioare. Dar reţine că Gary este un alcoolic şi un jucător, un om incapabil să facă faţă la responsabilităţile pe care le are, un om tot timpul pe drumuri. N-are nici una din calităţile reale care să mă facă să-l pun pe lista oamenilor pe care-i admir, indiferent dacă sînt rudă cu el sau nu.

— Oprește-te, spuse Jock. Nu vreau ca Miss Ellie să audă o conversație de felul ăsta. Ziua de naștere a lui Gary a fost întotdeauna o zi grea pentru ea. Nu e cazul ca cineva dintre noi să înrăutățească situația.

— Îmi pare rău, tată ! spuse J.R., fără să arate nici un regret.

— Îmi pare rău, bunicule, spuse Lucy, ridicîndu-se în picioare. Mai bine mi-aș lua lucrurile și aș pleca înainte de a întîrzia de la școală.

Și își luă zborul, drăgălașă și zburdalnică. Pam își anunță și ea intențiile.

— Mai bine aș pleca și eu. Am niște zile încărcate la magazin.

— Te conduc la mașină, spuse Bobby.

— Și eu cred că trebuie să mă ocup de Miss Ellie, spuse Jock.

Cînd rămaseră singuri, Sue Ellen se întoarse spre soțul ei.

— A fost absolut necesar, J.R. ?

— Nu știu despre ce vorbești, scumpo ?

— S-o indispui pe Lucy, așa ?

El privi pe deasupra ei, spre grajdurile din apropierea șoproanelor. Oamenii și animalele își vedeau de treburile lor, viața la ranch era acum în plin avînt. J.R. se sculă și zîmbi, de parcă ar fi fost încîntat de ceva ce știa numai el.

— Draga mea, psihiatrul tău a avut un efect uimitor asupra ta. Preocuparea ta subită pentru ceilalți e mișcătoare. Zîmbetul i se lăți într-un arc batjocoritor. Atunci, trebuie să fie adevărat că a reușit să-ți contracteze creierul. Și intră înapoi în casă. Din ușă se întoarse și spuse :

— Mai bine mi-aș face valiza pentru mica mea călătorie de afaceri. Desigur că ai să verifici bagajul, Sue

Ellen. Ai fost întotdeauna mai bună la astfel de mărunte detalii.

Sue Ellen se smuci, ridicîndu-se în picioare.

— Sînt momente, J.R., cînd mi-ar place să...

— Ce ? făcu el în zeflemea.

Sue Ellen se abţinu.

— Am să te ajut să împachetezi, J.R. N-aş vrea să-ţi lipsească ceva de care să ai nevoie.

Jock intră în camera lui Gary şi rămase mult timp în picioare fără să vorbească. Miss Ellie părea că nu sesizase prezenţa lui. La fonograf mergea un disc cu cîntece pentru copii, uzat, scoţînd sunete subţiri, alterate ; pe jos, Miss Ellie era cufundată în lectura unor pagini vechi ale unui album de adolescent, Jock o privi, aşteptînd să vorbească.

— Asta nu-ţi ajută cu nimic.

Ea continuă să studieze pagina din faţa ei, şi un zîmbet cald îi lumina figura. Întoarse pagina, fără tragere de inimă. Jock opri discul. Acum Miss Ellie îşi ridică privirea.

— De ce-ai făcut asta ?

— Vino jos, Miss Ellie. Lucy pleacă, se duce la Houston.

— Îl vreau înapoi pe fiul meu, Jock.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Miss Ellie, după atîta timp.

— Tocmai pentru că totul a devenit mai acut : durerea, dorul...

— S-a întors data trecută şi a şters-o din nou. E un pui de cuc, Gary ăsta, nu este în mod real unul de-al nostru.

— Nu spune asta.

— Ei bine, e croit dintr-o plămadă diferită.

— Îl vreau înapoi !

Jock își ridică ochii, de parcă s-ar fi adresat cerului într-o rugă tăcută și fierbinte.

Chiar dacă aș ști unde să-l găsesc, nu va voi să vină. Asta trebuia să-ți fie clar pînă acum.

— Am putea să încercăm, Jock.

— Și chiar dacă vine — continuă Jock — istoria se va repeta. Va sta un timp, pe urmă își va pune coada pe spinare și va pleca, ca întotdeauna.

— E și fiul tău, Jock.

— La naiba, femeie, mormăi el la ușă, înainte de a pleca, doar nu crezi că nu știu asta !

J.R. examină conținutul valizei de pe pat.

— Cravata cu dungi albastre și gri nu-i aici.

— E probabil în cuier în dulapul tău, spuse Sue Ellen, în timp ce se machia la toaleta ei.

— Vrei să mi-o aduci, dragă ?

Fără un cuvînt, ea se supuse, aducîndu-i cravata cerută.

— Ești fată bună.

J.R. lăsă cravata să cadă în valiză, apoi o închise și o încuie.

— O să fie liniște pe aici, cu tine și cu Lucy plecați, spuse ea.

— Afaceri. Nu se pot evita.

— Nu te plîngeam.

— Adevărat ?

Ea se ridică de la toaletă și se privi în oglindă. Fața pe care o văzu acolo îi plăcu, dar semnele vîrstei — liniile de la colțurile gurii, pungile și cutele de lîngă ochi — nu.

— Sper, spuse ea, cu prefăcută dulceață, că tu și Kristin o să găsiți ceva timp să vă distrați, J.R. Un week-end lung poate deveni foarte lung dacă e vorba doar de muncă și nu și de distracție.

— Atît eu cît și Kristin avem niște minți foarte inventive. Sînt sigur că vom găsi o cale să ne distrăm.

— Nu-ți faci griji, deloc ?

— Să-mi fac griji ? De ce ?

Sue Ellen veni lîngă el și-l privi în față.

— Opinia publică, dragă. Aspectul de comportament pervers e atît de evident. La urma urmelor, Kristin e sora mea.

El zîmbi dulce.

— Ce cale mai bună ar putea fi să alungi gîndurile obraznice din mințile mici ? Cine mi-ar putea fi o secretară mai devotată decît sora mai mică a scumpei mele soții.

— Kristin e foarte matură, din toate punctele de vedere.

J.R. începu să rîdă. Apoi spuse :

— De ce o iau pe Kristin peste tot ? Doar oamenii meschini și sordizi ar trage o concluzie răutăcioasă din asta.

— În scumpul ăsta de Dallas al nostru nu e lipsă de oameni meschini și sordizi, în caz că n-ai observat.

J.R. ridică valiza în mînă. Era solidă, așa cum trebuia. Merse spre ușă și o deschise.

— Voi fi la Conley, dacă ai nevoie de mine.

— Nevoie de tine, J.R. ! Ce Dumnezeu ai făcut pentru mine în ultimul timp ce m-ar face să am nevoie de tine ? Cu siguranță că n-o să simt o astfel de nevoie.

El se întoarse și o privi urît.

— Doar n-ai plănuit să te distrezi și tu, scumpo ?

— Nu știu ce vrei să spui, J.R.

— Mă gîndeam dacă n-ai plănuit să profiţi de absenţa mea. Vreau să spun dacă n-ai plănuit să te distrezi fără mine. Să te distrezi din cale afară de bine, asta vreau să spun.

— Cînd vorbeşti de oameni meschini şi sordizi, te-ai examinat mai întîi pe tine, J.R. ?

— Ai grijă, Sue Ellen.

— Oh, o să am.

— Fii fată deşteaptă.

— Te-am studiat pe tine, J.R. Eşti un maestru şi mi-am învăţat bine lecţiile. Nu-i nevoie să-ţi faci griji. Voi fi la fel de discretă în ceea ce vreau să fac, ca şi tine.

La capătul scărilor, Lucy abia pusese telefonul în furcă, cînd apăru Miss Ellie. O îmbrăţişă pe Lucy şi o sărută afectuos pe frunte.

— Nu eşti aşa de veselă cît ar trebui să fie cineva care a aşteptat week-end-ul ăsta de luni de zile.

Lucy fu cuprinsă de un sentiment de vinovăţie ; nu-i plăcea să-şi înşele bunica.

— Mă simt bine, bunico. Doar că am auzit discurile alea şi m-am gîndit la tata.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, fetiţo.

— Oh, n-ai vrut, desigur. Îmi place să ştiu că mai este cineva în casa asta care se gîndeşte la tatăl meu cu dragoste.

Miss Ellie o măsură pe tînăra fată.

— Nu ştii unde se află acum, nu-i aşa, Lucy ?

Lucy dădu din cap.

— Aş vrea să ştiu, bunico.

— Dar te întîlneşti cu mama ta.

— Da bunico.

— Știam că o faci, știam mai de mult. Și ca să fiu sinceră, mă bucur. Data viitoare cînd ai s-o vezi pe Valene să-i spui că vreau să vorbesc cu ea.

— Ești sigură, bunico ?

— Foarte sigură.

— Nu știu...

— Te rog, Lucy, trebuie s-o văd pe Valene, să vorbesc cu ea. Oriunde zice ea și oricînd îi convine.

Lucy își supse buza înainte de a-i răspunde.

— Mă duceam să mă întîlnesc cu ea acum, bunico.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Miss Ellie căpătă o expresie de încîntare.

— O să merg cu tine.

— Oh, nu, nu poți !

— O să fie bine ! Ai să vezi. Îți promit. Mă duc să-mi iau geanta.

— Trebuie să mă duc direct la școală după asta.

— N-are importanță. O să iau un taxi. Așteaptă-mă doar un minut.

Era o femeie împlinită, nici prea slabă, nici prea grasă. Avea un corp matur, rotund acolo unde trebuia să fie rotund, și o grație firească. Capul i se înălța pe un gît bine format, bărbia adusă în sus, ochii priveau în depărtare, de parcă privea în timp, într-un fel care nu le era dat la prea mulți oameni. Stătea pe o bancă, în parc, pe marginea lacului Bachman, așteptînd, împăcată cu ea însăși, sigură pe ea, conștientă de privirile admirative ale bărbaților care treceau pe alături. În spatele ei se opri mașina lui Lucy, și Lucy cu Miss Ellie coborîră.

— Mamă ! strigă Lucy.

Valene Ewing se ridică în picioare, fără grabă, bucuroasă să-şi întîlnească fiica. Apoi, la vederea lui Miss Ellie, bucuria îi dispăru treptat, expresia îi deveni curioasă, îngrijorată, dar fără nici o notă de neplăcere. Mamă şi fiică se îmbrăţişară, se sărutară, îşi strînseră mîinile şi se întoarseră cu faţa la Miss Ellie.

— Mamă, spuse Lucy, îmi pare rău, dar bunica a insistat.

— Am fost extrem de insistentă, izbucni Miss Ellie. Valene, nu trebuie s-o învinovăţeşti pe Lucy.

— Nu-i vorba de nici-o învinovăţire. Sînt bucuroasă să te văd după atîta timp, Miss Ellie.

— Mulţumesc, Valene. Trebuie să vorbesc cu tine.

— S-a întîmplat ceva rău ?

— Nimic rău, replică Miss Ellie cu un zîmbet strîmb. Doar că, Valene, am nevoie de Gary. E fiul meu şi îl iubesc, am nevoie de el, altfel decît am nevoie de J.R. sau Bobby. Sînt multe părţi din Jock în băieţii ăştia aspri şi gata să se confrunte, să facă orice trebuie făcut. Dar Gary, poate că aparţine mai mult Southforkului, seamănă mai mult cu mine. Oricum, trebuie să-l am pe Gary lîngă mine. Ai să vorbeşti cu el, nu-i aşa, Valene ?

Stînjeneala lui Valene era evidentă.

— Uneori mă sună.

— De unde ? Cum se simte ? Unde este ?

— Nu ştiu. N-am ştiut niciodată. Sună din locuri diferite.

— Cînd o să mai sune ?

— Nu pot să spun. Nu sună regulat, după un plan.

— Ai să-i transmiţi un mesaj de la mine data viitoare cînd ai să vorbeşti cu el ?

— Da, doamnă.

— Spune-i, spune-i că *trebuie* să-l văd.

— Da, doamnă.

— Spune-i că nu mă aştept să vină la Southfork, nu, după felul în care a fost tratat acolo. Înţeleg totul, înţeleg ce simte şi e-n regulă. Spune-i că am să vin la el, oriunde ar fi. O să-l întîlnesc oriunde va spune el.

Valene dădu din cap, aprobator ; buzele i se strînseră şi ochii i se umeziră.

— De îndată ce sună, Miss Ellie. Am să-i spun de îndată ce sună. Te poţi baza pe mine.

— Mulţumesc, Valene, spuse Miss Ellie, mulţumită şi împăcată.

Telefonul suna şi nimeni nu răspundea. În camera ei, Sue Ellen privea cu ură la instrumentul acesta de tortură. Telefonul sună iarăşi. Ea îşi strînse fălcile hotărîtă să nu răspundă, dar telefonul sună din nou.

Îşi închipui că era un apel foarte important, ceva care pentru J.R. însemna posibilitatea de a obţine o măreaţă şi profitabilă victorie în afaceri, ceva care însemna foarte mult pentru soţul ei. Nu voia să răspundă, nu voia să spună nimănui unde putea fi el găsit.

Telefonul sună iarăşi, şi iarăşi. Sue Ellen ridică receptorul.

— Alo ?

— Alo, îi răspunse o voce modulată de bărbat. Doamna Ewing ?

— Există mai multe doamne Ewing. Cu care din ele doriţi să vorbiţi ?

— Păi, de fapt, voiam să vorbesc cu Kristin.

— Nu e aici.

— Oh.

Sue Ellen nu încercă să rupă tăcerea care se lăsase.

— Aici e Rudy Millington, continuă el după o clipă. Sînt un prieten de-al lui Kristin.

— Mi-a vorbit de dumneavoastră.

El se lumină.

— Trebuie să fiți sora ei, Sue Ellen.

— Sînt Sue Ellen.

— Credeți că Kristin se va întoarce repede ?

— Nu, în nici un caz.

— Ei bine, aș vrea să intru în legătură cu ea. Știți, Kristin și cu mine, am ținut unul la altul.

— Așa a spus și ea.

— Încerc... sper... asta este ! Vreau ca legătura noastră să devină mult mai trainică.

— Înțeleg.

— De asta am sunat. De-abia am ajuns în Dallas. Am încercat să-i telefonez lui Kristin, dar numărul pe care mi l-a dat ea e deconectat. Știți cum aș putea s-o întîlnesc ?

— Lucrează pentru soțul meu.

— Atunci o pot găsi la birou ?

— Nu astăzi. A plecat azi-dimineață într-o călătorie de afaceri. Sue Ellen cumpăni cu grijă vorbele, apoi se hotărî : A plecat cu J.R. Îi puteți găsi la hotelul Conley. La Austin.

— Splendid. Am s-o sun acolo. Poate că am s-o conving să se întoarcă și să petreacă week-end-ul cu mine.

— Oh, mă îndoiesc. Știți cît este de conștiincioasă Kristin în ce privește munca ei. Odată ce a început ceva, nu renunță.

— Știu ce vreți să spuneți.

Sue Ellen încercă să-și înghită cuvintele, să nu provoace necazuri, dar fu incapabilă să reziste.

— Pariez că i-ai face o mare plăcere dacă ai apărea acolo.

— La Austin ?

— Exact.

— Nu credeți că o s-o deranjeze venirea mea acolo, fără s-o fi prevenit ?

— Ai spus că erați foarte apropiați.

— Aveți dreptate. Cred că o să vă urmez sfatul. Sar în bătrîna mea mașină și... drept la Austin.

— Petrecere frumoasă.

— Oh, va fi. Mulțumesc mult pentru ajutor.

— Și altădată.

Apartamentul era la parterul unui modest complex, înconjurat de o grădină plină de copii care se jucau, și de mamele lor care-i urmăreau cu grijă. Un loc pentru clasa muncitoare, ținut curat, dar fără fast. Era un loc care o făcea pe Valene să se simtă confortabil, acasă, un loc în care putea trăi fără jenă, fără să fie nevoită să-și dea aere. Deschise ușa și intră, privind în jur.

— Iubitule !

Un bărbat blond, înalt și slab, ieși din dormitor, și se sărutară cu afecțiune.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse el.

Ea îi atinse obrazul, drăgăstos.

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce, draga mea ?

— Despre mama ta, Gary.

Stăteau unul în fața celuilalt, fără să se miște, fără să vorbească. Gary pătruns de șocul pe care i-l provocaseră cuvintele ei, Valene așteptîndu-i nerăbdătoare răspunsul.

— Ai văzut-o !

Nu era nici acuzare, nici acceptare în cuvintele lui.

— Ea a venit să mă vadă. Mă întîlneam cu Lucy la lacul Bachman.

— De ce ?

— De ce ? Pentru că-i este dor de tine.

Gary se gîndi, dădu scurt din cap şi intră în dormitor. Ea îl urmă. Pe pat se afla o valiză deschisă şi cîteva obiecte de îmbrăcăminte alături.

— Gary, ce-i asta ?

— O şterg.

— În felul ăsta ? Nici o vorbă, nici o prevenire, nici o explicaţie ?

— M-a sunat fostul meu patron. Tipul se află la Gardena.

— Salonul de poker ?

— Asta este. Vrea să vin acolo, să lucrez pentru el.

— Dar asta e în California !

— Mda.

Valene încercă să facă ordine în talmeş-balmeşul de gînduri care-i năvăleau în minte. Deveni conştientă că inima îi bătea repede, că vena de la gît îi zvîcnea, că ochii îi ardeau. Nimic nu era aşa cum părea, îşi spuse ea. Nimic nu rămînea aşa cum fusese. Nimic nu dura prea mult, şi pe nimic nu te puteai baza.

— Te-a sunat ? reuşi ea să spună.

— Da.

— Ce vrei să spui prin te-a sunat ? Avea numărul meu de telefon ?

— Păi, nu chiar.

— Cum, nu chiar, Gary ? Ce vrei să spui ?

— Ei, Val.

— La naiba cu asta, Gary ! Plecai fără o vorbă, aşa cum procedezi întotdeauna — doar să pleci — nu are importanţă cine te aşteaptă acasă, cine are nevoie de tine sau cine te iubeşte. Nu te interesează pe cine răneşti.

— Nu-i corect, Valene.

— Corect ! Tu ești corect ? Tu l-ai sunat pe vechiul tău șef ; așa *s-a întîmplat* că ai vorbit cu el. Nu-i așa ?

— Poate.

— Poate ?

— O.K. Eu l-am sunat.

— De ce, Gary ? Ne merge bine.

Gary termină de împachetat și închise valiza cu zgomot.

— Nu, nu merge. Cel puțin mie, nu. Nu pot să stau așa, fără să fac nimic, fără să fiu bun de nimic.

— Ești bun pentru mine.

— Am nevoie de o slujbă.

— Ia-ți una.

— Nu aici. Nu în Dallas, sau în Fort Worth, sau oriunde altundeva în Texas.

— Dar noi ? Tu și cu mine ?

Gary zvîrli cheile pe valiză.

— Valene, am vorbit s-o luăm încet și ușor.

— Asta a fost acum cîteva luni.

— E încă o idee bună.

— Îmi ceri s-o luăm ușor, al naibii de ușor. Nici măcar nu ți-ai văzut o dată fiica de cînd stăm aici.

— Pentru că ne-am hotărît...

— Nu, tu te-ai hotărît. Noi *am căzut de acord* să nu-i dăm speranțe pînă nu sîntem siguri că ne putem descurca împreună. Cît de mult ne trebuie pînă să fim siguri ? Pînă să fii sigur ?

— Nu știu, Val. Chiar nu știu. Vizita asta a fost binevenită pentru mine, Val. Mai lungă decît data trecută și mai frumoasă. Data viitoare...

— Data viitoare ! Poate că nu va mai fi o data viitoare. Nu poți să înțelegi ? Tu te hotărăști cînd vei veni, cînd vei pleca și nu mă lași să spun un cuvînt. E ca și cum

eu și cu Lucy nu facem nici cît o ceapă degerată, n-avem nici o valoare pentru tine.

— Nu e așa.

— Vorbești numai. Dar faptele talè dovedesc contrariul.

Cu valiza în mînă, Gary intră în sufragerie și Valene îl urmă.

— Ți-am spus că mama ta a venit azi să mă vadă. Nici măcar nu-ți pasă de ce ?

— De ce ?

— Vrea să te vadă.

Gary păli și se dădu îndărăt.

— Nu i-ai spus că eram aici ?

— Nu. I-am spus că mă suni din cînd în cînd, ceea ce nu e prea departe de adevăr.

— Bine.

Gary își înșfăcă valiza, de parcă ar fi vrut să încheie discuția.

Valene înțelese și insistă :

— Miss Ellie e disperată să te vadă.

— Va trebui să aștepte.

— Am spus *disperată*. Nu poți să înțelegi ? E mama ta și te iubește, vrea să te aibă lîngă ea, are nevoie de tine.

— Îmi pare rău. Dacă o las să se apropie, o să mă tragă înapoi în familie, lovind și țipînd.

— A spus că nu o va face.

— Dar o va face. N-are încotro. E o femeie orientată spre familie. Nu poate gîndi altfel.

— Gary, cît timp ai să mai fii înspăimîntat de ea, de noi toți ?

El puse valiza jos și o cuprinse pe Valene cu brațele.

— Trebuie timp, Val. Odată o să ne stabilim într-un loc. Nu mă grăbi. Trebuie să mă descurc în felul meu.

Se aplecă să o sărute. Ea își smuci capul și se smulse din îmbrățișarea lui.

— Nu ! Nu, pentru Dumnezeu, nu ! Nu am să te las să mă iubești și să te iert iar și să înțeleg iar totul. N-am să mă mai las pe mîinile tale, Gary. Nu sîntem niște lucruri care au căzut de la locul lor și s-au spart și acum li se pot aduna bucățile și lipi iar la locul lor.

Gary își apucă iar valiza, apoi o privi o clipă :

— Am să te sun.

Ieși închizînd ușor ușa după el. Valene rămase în picioare, privind mult timp la ușa închisă, înainte de a spune, cu o voce înceată, înecată în lacrimi :

— Du-te naibii, Gary, și, la mulți ani.

Nici unul din ei nu-l văzu pe Rudy Millington. Nici unul din ei n-avea ochi decît pentru celălalt. La braț, J.R. și Kristin traversară holul, îndreptîndu-se spre lift, o priveliște dureroasă, uluitoare pentru Rudy. Așteptînd un lift liber, Kristin își ridică fața spre J.R. și se sărutară, îndelung, cald, plini de promisiuni pentru ce avea să urmeze. La barul din hol, Rudy făcu o încercare disperată să-și mențină calmul. Îi văzu dispărînd în lift, sărutîndu-se iarăși în timp ce se închideau ușile, și încercă să nu-și imagineze unde se duceau și ce intenționau să facă.

J.R. închiriase un apartament pentru ședera la Austin, o sufragerie și două dormitoare. În sufragerie era un bar complet dotat. Pregăti de băut pentru amîndoi, ciocniră și băură.

— Tu, făcu el, torcînd ca o pisică, în timp ce-i privea bluza strîmtă de satin alb şi fusta neagră, arăţi aşa de bine, că-mi vine să te pap.

Ea rîse încîntată.

— Ce păcătos eşti, J.R.

El îi luă paharul din mînă şi-l aşeză pe bar, lîngă al lui.

— Eşti o tînără foarte frumoasă, Kristin, foarte provocatoare.

— Sînt cumnata ta, ai uitat ?

El se apropie, încercuindu-i mijlocul cu braţele.

— Intenţionezi să te lansezi într-o lungă conversaţie, Kristin, sau vrei să aducem lucrurile în perspectiva adecvată ?

— Vai, J.R., nu ştiu ce vrei să spui.

El îşi coborî faţa între sînii ei, cu buzele calde, plimbîndu-şi iute limba pe pielea ei netedă. Ea gîfîi, ameţită, şoptindu-i numele şi făcu un slab şi ineficient efort ca să-l îndepărteze. Mîinile lui îi frămîntau coapsele, şoldurile pline şi rotunde, apăsîndu-şi degetele în carnea tare a feselor ei. Spatele ei se arcui, şi atunci, mîna lui începu să se plimbe pe pîntecele tînăr, jos, unde i se întîlneau coapsele, apăsînd tare cu palma. Kristin simţi cum un fior îi cuprindea trupul, ţipă şi se lăsă să alunece pe jos.

El o întinse pe podea, rupîndu-i bluza, dezgolindu-i sînii neacoperiţi de nimic altceva, bucurîndu-se de ei cu ochii şi cu gura.

— Nu, murmură ea, nu trebuie. Nu voiam...

El nu dădu atenţie protestelor ei, şi-i trase fusta pînă la brîu. Kristin nu purta nimic pe dedesubt. Cu un geamăt înăbuşit, se prăbuşi peste ea şi, după un scurt interval de rezistenţă, coapsele ei se desfăcură, invitîndu-l să o pătrundă, prin gesturi şi cuvinte, fără să omită nimic,

spunîndu-i cît de mult îl dorea carnea ei, înălțindu-se în contre succesive, obținînd exact ceea ce voia de la J.R. Ewing. Da, *de la J.R. Ewing !*

Soțul surorii ei !

Era de parcă J.R. făcea în același timp dragoste și cu Sue Ellen. Și ce bine era. Ce bine, ce bine !.

Bobby stătea la biroul lui, pierdut în gînduri. Erau atîtea locuri unde ar fi preferat să fie, în loc să se găsească în fruntea firmei Ewing Oil. Totuși, iată-l aici, prins în capcana detaliilor, captiv al afacerilor familiei. Asta era o treabă pentru J.R. sau, mai demult, pentru tatăl lui. Dar nu pentru Bobby. Bobby tînjea după viața în aer liber, de la ranch, îi plăcea să lucreze cu ceva însuflețit, cu pămîntul, și să trăiască sub cerul Texasului.

Interfonul îi întrerupse gîndurile.

— Ce este, Connie ?

— Au sosit cafeaua și gogoșile tale.

Bobby, uimit, se încruntă.

— N-am comandat nimic.

— Așa i-am spus și eu, spuse Connie, dar continuă să insiste.

— Scapă de el.

Bobby își roti scaunul, să arunce o privire pe fereastră, cînd, pe neașteptate, ușa se deschise. Bobby se întoarse ca o sfîrlează :

— Ascultă, ți-am spus...

Se opri la vederea bărbatului înalt, cu o pungă de hîrtie maro în mînă.

— Cafea și gogoși cu glazură de ciocolată, frățioare — felul tău favorit de cînd te știu.

Bobby se ridică în picioare și un zîmbet larg i se răspîndi pe față.

— Gary !

— Nimeni altul — în carne și oase.

Treizeci de minute mai tîrziu, Bobby telefonă. Miss Ellie răspunse de la telefonul ei particular.

— Da ? — spuse ea.

— Mama ?

— Tu ești, Bobby ?

— Da, mamă. Ești singură ?

— De ce întrebi ? Sigur că sînt.

— E cineva aici care vrea să vorbească cu tine.

Gary luă telefonul.

— Alo, mamă.

Miss Ellie simți că-i sare inima din piept.

— Oh, Dumnezeule ! Gary, Gary, tu ești, Gary ?

— Da, mamă.

— Oh ! Oh, Gary, ce faci ?

— Bine, mamă.

— Te simți bine ?

— Mai bine ca niciodată.

— Nu ești bolnav sau altceva ?

— Sînt O.K.

— Unde ești ?

— În Dallas.

— Vii acasă, Gary ? Vino acasă. Chiar acum, în clipa asta, auzi ?

— Nu pot face asta. Nu vreau să văd pe nimeni, pe nimeni din familie, cu excepția ta, mamă.

— Cînd, Gary ?

— Bobby o să te aducă la mine mîine dimineață, dar nu trebuie să spui la nimeni. Nici lui Lucy, la nimeni.

— Lucy e copilul tău, fiule.

— La nimeni, mamă. Îmi promiți ?

— Da. Cum vrei tu. Oh, Dumnezeule, ce bine e să-ți aud iar vocea.

— Și eu mă bucur să te aud. Ne vedem mîine.

— Da, mîine. Mîine.

Miss Ellie puse receptorul în furcă, fără să-și dea seama că Sue Ellen care intra în dormitorul ei, stătuse în prag, ascultînd. Cu o expresie perspicace pe fața ei frumoasă, Sue Ellen se retrase. Era ceva la care făcea să te gîndești, să cîntărești, să examinezi și să vezi dacă nu cumva putea să-ți aducă un profit personal. Sue Ellen înțelesese că dacă erai un Ewing era vital să înveți să ai grijă de tine și să profiți de toate ocaziile, indiferent pe cine ai păgubi pe drum.

În seara aceea, J.R. și Kristin intrară în restaurantul hotelului. Apariția lor provocă rumoare. Rumoarea se datora pe de-a-ntregul lui Kristin, îmbrăcată într-o rochie foarte provocatoare, atît prin ceea ce lăsa să se vadă, cît și prin ceea ce ascundea. Înainta lent, unduios, în urma chelnerului, care-i conducea spre o masă din colț. Își ocupă locul, cu o evidentă indiferență față de toți ceilalți din încăpere, extrem de conștientă de agitația pe care o provocase, și foarte încîntată de aceasta. J.R. se așeză în fața ei.

Spre deosebire de Kristin, J.R. era evident interesat de toți ceilalți. Era un om tot timpul în căutare după marea șansă și care credea că aceasta putea să apară oricînd și oriunde la suprafață.

— Hei, uite cine-i acolo, se bucură el. Nu-mi vine să cred ce noroc !

— Cine ? întrebă Kristin, fără interes.

— Chiar domnul Eugene Bullock. Bătrînul ăsta e bogat precum Cresus și, printre altele, e posesorul unei flote.

— J.R., mi-ai promis. Asta era noaptea mea. Fără afaceri.

— Scumpo, n-ai să găsești în tot statul Texas un petrolist care să-și permită să nu-l salute pe domnul Eugene. Ai să vii cu mine, dragoste.

Ea îl urmă fără chef spre o masă din mijlocul încăperii. Eugene Bullock era un om de șaptezeci de ani, cu barba și părul alb-cenușiu, dar ochii îi erau limpezi și vioi, spatele drept și mîna sigură. Cu el stătea o tînără frumoasă ce părea să aibă mai puțin de jumătate din anii lui.

— Hei, bun găsit, domnule Eugene, începu J.R.

Bullock își ridică privirea, fără să reacționeze prea vesel.

— Bună, J.R.

— Domnule Eugene, aș vrea să v-o prezint pe cumnata mea, Kristin Shepard. Kristin e noua mea secretară și devine repede mîna mea dreaptă. Domnul Eugene și... J.R. se întoarse spre tînăra femeie : ...asociata lui, Sally, nu-i așa ?

J.R. zîmbi privindu-i fața, fiindcă uitase ce uimitor de frumoasă era Sally. Ea aprobă, dînd din cap, fără să spună nimic.

— Lasă naibii asocierile astea, J.R., murmură Eugene, în stilul lui sceptic. Sally e soția mea acum. Ne-am căsătorit acum cîteva luni. Credeam că știe toată lumea.

Sally și Kristin se salutară, măsurîndu-se una pe alta cu o curiozitate prea puțin ascunsă, dacă nu cu animozitate. Aveau ceva comun, deși nu semănau una cu alta.

J.R. izbucni, simulînd entuziasmul.

— Grozavă veste, domnule Eugene. Cele mai sincere felicitări.

— Era inevitabil, nu-i așa ? Nu-i ușor să-i refuzi lui Sally ceva ce-și dorește, indiferent de natura dorinței. Noua mea nevastă e o femeie foarte deșteaptă.

Sally rîse, privindu-l tot timpul pe J.R.

— Ei, Eugene.

— Așta-i adevărul, spuse Bullock. Stai jos, J.R. Și tu Kristin. Stați la masa noastră dacă tot n-avem de ales... Încîntat de mărunta lui glumă, Bullock rîse scurt, fără prea multă veselie.

De fapt, domnule Eugene, spuse J.R., lăsîndu-se să alunece pe un scaun, de mult tot încerc să vă abordez.

— Așa am auzit și eu, dar trebuie să tratezi cu Sally acum. Ea se îngrijește de afacerile mele zilnice. Fata asta are o minte făcută pentru afaceri.

J.R. își schimbă obiectul atenției.

— Felicitări.

Sally nu avu nici o reacție.

— Trebuie să-mi dovedesc posibilitățile.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, spuse Bullock, abia mișcîndu-și buzele. Știu ce poți să faci, Sally, și apreciez asta. Cred că poți aduce un profit bun, să vinzi, să cumperi, să faci afaceri. Ce naiba, la urma urmelor ăsta e esențialul: Eugene se încruntă și-și strînse dinții. Spune-i lui J.R. de ce te-ai măritat cu mine, Sally.

Sally nu-și schimbă expresia.

— Vai, pentru banii tăi, bineînțeles, Eugene.

De data asta, bătrînul rîse din toată inima.

— Nu-i grozavă ? E perfectă femeia asta. La naiba, mai bine-i las tot lui Sally decît nevăstuicilor acelora pe care le-am crescut, de la fostele mele soții. Acum Kristin, învață ceva de la Sally. Spune întotdeauna adevărul, chiar dacă nu e plăcut. Oricum, cei mai mulți nu vor crede. Și pentru ca totul să fie bine, nu-l minți nici pe

muieraticul ăsta de J.R. Ewing. N-ai nici o şansă să-l faci să creadă că ţii într-adevăr la *el*.

Kristin afişă cel mai dulce zîmbet.

— Este o neînţelegere, domnule Eugene. Soţia lui J.R. e sora mea. Sînt aici ca angajata lui J.R. şi nimic altceva.

Bătrînul o privi cîteva secunde, apoi spuse :

— Sînt de acord cu tot ce spui sau faci, tînără doamnă. Doar că atunci cînd eu dau sfaturi, oamenii care au ceva creier, de obicei le ascultă. Acum, J.R., ce naiba urmăreşti, aterizînd aici în felul ăsta ?

Lui J.R. îi trebui aproape un minut ca să dea un răspuns satisfăcător.

Val stătea singură pe marginea scaunului din faţa peretelui sufrageriei, privind prin întuneric. Stătea aşa de ore întregi, fără să-şi dea seama cînd coborîse noaptea şi se lăsase întunericul, fără să se mişte, încercînd să-şi limpezească gîndurile, să-şi calmeze neliniştea prin care trecea. La început, nu realiză bătaia de la uşa din faţă. Treptat, bătaia o făcu să se ridice în picioare.

— Cine este ?

— E Gary, Val.

— Gary ? Ce vrei ?

Val începu să tremure.

— Nu vrei să deschizi uşa ?

Val o deschise.

— Ce vrei ?

— Credeam că am putea ieşi undeva să sărbătorim.

— Să sărbătorim ? De ce ?

— E ziua mea.

Ea se prăbuşi plîngînd în braţele lui şi el o strînse la piept.

— 16 —

Cina se sfîrșea cu cafea, brandy și o țigară pentru Eugene. Cei doi bărbați discutară aproape o oră afaceri, iar femeile îi ascultaseră fără mare atenție.

— De îndată ce vine petrolul, spunea J.R., vreau să-l trimit — și repede. Cred că vom scoate cam trei mii de barili pe zi din fiecare puț.

Ochii lui Eugene se închiseră. Era gata de culcare.

— Ce crezi, Sally.

— Îmi sună bine — în teorie ! răspunse ea și-i zîmbi inocent lui J.R.

El se încruntă.

— M-am adresat dumneavoastră, domnule Eugene. Am apreciat întotdeauna felul în care faceți afaceri.

— Sînt un om de modă veche, cea ce nu se poate spune despre cei mai mulți oameni de afaceri de astăzi. Tu ce zici, Sally ? Facem ceva afaceri cu băiatul ăsta ?

— Poate. Aș vrea să aflu mai multe.

J.R. fu de acord.

— Pot să vă fac descrieri mai amănunțite să vă ofer fapte și cifre.

— Nu mie, spuse Eugene. Negociați voi doi. Eu mă duc să mă culc.

Se ridică de pe scaun și părăsi restaurantul.

— N-avem nici un motiv să nu intrăm în amănunte, spuse Sally, la încă un pahar de brandy.

Kristin protestă slab.

— J.R...

— Uite ce-i Kristin, scumpo, de ce nu te duci să te culci ? Trebuie să fii plictisită de toată conversația asta de afaceri.

Kristin, amintindu-și ce bine fusese în pat cu J.R., vru să protesteze, să insiste, să pretindă.

— Da, J.R....

— Trebuie să dormi, scumpo. Ne vedem mîine.

— Noapte bună, Kristin, spuse Sally.

Privirea lui Kristin trecu de la unul la altul. O expediaseră. Se ridică și o luă pe același drum pe care plecase Eugene. J.R. așteptă pînă ce ea se îndepărtă destul ca să nu mai poată auzi, apoi se întoarse spre Sally cu un zîmbet larg, strălucitor :

— Ei ! făcu el, cu veselie.

— Ai ceva de gînd ? îl puse ea în încurcătură.

— Vai, Miss Sally, ce vrei să spui ?

— Te citesc ca pe o carte deschisă, J.R. Ewing. Poți să-l înșeli pe soțul meu, dar nu pe mine.

— 'N-am vrut niciodată să fac asta, doamnă. Îi luă mîna într-a lui și i-o examină cu grijă. Aș vrea să înțelegi fiecare nuanță din ceea ce vreau să-ți spun. Îi ridică mîna și-și plimbă buzele pe vîrful degetului ei indicator. Din tot cea ce vreau să-ți spun, repetă el, luîndu-i degetul în gură.

Ea îl privi printre gene. Deodată, spuse cu o voce joasă, fluidă :

— Mesajul a fost primit și înțeles.

În fața holului Kristin se opri, ezită, apoi intră repede, așezîndu-se la bar.

— Cafea irlandeză, vă rog.

Cineva se așeză pe scaunul de alături, dar eu nu-i dădu atenție.

— Bună Kristin.

Kristin își întoarse brusc capul.

— Rudy ! Ce Dumnezeu faci aici ?

— Te-aș putea întreba același lucru.

— Sînt cu șeful în probleme de afaceri.

— Afaceri, spuse el, încărcînd cuvîntul cu sarcasm.

Ea ignoră comentariul.

— Cum m-ai găsit ?

— Ușor. Am întrebat-o pe sora ta.

— Pe draga de Sue Ellen ?

— Mie îmi place. L-a ajutat și l-a încurajat pe un om îndrăgostit aflat în necaz. Dumnezeule atotputernic, Kristin. Cu J.R. Ewing ? Nu doar că omul ăsta e un porc, lucru pe care mi l-ai spus de multe ori dar e soțul surorii tale.

Kristin vru să nege totul, apoi se răzgîndi. La naiba cu el , la naiba cu ei toți.

— Sue Ellen nu-l vrea.

— Și tu îl vrei ?

— Ai face bine să crezi că da.

— Dar noi doi ?

— Niciodată nu mi-a păsat prea mult de vechile istorii, Rudy.

— Ești o tîrfă.

— Dacă vrei să stai cu mine, fii amabil. Altfel, ia-ți tălpășița de aici. M-ai înțeles ?

Barmanul îi aduse cafeaua irlandeză, apoi se retrase.

— Uitasem ce amabilă și generoasă ești, Kristin.

— Ceea ce îți amintești sînt lucrurile pe care le-am făcut pentru tine în dormitor.

— Și eu pentru tine.

— J.R. e un om matur, Rudy. Nu e nimic ce n-ar putea să știe sau să facă și le face mai bine ca cei mai mulți.

— Și care e rolul banilor în toate astea ?

— Unul foarte important.

— Nu-s chiar un sărac. Sînt unul dintre cei mai tineri executivi la una din cele mai vechi și mai prestigioase case bancare din tot Texasul. Avansez repede. Dă-mi zece ani...

— Și ce ? Cînd ai să ajungi unde vrei, oriunde ar fi asta, n-ai să fiii atît de important și de puternic cum este J.R. chiar în clipa asta.

— Cred că te poate plăti mai mult decît te pot plăti eu.

Ea își umezi buzele.

— J.R. nu plătește femeile, Rudy. El le cumpără, le posedă trup și suflet.

— Și asta vrei ?

— Asta-i prețul pe care trebuie să-l plătesc ca începător.

El nu putu pricepe pe de-a-ntregul ce-i spusese ea.

— Nu-ți amintești cum a fost cu noi doi ? Nu-ți lipsesc ?

— Nu-mi lipsește nimic, nu-mi amintesc nimic.

— Ai să-ți amintești într-o noapte cînd ai să fii trează și el o să doarmă lîngă tine, sau poate chiar în noaptea asta cînd ești singură și corpul tău tînjește după mîna unui bărbat, după mîna mea, după trupul meu, așa cum știi că ar putea fi, așa cum a fost între noi. Sînt la motelul Sfîntul Francisc, Kristin, în caz că ai să-ți amintești.

— Să nu stai treaz, așteptîndu-mă.

Se ridică de pe scaun și aruncă o bancnotă pe bar.

— Mi-am terminat cafeaua irlandeză, Rudy, și e plătită, datorită lui J.R. Ewing.

Sue Ellen deschise ușa de la camera lui Gary și privi de-a lungul ei, fără să aprindă luminile. Era o cameră în care nu mai fusese niciodată. Izbucni într-un ris moale, batjocoritor și spuse ca pentru sine :

— Oh, J.R., nu-i așa că ai să fii surprins ? Cele mai interesante lucruri se întîmplă cît tu nu ești acasă. Așteaptă pînă ai să afli că Gary s-a întors în oraș.

— 17 —

Se întîlniră în biroul lui Bobby. Îmbrățișări, și lacrimi, și iar îmbrățișări, pînă ce emoția se mai potoli, lacrimile încetară să curgă și teribila bucurie a întîlnirii se retrase în spații mai private.

Miss Ellie încă se mai agăța de mîna lui Gary, cu ochii strălucind, nemaisăturîndu-se să îl privească.

— Arăți minunat, îi spuse ea pentru a șasea oară.

— Și tu, mamă.

Ea îi vorbi lui Valene :

— Vreau să știi cît de mult — asta este, vreau într-adevăr să știi — nu pot să-ți spun — oh, îți mulțumesc, Valene, îți mulțumesc așa de mult.

Valene se străduia să nu plîngă. Miss Ellie i se adresă lui Gary, forțîndu-se să vorbească.

— Nu știu sigur ce s-a întîmplat ultima oară cînd te-ai întors la ranch. Niciodată n-am știut, niciodată n-am înțeles de ce-ai plecat așa cum ai plecat. Dar știu că s-a întîmplat și din cauză că am insistat să locuiești iar cu noi.

Gary spuse cu grijă :

— A fost mult mai mult decît asta.

— Și nu mă aștept să vorbești despre ce-a fost. Cred că nu e necesar să știu tot ce se petrece. Oricum, îmi dau seama că tu, la Southfork — ei, bine, n-o să meargă. Noi, Ewingii, nu putem trăi toți sub același acoperiș.

— Așa se pare, spuse Bobby, de la biroul lui.

Un timp, nici unul din ei nu mai spuse nimic, fiecare temîndu-se să nu-i rănească mai mult pe ceilalți, fiecare încercînd să-și aleagă cuvintele, pentru a fi cît mai convingător.

Miss Ellie nu mai putu păstra tăcerea :

— Dar am nevoie de tine, Gary. Trebuie să te văd.

— De asta sînt aici, mamă, spuse Gary.

— Da. De cît timp sînteți voi doi împreună ?

Fu rîndul lui Valene să răspundă.

— De ultima oară cînd am fost la ranch.

— Și v-ați făcut niște planuri ?

Miss Ellie simți nevoia să-și muște limba, să-și tragă vorbele înapoi. Dar fuseseră spuse, nevoia ei de siguranță o învinsese încă o dată.

— Ce fel de planuri ? întrebă Gary.

Miss Ellie simți că nu se mai poate abține.

— Dacă ați stat de atîta timp împreună trebuie să vă fi făcut niște planuri.

Miss Ellie așteptă un răspuns de la Gary, apoi de la Valene.

— Nici un fel de planuri, spuse Valene pe șleau.

Gary zîmbi, risipind tensiunea.

— Am vorbit să ne recăsătorim, mamă. Poate o să ne mutăm în California. S-o luăm de la capăt.

Miss Ellie se luptă să-și stăpînească lacrimile.

— California !

Gary privi la Bobby, apoi își întoarse privirile spre Miss Ellie.

— În nici un caz nu pot sta aici.

Miss Ellie căzu pe gînduri și dădu din cap a acceptare. Realitatea avea un mod dur de a-i contracara dorințele și visele. Imaginea ei despre un Southfork ideal, se destrăma încetul cu încetul.

Gary mai vorbea încă.

— Dar n-am stabilit încă nimic. Încă nu sîntem siguri.

— Gary e îngrijorat, spuse Valene.

— De ce ? întrebă Bobby. Îmi pare că vă merge bine împreună.

Cum Gary nu răspunse, o făcu Valene.

— Lui Gary îi e teamă să nu se apuce iar de băut și de jocuri de noroc.

— Credeam că toate astea aparțin trecutului, spuse Bobby.

— Mi-ar place să cred că așa stau lucrurile, spuse Gary, dar niciodată n-am fost un tip prea tare, știți și voi asta.

— Nu trebuie să te subestimezi, fiule.

— Și mai e și Lucy, spuse Valene.

— Dacă eu și Val ne recăsătorim, dacă o luăm pe Lucy la noi și dacă dăm greș — ei bine, am obosit să-mi rănesc fiica. Și tu, mamă ! Și Val ! Nu intenționez să fac niște promisiuni pe care poate n-o să fiu capabil să le țin.

Stînd lîngă mama lui, lîngă soția lui și lîngă fratele lui, Gary se rupse de prezent, uitînd de ei toți. O amintire îl cuprinse brusc, îl transportă înapoi în timp și spațiu la Lucky Lindy, un cazinou cu jocuri de noroc în Lake Tahoe. Lucky Lindy dispunea de tot fastul Cazinourilor mai mari și mai faimoase din jurul lacului, dar își pierdu-se strălucirea. Avea mediocritatea unei cîrciumi cu lingurile murdare de grăsime, așezată printre restaurante de patru stele. Dar Gary se simțea aici ca acasă. La început rezistase ispitei, lăsînd sunetele răgușite ale ruletei să treacă peste el fără să ducă mîna la buzunar pentru bani de mizã — rezistă la huruitul zarurilor, la strigătele învingătorilor de la ruletă, la înjurăturile celor care pierduseră la mesele acoperite cu postav verde.

Începuse cu hotărîrea de a-şi testa voinţa. Să pierzi o sută şi să cîştigi cinci, iar apoi să renunţi — era o examinare a caracterului şi a voinţei. Pierduse o sută, dar încă nouă i se odihneau în buzunar. Venise la masa acoperită cu postav doar să privească. Un comis-voiajor din Wichita Falls pierduse un teanc de bani şi ieşise afară plîngînd, la braţul unui alt comis-voiajor, tot din Wichita, amîndoi beţi.

Jocul continua. O bătrînică din Dubuque cîştigă cinci sute şi, la capătul puterilor şi simţindu-se vinovată, jură să pună totul la biserică, duminica următoare. Apoi plecă. Zarurile ajunseseră în dreptul lui Gary. Rezistă, simţindu-şi stomacul răsucindu-i-se şi înodîndu-i-se, ondulîndu-i-se la gîndul unei pierderi. Dacă pierzi, trebuie să rămîi calm. Nu-i aşa ?

Acum era rîndul unei blonde grase şi nerușinate, a cărei carne pală, pudrată, se revărsa dintr-o bluză neagră, pufoasă, decoltată aproape pînă la brîu, arătîndu-şi sînii mari, rotunzi, care erau mîndria şi bucuria ei. Acceptă zarurile cu afecţiunea prudentă a unui părinte vitreg. Le amestecă, le suflă, îşi promise să nu mai pună altă dată mîna pe zaruri şi ca să aibă noroc şi le frecă de sînii goi.

— Să vă întoarceţi acasă la mama, copilaşi ! strigă ea şi le azvîrli. Zarurile săltară, se rostogoliră, şi se opriră.

— Un cîştigător ! Al şaptelea, un cîştigător !

Ea guiţă, făcu iar pariul, repetă procesul şi iar cîştigă.

Ritualul se mai repetă o dată. Cînd zarurile începură să mîngîie sînii monstruoşi, Gary parie două sute pe ea, că va cîştiga.

Femeia jucă şi cîştigă.

Gary o zori și se abandonă pariurilor cu bucurie știind sigur că acum călărea un cal învingător.

Jucă de douăzeci și unu de ori, cîștigă tot de atîtea Fără să mai numere, Gary știu că era un mare învingător. Paria pe sume tot mai mari, pînă la limită, și estimă că acumulase patruzeci de mii de dolari. O privi pe blonda cea grasă. Expresia feței ei se schimbase aproape imperceptibil, de parcă dintr-o dată devenise conștientă de importanța pe care o căpătase. De data asta ezită înainte de a paria, și reduse mult suma.

Scuturâ zarurile, le suflă, le promise recompense miraculoase și neglijă să le mai ducă la sîni. Gary o prinse de brațul cu care voia să arunce. Înainte ca ea să poată face jocul.

— Zarul trebuie să fie dus la sîn, spuse el încet.

Ea îl privi fără să-l recunoască, pierdută în propriile sentimente, în senzațiile jocului. Ochii ei căpătară o expresie de panică și dintr-o dată păru obosită, terminată. Apăsă zarurile de un sîn și aruncă. Și pierdu. Gary își luă cîștigul și plecă, căutînd alt joc, alt loc unde să joace.

La ușa dublă care ducea afară se opri în fața unei femei frumoase, într-o rochie roșie, strîmtă și lungă. Părul negru, strălucitor, îi cădea pe umeri în valuri ondulate și ochii aproape negri erau mari și rotunzi. Era tînără ; era uluitor de frumoasă ; era exact ce-i trebuia unui învingător.

— Hei ! spuse Gary.

Era aproape tot atît de înaltă ca și el și îl privea semeață.

— Hei, răspunse ea fără emfază. Era evident că adesea era acostată. Era o tînără obișnuită cu atenția bărbaților.

— Sînt un învingător, spuse Gary.

— Pariez că eşti.

— O să-ţi iau ceva de băut.

— De ce să beau cu tine ?

— Pentru că — spuse el privind cum rochia roşie îi strîngea trupul — pentru că roşul se asortează aşa de bine cu verdele de la masa de joc.

Era o minune să-i vezi zîmbetul. Fata îşi petrecu braţul după al lui şi se întoarseră. O oră mai tîrziu erau amîndoi în pat, odihnindu-se după eforturile imense pe care le făcuseră să se satisfacă unul pe altul. Gary se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

— Trebuie să pleci ? întrebă ea cu farmecul politicos al unei gazde perfecte.

— Banii ăştia îmi ard în buzunar.

— Auzi sunetul zarurilor ?

— Aşa se pare ! Băgă mîna în buzunar şi scoase nişte bani. Puţin pentru tine, scumpo.

— Sper că e mai mult decît puţin. Nimic nu e gratis în oraşul ăsta.

El mai puse o sută şi ieşi.

Începu să bea scotch cu gheaţă şi să joace. Două ore mai tîrziu era beat şi pierduse tot. Ceru să joace pe credit, dar fu refuzat. Voi să mai bea şi i se spuse că pierduse. Ridică o mînă înceată, nesigură la cineva din corpul de pază şi fu azvîrlit afară, în parcare, pentru scandal. Era un alcoolic, un jucător, un om care pierduse pe toate planurile.

— Nu, spuse Miss Ellie, cu cuvintele scăldate în dragoste maternă, nici unul dintre noi nu aşteaptă promisiuni de la tine, Gary.

Gary tresări, smucindu-şi capul, de parcă fusese transportat în alt timp, undeva departe, şi abia atunci revenise la realitate. Privirea nu-i mai părea pierdută în depărtări.

— Nimeni dintre noi nu vrea să fii perfect, Gary, cum întotdeauna ai încercat să fii. Vom face să fii o parte din vieţile noastre.

— Am nevoie de o perspectivă, spuse Gary.

— Niciodată nu ştii ce poţi să faci pînă nu încerci. Niciodată n-ai încercat în mod real, Gary, niciodată.

Miss Ellie îi strînse mîna pe care i-o ţinea într-a ei şi-şi lipi obrazul de al lui. Mult timp, nimeni nu făcu nici o mişcare, nimeni nu vorbi, camera fiind încărcată de emoţie şi dor.

Apoi, Gary se desprinse de mama lui şi se îndreptă spre Valene, o ridică în picioare şi o privi drept în ochi.

— Valene Ewing, te iubesc foarte mult şi am nevoie de tine în viaţa mea. Vrei să te măriţi cu mine ?

Kristin, arătînd chiar mai tînără şi mai frumoasă decît era în costumul alb de tenis, îi găsi pe J.R. şi pe Sally Bullock în restaurantul hotelului. Îi fu suficientă o singură privire pentru a-şi da seama că cei doi negociaseră mai mult decît o simplă afacere ; gelozia i se transformă în mînie şi spaimă. Ceea ce voia de la J.R. Ewing, ceea ce *trebuia* să obţină, lucrul pentru care se luptase atît de mult ca să-l aibă, atîrna în balanţă. Nu-şi putea permite, se preveni ea, să facă acum un pas greşit. Nu-şi putea permite să piardă.

Rănită, mînioasă, fierbînd de dorinţa de răzbunare, se îndreptă în grabă spre ei, afişînd un zîmbet fermecător.

— Bună dimineața, J.R. Bună dimineața, doamnă Bullock.

— Spune-mi Sally, dragă.

— Bună dimineața scumpo, spuse J.R., fără s-o încurajeze.

— Dacă nu mă înșel, hotărîsem să jucăm tenis în dimineața asta.

— Sigur că o să jucăm, replică J.R., de îndată ce eu și Sally reușim să punem în ordine cîteva lucruri. Du-te și găsește ceva care să te distreze pînă cînd...

Fără un cuvînt, Kristin se îndepărtă, o atrăgătoare siluetă în alb. Toți bărbații din încăpere își îndreptară ochii în direcția ei.

— O frumusețe, nu-i așa ? spuse J.R.

— Dar nu-i destul pentru tine.

J.R. dădu din umeri.

— Destul ? Ce înseamnă destul pentru mine, Sally ?

Ea zîmbi subțire.

— Cînd voi afla, fii sigur că-ți voi spune, J.R. Acum, să ne întoarcem la mica noastră conversație.

— Asta-mi place la tine, Sally. Niciodată nu greșești ținta.

— Aș spune că sîntem din aceeași plămadă.

— Și eu cred la fel, draga mea.

Bobby puse receptorul în furcă și se întoarse spre ceilalți Ewingi, care tocmai plecau din birou.

— Asta-i, totul e pregătit. Judecătorul Jensen a spus să vă faceți doar analiza sîngelui și el o să se îngrijească de certificat. Puteți fi căsătoriți în după-amiaza asta.

Valene se îmbujoră de bucurie și Miss Ellie aplaudă.

— Dacă aș fi fost despărțită de soțul meu de șaptesprezece ani, mi-aș dori și o nouă ceremonie.

— De acord.

— Musai să fie, spuse Valene cu prefăcută ferocitate.

Miss Ellie rîse.

— Aș vrea să vă pot oferi o nuntă ca lumea.

— Poate atunci cînd o să anunțăm pe toată lumea, ai să poți. În ceea ce mă privește, n-am nimic împotrivă să ne căsătorim în fiecare an.

Gary își conduse fosta și viitoarea nevastă afară din birou, lăsîndu-i pe Bobby și Miss Ellie singuri.

— Mamă, vrei să-ți comand un taxi să te ducă la ranch ?

— Nu, nu. Am atîtea de făcut, am de cumpărat cadouri.

— Lasă-mă să semnez documentele astea și vin cu tine.

— Pare ceva important.

— Așa cred. Documentele trustului din California. Am cumpărat împreună cu Steve Wiley niște case acolo.

— Case ? De ce ?

— Eventual, ca să le revindem și să strîngem ceva capital. Afacerile prospere cu averea imobilă din California ne asigură finanțele pentru cele mai multe din clădirile noastre de aici.

— Sînt frumoase casele ?

— Desigur. Uită-te la fotografiile astea.

Ea le privi, în timp ce el continua să semneze. Treptat, o idee prinse formă în mintea ei.

Rudy Millington ieșise de sub duș și se ștergea temeinic. Era un tînăr bine făcut, musculos, cu umeri puternici și piept lat. O bătaie în ușa camerei lui de motel îl făcu să-și înfășoare prosopul peste mijloc înainte de a răspunde.

— Cine este ? întrebă el.

Prin ușa închisă se auzi o voce insinuantă :

— Kristin.

El îi deschise. Ea îl privi, cu un zîmbet distant și îl zgîrîie ușor cu unghiile pe piept.

— Dumnezeule, toarse ea ca o pisică, uitasem ce bine arăți cînd nu ai nimic pe tine !

El arătă spre prosop :

— Nici chiar nimic.

Cu o mișcare iute, ea îi trase prosopul și-l lăsă să cadă.

— Așa. Acum nu ai nimic. Oh, Dumnezeule, uită-te la asta, uită-te la *asta ;* și încă nici n-am început să mă desfășor.

El întinse mîna să o ajungă, dar Kristin se îndepărtă, dansînd.

— Nu, nu încă. Lasă-mă să-mi dau mai întîi jos hainele astea.

— Am să te ajut.

— Tu ai să privești, ordonă ea, cu o voce joasă. Tu ai să mă privești și eu am să te privesc, iar apoi...

— O să discutăm.

— Nu discuția este ceea ce doresc. Să vorbim despre ce-ți place ție, despre ce-mi place mie, despre ce-am făcut, despre ce-ai făcut tu, dar nu unul cu altul...

O clipă, el nu reuși să înțeleagă. Apoi, ochii i se îngustară.

— Te referi la tine și la J.R. ?

Kristin stătea în picioare în fața lui, doar în niște chiloți minusculi de dantelă purpurie.

— Mă refeream la ce ți-ai dori tu, la ce mi-aș dori eu — ei, hai, spune, ce ți-ai dori mai întîi ?

Și el îi spuse, în cuvinte scurte, iuți, pe șleau. Și ea îl servi cu o senzualitate și îndemînare pe care el

n-o mai cunoscuse la altă femeie. După aceea, stăteau amîndoi întinși în pat, fără să se atingă.

— Ți-a plăcut ? vru el să știe.

— Foarte mult.

— E mai bine decît cu J.R. ?

Ea se ridică într-un cot.

— Vrei să știi adevărul ?

— Da.

— Știu cum e J.R. — meschin, egoist, preocupat doar de propriile lui satisfacții, propriile lui cîștiguri, propria lui plăcere. E apucător și ambițios și perfid, dar cînd sînt cu el trăiesc ceva ce n-am cunoscut niciodată. Mai bine decît cu J.R. ? Nimeni nu e mai bun decît J.R. pentru mine. Nimeni.

J.R. și Sally Bullock își încheiară întîlnirea. Ieșiseră din local și stăteau în holul hotelului, pregătindu-se să se despartă.

— M-ai convins, J.R. Tot ce am de făcut este să-l conving pe Eugene.

— Cît timp crezi că va dura asta ?

Ea medită înainte de a răspunde.

— N-a uitat niciodată că l-ai supralicitat pentru statuia aceea a lui Fredric Remington. Rîvnea într-adevăr la bucata aia de bronz.

— *Cowboy cu lasou* — așa se numea. M-am îndrăgostit și eu de ea.

— În lumea asta trebuie să-ți măsori achizițiile pe care le faci în dauna altora cu o atenție deosebită.

— Cîtă dreptate ai.

J.R. își strecură un braț pe după mijlocul ei subțire.

— Ești o fată grozavă, Sally, și admirația mea pentru tine crește pe măsură ce te cunosc.

Ea se rezemă de el, zîmbind scurt.

— Reușim cu greu să ne cunoaștem. Oricum, pînă acum n-am reușit.

— Orice e posibil pentru un om întreprinzător.

— Și e sigur că tu ești unul dintre ei.

— O să ne mai vedem Sally. Nădăjduiesc temeinic.

— Timpul va hotărî.

— În ce privește statuia...

— Remington ?

— Da. Am să telefonez la Southfork și o să pun un angajat de-al nostru s-o încarce în camion. Domnul Eugene o va avea înainte de căderea nopții.

— Asta cu siguranță că o să-l încînte pe soțul meu.

— Și am să-ți vin în întîmpinare cu ceva care o să-ți facă plăcere, Sally.

— Și eu sînt sigură că ai s-o faci, J.R., mai devreme sau mai tîrziu. Și îi oferi mîna să i-o sărute, adăugînd : Pînă nu e prea tîrziu.

Sue Ellen stătea întinsă pe patul ei, citind, cînd sună telefonul. Întinse mîna să răspundă.

— Alo ?

— Bună, scumpo, J.R. la telefon.

— Vai, J.R., ce plăcere neașteptată. Credeam că ai să fii prea ocupat cu tot felul de învîrteli importante, ca să ai timp să mă suni.

El ignoră nota de zeflemea din vocea ei.

— Tu ce faci, dragă ?

— Stau întinsă pe patul nostru, J.R., goală și singură, citind o carte foarte neinteresantă.

— Sună bine.

— Dar tu, tu ești singur ?

— Păi, bineînțeles. Chiar acum m-am apropiat de ceea ce arată a fi o afacere bună cu Eugene Bullock.

— Iubita mea soră nu-i cu tine ?

— Nu.

— Și unde ar putea fi ?

— De unde să știu ? Cred că joacă tenis. Doar lucrează pentru mine și atît. Nu-s stăpînul lui Kristin.

— N-aș fi bănuit niciodată.

— Sue Ellen, te simți bine ? Îmi pari cam ciudată.

— M-am bucurat de întîmplările vieții zilnice de aici, de la Southfork, J.R., anticipînd ce fericit o să te facă veștile bune pe care o să le primești.

— Despre ce vorbești ?

— Vai, n-ai auzit ? Valene și Gary se recăsătoresc în seara asta, J.R. Unul cu altul. Și mama ta e tot atît de fericită ca...

— Se căsătoresc !

— Ce rușine că n-ai să poți participa la ceremonie.

— La naiba !

Ea aproape că îi rîse în telefon :

— Sper că asta nu-ți va tulbura în nici un fel binevenitul tău concediu.

Și puse ușor receptorul în furcă.

— La naiba, la naiba, la naiba ! strigă J.R. în instrumentul mort. N-o să tolerez asta, nici măcar un minut. Un frate însurat, atîrnat pe lîngă Southfork, e destul — mai mult decît destul, mai mult decît intenționez să suport.

J.R. apăru în holul hotelului cu bagajele făcute, gata de plecare.

— Și spuneți că Miss Shepard a plecat cu mașina mea ?

— Mi-e teamă că da, domnule, spuse recepționerul, amabil.

— La naiba ! Ai idee cînd se întoarce ?

— Nu, domnule. Dar știu unde a plecat. A întrebat direcția și...

— Unde ?

— La motelul Sfîntul Francis.

— Înțeleg. E-n regulă, cheamă-mi un taxi. Acum.

Miss Ellie așeză cu grijă cutia pe pat, în dormitorul lui Valene și o deschise.

— Îți amintești de asta ?

— Rochia mea de nuntă ?

— Am dosit-o în pod, împreună cu o mulțime de alte lucruri care erau importante pentru mine. Mă gîndeam că poate ai să vrei s-o folosești a doua oară.

— Oh, Miss Ellie, îți mulțumesc atît de mult. Dar aveam doar cincisprezece ani cînd am purtat-o prima oară — și acum mi se pare că a trecut un veac de atunci.

— Ești încă o femeie foarte tînără — hai, vino în camera cealaltă. Mai este ceva ce vreau să-ți arăt.

În sufragerie, Gary și Bobby își treceau unul altuia o pungă cu cartofi prăjiți, rontăind și vorbind.

— Ai adus biletele acelea, Bobby ? întrebă Miss Ellie.

— Pam le aduce odată cu judecătorul.

— Ce bilete ? întrebă Gary.

— Vreți să vă stabiliți în California, nu-i așa ?

— Da, mamă, dar asta nu înseamnă că tu trebuie să plătești...

— Nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac, fiule. Oricum, biletele nu contează prea mult : nu ele sînt darul de nuntă. Miss Ellie scoase din geanta ei niște fotografii. Le-am luat de la biroul tău, Bobby. Le înmînă lui Gary și lui Valene.

— Bobby face o afacere în California, cumpărînd niște case. O să meargă cu voi cu avionul, ca să v-o arate pe cea mai bună. O să v-o alegeți pe aceea care vă convine cel mai mult.

— Nu înțeleg, spuse Gary.

— Aceea care vă place e a voastră.

— Nu, mamă.

— Nu putem, spuse Valene.

Gary adăugă :

— Trebuie să ne descurcăm prin propriile noastre forțe.

— N-a fost propria voastră voință cînd ați părăsit familia, spuse Miss Ellie. Fratele și tatăl tău au contribuit din plin la izgonirea voastră.

— Mamă, protestă Gary.

— Taci, Gary, spuse Bobby, cu blîndețe.

Miss Ellie vorbi :

— Ați încercat să stați pe propriile voastre picioare cînd ați devenit părinți, și familiei voastre i s-au dat papucii de aici..

— Îți datorăm atît de mult, spuse Valene, cu vocea spartă de emoție. Ai crescut-o pe Lucy.

— Da, am crescut-o. Am crescut-o pentru că tot noi, Ewingii, am făcut să fie imposibil s-o crească tatăl și mama ei. Trebuia să fi făcut pe dracu-n patru și să nu las ca lucrurile să se petreacă cum s-au petrecut. Dar n-am făcut nimic ; am ținut doar cont de părerea bărbaților, a bărbaților mei. Crezi că dacă-ți dau o casă e o

plată cinstită pentru asta? Ei bine, eu nu cred. Dacă îmi refuzi darul, refuză-l pentru că e prea mic, prea inadecvat. Oricum, ia-l. Te rog, ia-l.

Urmă o tăcere jenantă, întreruptă de soneria de la ușă. Răspunse Bobby. Spre surpriza tuturor, era Jock, ștînd cu pălăria în mînă.

— Cred că am un fiu care se însoară aici în seara asta. Dacă nu are nimeni ceva împotrivă aș fi încîntat să particip la ceremonie.

De data asta, Gary fu cel care răspunse, înaintînd spre el și întinzîndu-i mîna :

— Bineînțeles că ești binevenit aici, tată, și ăsta-i cel mai frumos dar de nuntă pe care ni l-ai fi putut da.

Rudy și Kristin stăteau în pat, odihnindu-se după plăcuta activitate la care se dedaseră.

— Știi că eu încă te iubesc, Kristin ?

— Mai bine ai uita de asta, Rudy.

— De ce ? Nu ți-a plăcut cu mine ?

— Asta n-are importanță.

— Nu crezi ce spui și nici eu.

Dintr-o dată, ușa camerei se deschise și îl văzură pe J.R. stînd în prag ; în spatele lui, surîzînd afectat, era un băiat de serviciu de la hotel. J.R. îi înmînă o hîrtie de zece dolari și băiatul plecă. J.R. intră, închizînd ușa după el.

— Cum m-ai găsit ? întrebă Kristin, cu mult mai mult calm decît simțea.

— Am pus întrebările adecvate, am uns palmele adecvate. Îmbracă-te Kristin.

Rudy încercă să se dea jos din pat, dar mîna lui Kristin îl opri.

— Să nu faci vreo prostie, Rudy, spuse J.R.

— Ieși afară de aici, porunci Rudy.

Kristin se ridică în picioare și începu să se îmbrace.

— Nu poți să pleci cu el, protestă Rudy.

— Lucrezi la Barton Lewis, spuse J.R., ca pentru conversație. Îl cunosc foarte bine pe Barton, am făcut multe afaceri cu el.

— Kristin, imploră Rudy. Ascultă-mă.

J.R. ridică receptorul și formă un număr.

— Barton Lewis, vă rog. Spune-i că îl caută J.R. Ewing.

— Ce naiba faci ? strigă Rudy.

— Bart ? spuse J.R. la telefon. Aici J.R. Ce mai faci ? Bart, ascultă, înțelg că ai un tînăr pe nume Millington care lucrează pentru tine. Bart, nu-mi place să fiu solul unor veşti rele, dar omul n-are caracter, spirit, morală. Mă îngrijorează reputația companiei voastre dacă se află asta. Da, am motivele mele. Și unele serioase. N-aș vrea să-ți pierzi clienții, Bart. Așa e, inclusiv întreprinderile Ewing. O.K., bine gîndit. Ai grijă de tine, Bart, și ține-mă la curent.

J.R. puse receptorul în furcă.

— Ești gata, iubit-o ? o întrebă el pe Kristin, care se ruja.

— Aproape.

J.R. îi zîmbi lui Rudy.

— Ți-ai pierdut slujba, băiete. Foarte rău.

— Țicălosule.

— Mi-e teamă că firmele bancare mai bune din Texas vor fi închise pentru tine de acum înainte, Rudy. Se pare că n-ai să-ți găsești nicăieri o slujbă în statul ăsta.

— Kristin...

De la ușă, ea se întoarse încet.

— Asta îți dorești, Kristin ?

J.R. răspunse în locul ei, înainte de a ieși amîndoi, braț la braț :

— Ai face bine să crezi că da, puștiule.

Sue Ellen stătea singură pe patio, privind de-a lungul pămînturilor întinse ale Texasului spre orizont — de-a lungul întregului Southfork — atît cît se putea vedea. În spatele ei apăru J.R., care-și turnă o cană de cafea, așezîndu-se apoi în dreptul ei, pe un scaun.

— Așa că ai reușit să ajungi ieri la nuntă, J.R. Ești iute de picioare.

— A fost întotdeauna o greșeală să mă subestimezi. De ce nu m-ai sunat ca să-mi spui ce urma să se întîmple ?

— Ca să-ți spun adevărul, nu mă mai interesează cine conduce la Southfork. Și poate că m-aș bucura din suflet să te văd cum te zvîrcolești, J.R.

— Dacă pierd eu, pierzi și tu. Amintește-ți. Cînd se mută ?

— Să se mute ?

— Da, Gary și cu Val.

— Nu se mută aici. Vor să plece în California. Miss Ellie le-a dat în dar o casă nouă și frumoasă.

— California ! spuse J.R., nevenindu-i să creadă.

— Așa e.

J.R. începu să rîdă.

— California. Bănuiesc că vor să rămînă acolo și voi avea eu grijă să li se împlinească dorința. Încă rîzînd, porni înapoi, spre casă. Trebuie să le trimitem un dar pentru noua lor casă. Ceva frumos, foarte frumos. La naiba, se merită cu ocazia asta. Frățiorul Gary îmi face

jocul. California ! strigă el fericit. Poate am să-l ajut să împacheteze.

Sue Ellen își privi soțul, cum pleca. Cumva, părea să obțină întotdeauna ce dorea. Soarta era evident cel mai bun prieten al lui J.R., singurul prieten adevărat pe care îl voia, de care avea nevoie — sau pe care îl avea.

PARTEA A V-A

BOBBY ȘI J. R.

— 18 —

Era una din acele dimineți care-i reamintea lui Bobby Ewing de frumusețea deosebită a Texasului. Un soare mare, galben, spînzura la orizont, părînd tot atît de mare cît întreg statul Texas. Căldura lui zvînta roua rămasă după ce ceața nopții acoperise preria. Atît cît se putea vedea cu ochii, pe întinsul ușor modulat al Southforkului, viața începea să se agite la marele ranch. Jos, la șoproane, argații ridicau baloturi de fîn. Se putea auzi ciocanul fierarului, potcovind un cal. Vitele mugeau și, în țarcuri, caii nechezau și încercau nervos să iasă afară, anticipînd o nouă zi de lucru.

Bobby șofa fără tragere de inimă, îndreptîndu-se spre Braddock. Atracția pămîntului era pentru el inexorabilă : se simți tot atît de mult o parte din Southfork ca oricare din argați, la fel ca turmele sau ca pămîntul însuși. Mai era însă și Ewing Oil, care se aventurase peste ocean, avîntîndu-se spre culmi tot mai înalte. Erau bătălii de dus și victorii de cîștigat, și Bobby era tot mai mult conștient de nevoia lui adîncă de a se lupta și de a învinge.

La Braddock trase la Red's Service Station, una din acele stații de benzină independente care funcționa de douăzeci de ani pe lîngă marea lor companie furnizoare de petrol. La ora aceea Braddock era liniștit, străzile erau

goale. Dar Red Gates era deja la lucru. Red, un bărbat masiv, de cincizeci de ani, ieşi din una din boxe, ştergîndu-şi mîinile cu o cîrpă pătată de grăsime.

— Bună dimineaţa, Bobby. Te-ai sculat devreme în dimineaţa asta.

— Ca şi tine, Red. Fă-mi plinul, te rog.

— Cu plăcere! Red porni pompa şi întrebă:

— Cum se descurcă J.R. în vremurile astea? Se simte bine?

— Se descurcă. Mulţumesc de întrebare. Dar tu?

— Nu mă pot plînge prea mult. Doar că avînd în vedere cît s-a scumpit acum benzina, nu prea sînt agreat. Multă lume crede că eu fixez preţurile.

— Încă vinzi mai ieftin decît marile companii.

— Nu ştiu cît voi mai putea rezista în felul ăsta.

Bobby se încruntă şi nu răspunse. Red nici nu se aştepta la un răspuns.

— Ai nişte cafea, Red?

— Am înăuntru, unde a fost întotdeauna. Serveşte-te.

Biroul lui Dave Culver era pretenţios şi scump, intenţionînd să impresioneze şi chiar reuşind. Adunaţi în jurul imensului birou se aflau Donna, frumoasa văduvă blondă şi Cliff Barnes. Barnes, focos, cu ochii şi părul negru, semăna prea puţin cu Pamela, sora lui. Cînd vorbea, o făcea într-un fel impunător, cu o teribilă convingere, de parcă voia să elimine cea mai mică opoziţie faţă de ideile sale.

— Dave, crede-mă, o dată ce pornim, îţi vom construi o imagine măreaţă. Pentru un om care umblă după o funcţie publică, ecologia e o soluţie de mare viitor.

Culver își strînse sprîncenele și vorbi într-un fel care voia să pară meditativ, dacă nu chiar profund, un element cheie al personalității pe care voia s-o afișeze.

— Problema este, Barnes, că așa cum merge acum economia, oamenii nu par să fie preocupați de cauzele bune, în special de una așa de obscură ca asta.

Donna hotărî că era timpul să intervină :

— Poate fi obscură, Dave, dar e totuși importantă.

— Nu cred că vedeți lucrurile așa cum trebuie, adăugă iute Cliff. Nu e nici un motiv să nu fim ajutați să facem din regiunea Takapa un sanctuar al vieții sălbatice.

— Exceptind un lucru, evidențiе Donna. Indiferent cine e acela care vrea să investească în această zonă, trebuie să aibă mulți bani și un puternic sprijin politic.

— Atunci trebuie să adunăm oameni care se sprijină doar pe ei și au bani.

Dave zîmbi.

— E vreunul din ăștia aici ?

— Da, doamnele din societatea de binefacere *Fiicele din Alamo* ! Dacă există niște bani în Texas — sînt ai lor sau ai soților lor.

— E adevărat, spuse Donna. Familiile Bradley, Morgan, Luce, Ewing...

Preocuparea lui Donna pentru Ewingi nu-i scăpă lui Cliff. Răspunse repede :

— Și încă altele vreo cincizeci. Întotdeauna au fost săritoare pentru cauzele bune, în special pentru problema mediului înconjurător. Aș putea aranja să discutăm cu ele la viitoarea lor întrunire.

— Vrei ca eu sau Donna să le vorbească despre tine ?

Cliff ezită. Dacă Sue Ellen era acolo ? Ar fi înțelept s-o trimită pe Donna acolo ? Viața lui personală, din ce

în ce mai convulsionată, din ce în ce mai periculoasă, începuse să-i inunde operațiile de afaceri cu o frecvență crescîndă. Nu voia să-și riște relația cu Donna — nu acum, nu încă — dar nu era nici o posibilitate să-i spună nu, lui Dave Culver.

— De ce nu ? răspunse el cu prefăcută veselie. De fapt, o să telefonez chiar acum, să văd ce pot aranja.

Cînd ieșea din birou, Donna privi în urma lui cu o expresie mirată pe fața ei frumoasă. Dave observă și spuse :

— E ceva în neregulă ?

— Nimic, probabil. M-am pomenit comparîndu-l cam mult pe Cliff cu tatăl tău.

Dave rîse.

— Și asta e rău ?

— Cu Sam Culver, știam de cele mai multe ori ce făcea și de ce. Îl înțelegeam.

— Nu-l transforma pe tata într-un sfînt. Putea să devieze după cum îi dicta dispoziția de moment.

— Da, dar altfel decît Cliff.

— Cum așa ?

— Cu Cliff, am tot timpul sentimentul că îl conduce ceva, ceva adînc și întunecat, ceva asupra căruia nu are controlul.

Evitînd privirea lui Dave, Donna continuă să se gîndească la Cliff Barnes, să-și amintească senzațiile de tulburare pe care prezența lui i le provoca, să-și amintească cît de des se gîndea la el. Știa că Cliff nu e singura ființă condusă, nu este singurul care nu are controlul complet al sentimentelor și faptelor sale. Ceva, își spuse ea, trebuia făcut.

— A telefonat Jordan Lee acum cîteva minute.

Secretara lui Bobby îl întîmpină cu aceste cuvinte de îndată ce acesta se îndreptă spre biroul lui în acea dimineață.

— Ce vroia ? întrebă Bobby, intrînd în birou, cu Connie urmîndu-l îndeaproape.

Știa răspunsul dinainte.

— Jordan are contractele gata pentru semnătură. Ar vrea să te întîlnească în după-amiaza asta și să i le semnezi pe toate.

Și asta, gîndi Bobby, însemna să-i dai un cec substanțial lui Jordan. Să semnezi cecul, n-ar fi fost o problemă, dar încasările erau foarte mici. Avea nevoie de timp să se descurce, să facă aranjamente, să cerșească, să împrumute sau să constrîngă, pentru a obține suma necesară de bani.

— Am primit copiile contractelor înapoi de la avocați ?

Connie arătă spre un dosar de pe biroul lui.

— Chiar astea sînt, Bobby. Omul a spus că totul e în ordine.

Bobby era dezamăgit. Sperase într-o tehnică juridică care să forțeze amînarea semnării. Se întoarse să plece.

Connie continuă :

— J.R. e în biroul lui.

Asta îl făcu să se răsucească la loc.

— J.R. ?

— Vrea să te vadă.

Connie puse mîna pe interfon.

— Să-i spun că ești aici ?

Bobby nu avea chef de jocurile egoiste ale fratelui său, dar nu prea avea de ales.

— Trimite-l aici.

Ea apăsă butonul. Se auzi vocea lui J.R.

— Da, ce este ?

— Bobby e acum în biroul lui, J.R., dacă vrei să-l vezi.

— Vin imediat.

— Să rămîn ? întrebă ea.

Connie putea fi un tampon bun pentru Bobby, dar nu pentru J.R. Acesta era un om care acționa cel mai bine în spatele ușilor închise și fără martori.

— Du-te înapoi, la biroul tău. Am să te sun cînd am să am nevoie de tine, Connie.

Connie trecu pe lîngă J.R. în drum spre ieșire.

— Bună dimineața, Bobby.

— Bună dimineața, J.R. Nu mă așteptăm să te găsesc la birou în dimineața asta.

J.R. își luă un scaun, se așeză picior peste picior și-și îndreptă cutele pantalonilor săi din gabardină galbenă și moale, asigurîndu-se că acum cad așa cum trebuie peste ghetele lui de antilopă neagră.

— Bobby, asta este o situație penibilă pentru tine și am crezut că trebuie să discutăm.

— Situație penibilă ?

— Vreau să spun că, voiam doar să văd dacă pot face ceva ca să te ajut.

Bobby își încrucișă brațele. Cînd J.R. își oferea asistența, trebuia să te ferești.

— Să mă ajuți, de ce ?

— Știu că tata a investit banii pe care-i puseseși tu deoparte pentru Jordan Lee ; și asta te-a pus într-o situație dificilă.

— Ai o mare dexteritate să afli cum stau lucrurile.

— Tata trebuia să te consulte, dar n-a făcut-o.

— Așa e, în afacerea aceea cu pămîntul. Dar n-o să-i spun eu ce să facă, e dreptul lui să acționeze așa cum vrea.

— Totuși, te-a făcut să ieși rău.

Bobby se sprijini pe spate.

— Ce urmărești tu în afacerea asta, J.R.?

— Eu? Nimic, frățioare. Absolut nimic. Știi că m-am ținut departe de toate astea, de o groază de vreme.

— Da, știu cum te ții tu deoparte.

— Asta a fost afacerea tatii. Dar înțeleg că acum, dacă nu reușești cu Jordan Lee, Ewing Oil n-o să cadă prea bine.

— N-ar fi pentru prima oară.

— Și nici tu n-ai să cazi prea bine.

— Mă pot descurca, J.R.

J.R. continuă, încăpățînat, neabătut:

— Știu cît dorești să conduci singur Ewing Oil.

— Oare?

— Și bineînțeles că nu intenționez să mă bag, dar găsesc că a sosit timpul să lăsăm resentimentele personale și să ne străduim împreună pentru binele companiei. Să punem capăt acestei vendete între frați, ca să zic așa. Ceea ce încerc să-ți spun, Bobby, este că, dacă pot face ceva, voi fi aici dacă ai nevoie de mine.

Bobby zîmbi, dar privirea lui nu spunea nimic.

— Te asigur, J.R., că dacă am să ajung la concluzia că am nevoie de tine, am să te sun, dar pînă o să se întîmple asta, va trebui să mă scuzi. Sînt puțin cam ocupat în dimineața asta.

J.R. se ridică.

— Încercam doar să ajut, frățioare, să-ți dau posibilitatea de a profita de experiența mea. Ține legătura cu mine!

Jock se simțea în apele lui la întrunirea de la Clubul Văcarilor. Totul avea o tentă evident masculină, inclusiv felurile de mîncare și vocile din jur. Jock era un om care

se bucura întotdeauna de compania femeilor, dar cînd era vorba de afaceri, nu se simţea în largul lui să aibă de-a face cu ele. În vremurile astea de schimbări, în era mişcării feministe, cu tot mai multe femei invadînd piaţa forţei de muncă, şi avansînd rapid pe scara executivului, insistînd să ocupe scaune care altădată aparţineau exclusiv bărbaţilor, Jock Ewing se simţea tot mai puţin în apele lui, nereuşind să înţeleagă sau să se identifice cu rapida transformare socială care se petrecuse. Acum, ochii i se roteau în jurul mesei, privindu-şi partenerii care studiau planurile şi schiţele întinse în faţa lor. De un timp încoace, discutaseră, se contraziseseră, acceptaseră compromisuri referitoare la planurile acelea ; Ray Krebbs, Punk Anderson şi cei doi întreprinzători, Randy Heard şi Tom Archer, fiecare luptînd pentru ceea ce el considera a fi corect, fiecare căutînd să se convingă mai mult pe sine decît pe ceilalţi. Jock simţi un val de satisfacţie.

— Problema este, interveni el, cît de curînd putem obţine permisul ? Mi s-a spus că Dave Culver ăsta s-a hotărît să încerce să salveze Takapa de diavolii de întreprinzători.

— Îi este teamă că o să otrăvim mediul ! spuse vesel Ray.

— Culver face asta doar pentru publicitate, declară Punk ferm. Ca să fie bine văzut de votanţi. Doar noi nu intenţionăm să facem rău nimănui.

Tom Archer spuse :

— Nici Culver şi nici altcineva nu ştie cine este în spatele proiectului.

— Aşa e, consimţi Jock, dar Cliff Barnes ăsta îl călăreşte zdravăn pe Culver, tot împungîndu-l cu pintenii în coaste.

— Crezi că acest Cliff ştie că tu eşti amestecat în treaba asta, Jock ? întrebă Ray.

— Nu. Dar tipul poate deveni supărător.

Punk mormăi :

— Am auzit că acest Cliff Barnes o vîneazâ pe văduva lui Sam.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Ray căpătă o expresie dureroasă, dar nu spuse nimic. Jock observă, dar își păstră sfaturile pentru mai tîrziu. Randy Heard puse totuși degetul pe rană :

— E o femeie frumoasă.

— Da, spuse Punk, și deșteaptă. Ea reprezintă urechile lui Culver cel tînăr.

— Păi, mormăi Jock, absent, eu cred că o fată rezonabilă ca Donna Culver n-o să-și dea în petec cu unul ca Cliff Barnes. Adevărul este însă că amîndoi sînt mari făcători de bine, amestecîndu-se peste tot și băgîndu-și nasul în treburile altora.

— Poate, spuse Punk.

— Problema este, spuse Randy, că o să le ia mult timp ca să obțină sprijinul de care au nevoie ca să ne poată face greutăți.

Tom consimți.

— Trebuie să mituim ca lumea comisia, ca să obținem aprobarea proiectului Takapa înainte ca ecologiștii să afle cine i-a învins.

Punk își ridică cana de cafea.

— Beau pentru asta.

Lumina soarelui inundă dormitorul lui Lucy, contribuind la veselia și nerăbdarea femeilor adunate acolo : Miss Ellie, Pam, Sue Ellen și Lucy, care purta rochia de mireasă a lui Miss Ellie. Lucy era foarte palidă și emoționată. Părea, datorită tinereții, complet nepregătită pentru căsătorie.

— Lucy, spuse Pam dintr-o suflare, arăţi minunat.

Lucy se întoarse spre Miss Ellie';

— Bunicul ştie că port rochia ta de nuntă ?

— N-ar vrea să audă că porţi altceva. Rochia asta a aşteptat tot acest timp după tine. Tatăl meu a trimis să se aducă materialul de la Paris. Şi bani nu prea avea în zilele acelea. Dar era hotărît să arate petroliştilor că o Southworth nu se va face de ruşine.

— Dar bunicul ? întrebă Lucy.

— Oh, Dumnezeule, era şi el îmbrăcat la patru ace. Bineînţeles că s-ar fi simţit mai bine în cizme şi blugi, în loc să tot tragă de guler ca să poată respira. Era cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată. Şi încă mai este, ca să spun adevărul.

Sue Ellen simţi că-i vine să plîngă :

— Cred că ziua nunţii mele a fost singura zi minunată din viaţa mea — cu toate domnişoarele şi cavalerii de onoare, cu sute de invitaţi. Pot să închid ochii şi să revăd totul.

Pam rîse :

— Nunta noastră a fost puţin diferită — doar un judecător de pace la Primăria din New Orleans. Bobby Ewing căsătorindu-se cu fata lui Digger Barnes ! Eram amîndoi speriaţi de moarte.

Miss Ellie îşi aminti :

— Cînd m-am măritat, tatălui meu nu i-a plăcut Jock Ewing mai mult decît Digger, dar sînt situaţii în care femeile trebuie să-i facă pe bărbaţii din familia lor să afle cine are ultimul cuvînt de spus cînd se pune problema să-ţi alegi un soţ.

— Adevărat, bunico ?

— Oricum, la toate ne-ar place să credem asta.

— Aș vrea să fiu sigură pe mine. Mitch e grozav de încăpățînat. Nu se gîndește decît la studiu și la terminarea facultății de medicină.

— Lucy, spuse Sue Ellen, ar trebui să fii fericită. Ambiția e un lucru minunat la un bărbat.

— Așa cred, spuse Pam, atîta timp cît rămîne ambiție și nu se transformă într-o obsesie.

Miss Ellie replică, dusă pe gînduri :

— Nu sînt sigură că l-aș fi iubit pe Jock așa de mult dacă ar fi fost puțin mai altfel. Toți bărbații noștri sînt ambițioși și competitivi. Asta e structura lor, natura unui Ewing.

Lucy dădu din cap :

— Tatăl meu nu e așa, și acum îi merge bine.

Pentru o clipă, se lăsă o tăcere apăsătoare ; apoi, Miss Ellie spuse :

— Așa e dragă, dar Gary are alte calități care-l fac deosebit și pentru aceste calități îl iubesc.

— Și eu îl iubesc, spuse Lucy.

Era o cameră de motel cu două paturi duble, două scaune de o parte și de alta a unei mese rotunde, niște dulapuri încastrate în perete, cuiere, un televizor color fixat pe o măsuță, care la rîndul ei era fixată de podea — o cameră de motel ca oricare alta din sutele de mii din cuprinsul Americii. Un loc de odihnă pentru comis-voiajori, un loc în care părinții puteau să scape de copiii lor, un loc în care un bărbat se putea întîlni cu altă femeie decît cu soția lui.

Louella, secretara lui J.R., aplecată pe marginea patului, vorbea la telefon :

— N-o să pot veni decît într-o oră, Connie.

La celălalt capăt al firului se auzi vocea lui Connie :

— Acum e liniște, dar va trebui să te grăbești, în caz că Bobby are nevoie de mine. Trebuie să acopere cineva recepția.

— Fă tot ce poți, draga mea. J.R. mi-a dat o groază de comisioane. Vorbim mai tîrziu.

Închise și-i zîmbi lui J.R. Ewing, care se tolănise confortabil la celălalt capăt al patului.

— A spus ce s-a întîmplat ? întrebă el, privind-o pe Louella și încercînd să-și mascheze interesul.

— E liniște. Louella se opri înainte de a continua. Ciudat că sîntem amîndoi aici, în felul ăsta. Cînd m-am angajat la tine — ei bine — nici n-aș fi visat că ne vom afla vreodată singuri într-o cameră de motel — în felul ăsta.

El zîmbi.

— Pentru unele lucruri e nevoie de timp. Abia recent ți-am apreciat potențialul.

— Uneori mă simt vinovată, fiind măritată și toate celelalte.

— Amîndoi sîntem căsătoriți, scumpo, și nu e vina ta că soțul tău e mereu pe drumuri, cînd are o nevastă tînără și sănătoasă, ca tine.

— Știu.

J.R. schimbă iute subiectul. Nu voia ca Louella să înceapă acum cu morala. Avea prea mult nevoie de ea de astă dată.

— Nu cred că soțul tău te apreciază într-adevăr, în nici un caz așa cum te apreciez eu. Vreau să spun că în aceste ultime săptămîni, m-ai ajutat enorm ținîndu-mă la curent cu ceea ce se întîmpla la birou în lipsa mea, scumpo.

— O fac pentru că tu ești acela care trebuie să conducă Ewing Oil, și nu Bobby.

— Sînt încîntat că așa simți. Bineînțeles că ți-a fost greu s-o convingi pe Connie de asta.

— Niciodată nu pot vorbi cu ea despre Bobby. Cred că e atașată de el.

J.R. se îndreptă de spate și ochii îi luciră ; ajunseseră la un fel de bîrfă. Cum putea s-o întoarcă în folosul lui ?

— Adevărat ? mormăi el tărăgănat, cu exagerat dezinteres. E adevărat că ea și Bobby petrec mult timp împreună ?

Louella se strîmbă :

— Nu în felul în care i-ar place lui Connie. Fratele tău e prea preocupat acum, ca șef al companiei, și nu are timp pentru nimic altceva. Nu știu cum o scoate la capăt nevastă-sa cu el.

Dezamăgirea îl făcu pe J.R. să se răstoarne înapoi pe pernă. Bobby părea să fie prea pur și la locul lui, ca să-și lase rufele murdare să atîrne la vederea cuiva atît de simplu ca Louella.

— Ține-ți ochii ăștia frumoși pe omul nostru, scumpo, spuse el. Continuă să-l ții la curent pe bătrînul J.R. cu ce se întîmplă la birou. Între noi fie vorba, poate că o să-l putem trimite pe Bobby înapoi, în brațele nevesti-si, mai devreme sau mai tîrziu.

— Numai să-mi spui ce vrei, J.R., spuse Louella cu un zîmbet cochet, și o voi face.

— Știi foarte bine ce vreau, spuse el, trăgînd-o peste trupul lui. Pentru început, dă-mi unul din faimoasele tale sărutări sexy.

Pam stătea la biroul ei de la magazin, studiind un lot de cataloage, comparînd stiluri, variante, prețuri, dar gîndurile ei se îndreptau spre căsătoria lui Lucy și spre căsnicia ei. Lucrurile nu mergeau acum prea bine între

ea și Bobby. Pam își chinuia creierii, încercînd să găsească o soluție de îmbunătățire. Ușa se deschise pe neașteptate și apăru o femeie înaltă și cochetă.

— Bună, Pam, te-am căutat.

— Bună, Liz. De ce m-ai căutat ?

— Voiam doar să-ți amintesc că aveam o întîlnire la prînz.

— Oh, am uitat cu totul !

— Nu, n-ai uitat. Alex Ward a sunat azi-dimineață, zicea ceva despre schimbarea orientării magazinului. Voia să discutăm despre asta.

Pam respiră încet. Interesul lui Alex Ward era îndreptat mai mult spre Pam, decît spre magazin.

— Nu sînt sigură că o să vin, Liz. Am atîta de lucru.

Liz o întrebă direct :

— Fugi de Alex ?

— Să zicem doar că e mai bine să nu-l văd prea mult, acum. Viața mea și așa nu e-n regulă, și el încearcă s-o complice și mai mult.

— Cam așa e. Mă îngrijesc eu de prînz. Doar un lucru, Pam, Alex e un om foarte insistent.

Pam îi adresă lui Liz un zîmbet trist :

— Știu !

Connie îl conduse pe Jordan Lee și pe avocatul lui, Mark Harrelson, în biroul lui Bobby și-i pofti să ia loc. Connie stătea la o parte, atentă, cu carnetul de note la îndemînă. Cînd toți se făcură comozi, puse un plic pe birou, în fața lui Bobby.

— Bennett al tău a verificat contractele ? întrebă Jordan. Era un om de vîrstă mijlocie, șters, cu o expresie înfometată și avidă pe fața lui osoasă. Oamenii aveau ten-

dința să-l subestimeze, dar bogăția și proprietățile lui în continuă creștere dovedeau că ei greșeau.

— A spus că sînt în regulă, replică Bobby.

Harrelson era încîntat.

— Atunci nu avem nici un motiv să amînăm semnarea, nu-i așa ? Aveți cu ce plăti avansul, bineînțeles ?

Bobby privi la Connie, care-și îndreptă ochii spre plicul de pe birou.

— Da, spuse el, circumspect. Un cec de încasat în numerar în valoare de cincizeci de mii.

— Restul, spuse Mark Harrelson, cu tonul plastic pe care-l adoptă atîția avocați, se va plăti la începutul forării — sau la cerere.

Jordan își drese glasul :

— Cel mai probabil că vor trece două, poate trei luni pînă să se întîmple asta.

— Cel mai probabil, spuse Bobby, sec. O facem ?

Contractele trecură de la unul la altul pentru semnături.

— Trebuie să-ți spun, Bobby, băiatule, spuse Jordan, expansiv, că nu faci nici o greșeală. Simt asta. O să iasă o groază de bani din afacerea asta, pentru amîndoi.

După ce se semnară toate copiile, Jordan și Bobby își strînseră mîinile peste birou.

— Mă bucur că facem iar afaceri împreună, Jordan.

— Doar atîta timp cît ai să fii tu președinte. Dar nu voi face niciodată afaceri cu fratele tău, Bobby. Niciodată, ți-o spun pe șleau.

Bobby se pregăti să răspundă, dar se gîndi mai bine și tăcu.

— Mai ținem legătura, spuse el.

— Baftă.

— Mulțumesc încă o dată, Jordan.

Bobby îi conduse, apoi se întoarse brusc cu fața la Connie. O expresie de îngrijorare îi încreța fața, altfel liniștită.

— Bobby, ești sigur că ai făcut bine ?

— Sigur. Este ceea ce.trebuia să fac.

— Dar, de fapt, nu ai banii.

— O să-i am la timpul cuvenit.

— N-ar fi trebuit să-i spui lui Jordan ?

— Și să-l fac să renunțe la afacere, așa-i ? Ei bine, nu ! Aceasta e cea mai bună soluție pentru binele companiei.

— Ce-ai să faci cînd va trebui să achiți restul ?

Bobby, mai îngrijorat decît lăsa să se vadă, și mai necăjit de felul în care încheiase această afacere, se așeză la loc, la birou, de parcă ar fi ancorat într-un port sigur și protector.

— Am aproape trei luni pînă atunci. Într-un fel sau altul, am să fac rost de toată suma, cu mult mai înainte.

— Și, spuse ea tărăgănat — dacă îți cere fondurile înainte de asta ?

Era o întrebare pe care și-o pusese și Bobby, o întrebare la care nu putuse să răspundă și nu voia să se gîndească.

— 19 —

Jock nu simțea nici o supărare. Trei pahare de tărie, băute pe îndelete, înainte de masă, spălaseră tensiunile și tribulațiile de peste zi și îl lăsară satisfăcut, dacă nu chiar fericit. Dar, ca unui om obișnuit de mulți ani să reziste la alcool, creierul continua să-i funcționeze eficient. Fusese întotdeauna capabil să se gîndească la mai multe probleme deodată ; din acest punct de vedere, anii nu-i diminuaseră abilitatea. Împrospătîndu-și băutura cu o nouă porție de bourbon de calitate, diluat subțire cu apă și puțină gheață, se întoarse cu fața la J.R. și Bobby, care stăteau de partea cealaltă a sufrageriei. Îi măsură pe fiecare din ei din cap pînă-n picioare, cu bărbia în piept, cu ochii îngustați și reci, ca și cum ar fi căutat răspunsuri fără cuvinte la întrebări pe care încă nu le exprimase.

— Am luat azi masa cu Punk Anderson, începu el. Punk e un om care aude multe. Mi-a spus ceva interesant.

Un zîmbet vag servil, apăru pe fața netedă a lui J.R.

— Și ce anume, tată ?

Jock pronunță cuvintele unul după altul, o succesiune de sunete baritonale, care făceau să vibreze sensibilitatea ascultătorilor.

— Se pare că Jordan Lee şi nişte băieţi din cartel s-au reunit ca să încerce o mică aventură de extracţie în Golf.

J.R. îşi ridică sprîncenele, surprins. Bobby îşi încrucişă braţele, şi se strădui să-şi păstreze calmul.

— Ce chestie ! se miră J.R. Bănuiesc că toate tînguielile şi toate plînsetele pentru afacerea mea din Asia, n-au fost chiar întemeiate, la urma urmelor.

— Poate că nu, răspunse Jock. De fapt, m-am simţit cumva prost cînd am auzit de afacerea asta. Altădată am fi lucrat împreună.

Bobby se hotărî să vorbească :

— E bine să fie cunoscut adevărul, tată. Sîntem alături de ei în afacerea din Golf.

J.R. îi aruncă lui Bobby o privire iute ; cum naiba de se putuse întîmpla asta ?

Jock întrebă nedumerit :

— Despre ce-mi vorbeşti, Bobby ?

— Jordan mi-a oferit o parte din afacere. Ewing a intrat cu douăsprezece milioane de dolari.

Jock îşi ţuguie buzele, într-o admiraţie tăcută.

J.R. sări :

— La naiba, Bobby ! Dacă ai avut destui bani să intri în afacere cu Jordan, de ce-ai sărit aşa la tata că a investit într-un proiect care însemna aşa de mult pentru el ?

Bobby răspunse, cam prea iute :

— Pentru că aceia erau banii pe care contam pentru Jordan.

— În cazul ăsta, spuse J.R., escamotînd, nu sîntem implicaţi în nici o afacere cu Jordan.

— Ţi-am spus că sîntem, mi-am dat cuvîntul.

— E-n regulă, mi-ai spus. De unde banii ?

Bobby se fîţîi în scaunul lui. Afacerea cu Jordan Lee şi cartelul era vitală pentru interesele Ewingilor, acum şi în viitor. O singură mişcare greşită şi nu numai că era pierdută, dar şi el ar fi căzut rău faţă de Jordan şi ceilalţi — şi ceea ce era mai rău, faţă de tatăl său.

— Mă descurc eu, zise el cu jumătate de gură.

— Mai bine ne-ai explica, spuse Jock, morocănos. Ce faci, mai exact ?

— Am trei luni să adun banii ăştia.

J.R. continuă să acuze. Îşi sesizase marea şansă de a marca un punct contra lui Bobby şi voia să se folosească de ocazie.

— După cum ne spui, înseamnă că te-ai aventurat în afacerea cu cartelul fără bani şi fără să ai idee de unde să-i iei.

Bobby simţi că-şi pierde cumpătul.

— Ţi-am spus că am timp să-i adun.

— Ceea ce aş vrea să aflu, mormăi Jock, este cum naiba de a ajuns compania într-o situaţie atît de proastă încît faptul că am luat zece milioane pentru proiectul meu cu pămîntul v-a adus la aşa o strîmtoare ?

Bobby protestă :

— Sîntem în formă bună. Doar că n-aveam bani lichizi, asta-i tot.

J.R. izbucni într-un rîs batjocoritor :

— Nu pot să cred că ai făcut tîmpenia să semnezi pentru afacerea asta, fără să ai bani în numerar ca s-o acoperi.

Jock ridică mîna :

— Opriţi-vă. Nu foloseşte la nimic să vă certaţi pentru asta. Ceea ce este important este că Bobby a reuşit să participe la afacerea cartelului. La naiba, trei luni înseamnă destul timp să adunăm capitalul ăsta.

Lui J.R. nu-i plăcu neașteptata întorsătură a lucrurilor. Ultimul lucru la care se aștepta era ca Jock să-i ia apărarea lui Bobby.

— Adevărat, zvîrli el, fără să-și ascundă mînia. Trei luni ! Asta înseamnă o groază de timp. Orice e posibil în trei luni. Și se grăbi să iasă din încăpere.

Bobby și Jock îl priviră cum pleca, fiecare pierdut în propriile gînduri, pînă ce Bobby spuse cu voce înceată :

— Am să adun banii, tată. Poți să fii sigur de asta.

Jock dădu din cap, aprobator, dar fără bucurie. O mare parte din el dorea să nu fi auzit niciodată de Ewing Oil.

Stînd întinsă în pat, lîngă Mitch, Lucy radia de mulțumire. Dragostea ei pentru el era o forță crescîndă, vitală, și voia să-i placă în toate felurile posibile în care o femeie putea să-i placă unui bărbat ; o privire iute îi spuse că se afla pe drumul cel bun ca să-și atingă scopul. Mitch arăta mulțumit, încîntat și epuizat. Ea îi atinse coapsa goală pe sub pătură.

— Dacă mîine dimineață o să mergem să le întîlnim pe mama și pe sora ta, mai bine m-aș duce acasă să dorm puțin.

— Nu-i nici o grabă.

Mitch stătea întins pe spate, cu ochii închiși, cu pieptul lui frumos, puternic, coborîndu-i-se și ridicîndu-i-se ușor.

— Crezi că o să le plac ?

— Ești dintr-o lume cu totul diferită, Lucy, dar de îndată ce te vor cunoaște, or să te placă mult.

— Și eu sper. Sînt așa de nervoasă. M-am întrebat toată ziua cum ar trebui să mă îmbrac.

— Simplu. Așa vor fi și ele.

— Păi, bineînțeles. Oh, apropo, am rezervat camere pentru ele la Fairview Hotel.

Mitch se ridică în coate.

— De ce-ai făcut asta ?

— Nu pot să stea aici, cu tine. Abia e destul loc pentru o persoană.

El încercă să fie răbdător.

— Lucy, am crescut într-un loc pe jumătate cît ăsta. Nu cred că mama a fost vreodată în viața ei la vreun hotel.

— Atunci a sosit timpul să fie acum.

Mitch se îndreptă de spate, cu ochii lucind și vocea aspră :

— O să stea aici !

Lucy nu mai spuse nimic. Fața ei de copil era îmbufnată. I se părea că de cîte ori încerca să facă ceva bun pentru oameni, era umilită. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Mitch încercă să argumenteze :

— Ca să fiu sincer, apreciez ce-ai făcut. A fost într-adevăr frumos din partea ta, dar le cunosc și pe ele. Amîndouă se vor simți mai bine aici, mai la ele acasă. Eu o să dorm la Rod Dexter, în hol.

Lucy privi în jur :

— Uite, îți spun un lucru — nu pot aștepta pînă ne căsătorim ca să plecăm de aici. O să găsim o locuință în care să ne putem mișca.

— Ți-am spus de mai multe ori. Locuința asta mi-o pot permite, așa că aici vom locui.

Lucy, rîzînd, se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

— Cred că glumești !

Dacă s-ar fi uitat la Mitch, şi-ar fi dat seama din expresia hotărîtă a gurii lui că nu glumea absolut deloc. Era un om care citea clar viitorul şi îl percepea plin de dificultăţi.

Pamela, în sufragerie, îşi lua cafeaua de dimineaţă, cînd apăru Bobby, venind de afară. Se salutară rigid, formal.

— Te-ai sculat devreme, spuse ea.

— M-am plimbat cu maşina. Nu dorm prea bine în ultimul timp.

— Am observat şi eu. Pot să te ajut?

— Nimeni nu mă poate ajuta. Am o groază de treburi. Încerc să pun în ordine nişte probleme.

Pam se strădui să-şi ascundă frustrarea pe care o resimţea, sentimentul de neajutorare, de inutilitate.

— Erau vremuri, spuse ea, alegîndu-şi cu grijă cuvintele, în care dacă aveai o problemă, o discutam amîndoi. Nu se mai întîmplă asta. Ai reuşit să mă îndepărtezi, Bobby.

— N-ai dreptate.

— Dar e adevărat. Trăim împreună. Dormim în acelaşi pat şi, uneori, ne iubim — deşi nu prea des în ultimul timp — dar trăim de parcă am fi străini. Nu comunicăm.

— Vorbim.

— Vorbim, dar nici unul din noi nu spune ce-l doare mai mult.

— Astea sînt probleme de afaceri.

— Văd. Toate problemele tale se leagă de conducerea lui Ewing Oil, şi nu crezi că eu pot înţelege ceva din asta.

— Nu-i aşa. Ştii că-ţi apreciez părerea.

— Oare !

— Doar că trebuie să le rezolv de unul singur.

— Frumos, spuse ea rece. Rezolvă-le. Şi continuă, întorcîndu-se cu spatele la uşă : Toţi avem probleme, Bobby. Credeam că ar fi fost mai bine dacă încercam să le rezolvăm împreună. Evident, m-am înşelat.

Bobby rămase singur la masă, privind într-o cană de cafea care se răcea prea repede. Un om care nu-şi găsea nicăieri fericirea, un om care se rătăcise.

Mithc şi Lucy aşteptau să coboare pasagerii. Ajunseseră la aeroportul Fort Worth din Dallas doar cu un minut mai înainte, presupunînd că avionul o să întîrzie. Se înşelaseră ; avionul sosise la timp.

— Arăt bine ?

— Lucy, arăţi minunat.

— Eşti sigur ?

— Sînt sigur. Priveşte ! Iată-le !

Arliss Cooper, mama lui Mitch, trecuse de patruzeci şi cinci de ani ; o femeie care odată fusese frumoasă şi acum arăta matură cu părul ei blond pal. Avea aspectul cuiva care muncise toţi anii ăştia ca să-şi cîştige existenţa. Era îmbrăcată ordonat, curat, dar fără stilul acela sofisticat, care necesită muncă şi atenţie la detalii.

Afton, sora lui Mitch, era cu totul altă poveste. Deşi nu prea era îmbrăcată după ultima modă, fata anunţa o sexualitate precoce prin corpul care începea să se maturizeze, arătîndu-şi feminitatea. Chiar atunci cînd ea şi mama ei se îndreptau spre Mitch şi Lucy, privirile bărbaţilor o căutau, examinînd-o cu un interes aparte. Chiar dacă ea observase că e privită, nu lăsă să se vadă. Arbora un aer de o prefăcută inocenţă ce se oglindea

în ochii ei mari și în mișcări. Era genul de fată care provoca o impresie deosebită asupra psihicului bărbaților. Și toate acestea, fără efort — sau cel puțin așa părea.

— Mitchell ! strigă Arliss, și se grăbi să-l întîmpine urmată îndeaproape de Afton. Urmară îmbrățișări și saluturi și lacrimi și examinări intense.

— Lasă-mă să te privesc, Mitchell !

Mamă și fiu se îmbrățișară iarăși.

— Lasă-mă să te privesc ! spuse iarăși Arliss.

Mitch rise, apucînd-o pe Lucy și împingînd-o în micul grup, strîns unit.

— Mamă, ea este Lucy. Mama mea și sora mea, Afton — Lucy.

Lucy era teribil de speriată și știa asta. Întîlnirea asta era așa de importantă pentru ea ! Dorea cu disperare să fie acceptată și aprobată de familia lui Mitch. Zîmbi, nesigură.

— Doamnă Cooper, Afton...

— Bună ! spuse Afton, radioasă.

— Mă bucur să te cunosc, Lucy, spuse Arliss, cu bunăcuviință. Mitch ne-a scris o mulțime de lucruri despre tine.

Mitch zîmbi.

— Nimic de bine.

— Pariez, spuse Lucy, încercînd să continue gluma.

Arliss interveni :

— Hai, Mitchell, termină cu jocul ăsta. N-a spus decît lucruri frumoase despre tine, Lucy, Și arăți de parcă tot n-ar fi spus destul.

— Oh, mulțumesc, doamnă Cooper.

— Hai, mamă, spuse Mitch. Ai răsfățat-o destul pe Lucy.

Afton nu se mai putu stăpîni :

— Chiar ai atîția bani ?

— Afton ! spuse Arliss cu severitate.

— Voiam doar să știu, i-o întoarse fiică-sa, fără regrete.

— Eu n-am mulți bani, spuse Lucy, dar familia mea e plină.

Afton rîse :

— Sună bine.

Arliss spuse :

— Lucy, indiferent de ce prostii vorbește băiatul ăsta al meu, nu-i nici un motiv să fii supărată pentru că ai bani.

Mitch se înroși.

— Mamă, trebuie să fie o sută de lucruri despre care am putea vorbi, în afară de bani !

Apoi le conduse dincolo de ieșire.

— De ce nu ne povestești despre nuntă ? întrebă Afton. Pariez că o să fie ceva teribil.

— O să vă luăm bagajele, spuse Mitch. Nu vreau să întîrzii la școală.

— O să te duc eu cu mașina, sugeră Lucy, apoi le duc pe Arliss și pe Afton la apartamentul tău, Mitch.

Afton mergea la pas cu Lucy.

— Știi, de cînd Mitch ne-a scris despre nuntă, am început să citesc despre familia ta.

— Nu da vina pe mine pentru ei. Apropo, sper că ai să vrei — știi, mi-ar place să fii una din domnișoarele de onoare.

— Dumnezeule, se fandosi Afton. Ar fi splendid !

—20—

Fiicele din Alamo, gătite cu tot dichisul din timpul zilei, se adunaseră pe patio-ul de la Southfork. Fuseseră aduse scaune şi, în spate, fusese aşezat un bar şi un bufet pregătit cu tot ce şi-ar fi dorit. Sue Ellen şi Miss Ellie îl ascultau cu atenţie pe Cliff Barnes.

— Dacă hotărîţi dumneavoastră ceva, ceilalţi vă vor urma, spunea Cliff, făcîndu-şi vocea mieroasă. În numele conştiinţei colective a marelui stat Texas, sînt sigur că veţi realiza raţiunea menţinerii regiunii Takapa în sălbăticia primordială de care generaţii de texani au avut privilegiul să se bucure pînă acum.

Urmară nişte aplauze de politeţe, iar Cliff aşteptă să se potolească.

— Vreo întrebare ?

Una din doamne îşi ridică mîna şi se sculă în picioare.

— Cu toate celelalte probleme ale statului, de ce îşi pierde atîta timp senatorul Culver, încercînd să salveze o mlaştină ?

Se ridică un murmur aprobator. De data asta, Donna Culver interveni.

— Unul din lucrurile cu care noi, texanii, ne-am mîndrit întotdeauna a fost dragostea pentru pămînt. În ultimul timp, Texasul a avut parte de o avalanşă de con-

structori, care încearcă să transforme Texasul într-un vast complex. Dave Culver simte că este de o importanță vitală să-i oprim să construiască în regiunea Takapa. Știe că ceea ce încearcă el să facă poate părea unora nepopular, dar așa cum spunea tatăl lui, Sam Culver, e ușor să fii de acord cu mulțimile. Un bărbat adevărat spune nu, chiar și cînd o face de unul singur. Dave Culver spune *nu* construirii în zona Takapa. Sper că nu-l veți lăsa să spună acest *nu* singur, să rămînă singur.

Aplauzele fură mai intense de data asta, și, cu o mișcare bruscă a capului, Cliff îi făcu semn Donnei că timpul pentru discursuri se sfîrșise. Se amestecară în mulțimea de femei, reînnoind vechi cunoștințe, făcînd altele noi.

Donna se alătură unui mic grup din care făcea parte și Miss Ellie. Se salutară.

— Mi-a plăcut discursul tău, Donna. Sam ar fi fost mîndru de el.

Donna rîse.

— Mi-e martor Dumnezeu că am ascultat destule discursuri de-ale lui. Sînt convinsă că ar fi susținut problema asta cu aceeași tărie cu care o susțin eu și Dave.

— E greu să nu fii de acord cu ce spui.

— Sper să putem conta pe sprijinul tău, Miss Ellie. Ai un cuvînt greu de spus printre aceste doamne.

— Nu știu dacă este așa, dar voi face tot ce pot atunci cînd am să am posibilitatea.

La bar, cu un pahar de sifon în mînă, Sue Ellen stătea privind mulțimea de femei de pe patio și de pe pajiștea din spate. Îl văzu pe Cliff Barnes croindu-și drum prin mulțime, îndreptîndu-se în direcția ei. Pentru o clipă se gîndi să-l evite, dar rămase pe loc. Nu era nici un motiv să-l evite la această ultimă întîlnire.

— Sue Ellen.

Ea dădu din cap.

— Sînt surprinsă să te văd aici.

— Nu precupețesc nimic pentru o cauză bună. Arăți bine.

— Asta pentru că acum sînt fericită.

— Lucrurile trebuie să meargă bine acum între tine și J.R., deși îmi vine greu să cred.

— Sînt sigură că găsești multe lucruri greu de crezut. Fără îndoială, eu și J.R. n-am fost niciodată mai fericiți.

— Îmi pare rău. Nu voiam să spun asta. Mă bucur într-adevăr pentru tine.

— Dar tu și Donna ? Păreți foarte potriviți unul cu altul. Ai găsit în sfîrșit pe cineva cu care să vorbești despre politică și despre putere.

Cliff ezită înainte de a răspunde.

— E o femeie deosebită, foarte puternică, foarte luminată, foarte sufletistă.

— Ce bine pentru tine. Ce bine pentru noi amîndoi că ne-am găsit, în sfîrșit, fiecare în parte, cea mai bună dintre lumile posibile. Privirile ei trecură peste el, căutînd prin mulțime, apoi reluă : Toți par că încearcă din greu să nu ne dea atenție și eșuează lamentabil în încercarea lor. Vechile noastre păcate au nevoie de mult timp ca să se șteargă, nu-i așa ?

Înainte ca el să poată răspunde, ea plecase lăsîndu-l cu un gust amar, de vinovăție.

Tom Selby, contabilul lui Ewing Oil, era un bărbat cu un cap și o inimă făcute pentru cifre. Cu Bobby, revăzuse situația financiară a companiei și acum era gata să răspundă la întrebări.

— Sîntem la strîmtoare ? întrebă Bobby.

— Nu, după cîte văd. Veniturile de la puțuri și de la rafinărie reprezintă mai mult decît destul ca să facem

față la cheltuielile operative, și arată chiar un profit frumușel.

— Dar avem probleme cu banii lichizi ?

— Temporar. Avem ceva bani în numerar, dar nu chiar destul pentru ceea ce vrei să faci tu, Bobby. Și avem prea puțin de vîndut fără să afectăm producția de petrol. Oh, da, compania se află într-o formă bună, atîta timp cît nu-ți asumi nici o cheltuială majoră.

— Concluzia este că nu există nici o posibilitate să obțin repede douăsprezece milioane de la Ewing Oil ?

— Nici o posibilitate, îmi pare rău.

— La naiba !

— Ce intenționezi să faci, Bobby ?

Bobby îl privi îndelung, tăcut.

— Oh, să-i obțin de undeva, bineînțeles.

Întrebarea la care nu era capabil să răspundă, era de unde să obțină banii ăștia. Și cînd ? Dintr-o dată, cele trei luni îi părură a fi un timp teribil de scurt.

Jock și J.R. se întorceau de la barul din Braddock, făcînd eforturi vizibile pentru a se ține bine pe picioare. Traversară clătinîndu-se strada, îndreptîndu-se spre Red's Service Station, unde era parcată mașina lui J.R.

— Trebuie să-ți spun, băiete, vorbi Jock, că ții foarte bine la băutură.

— Nu mai bine ca tine, tată.

— Ai băut aproape cot la cot cu mine.

— Cineva trebuia să rămînă sobru și să conducă.

Rîzînd și bătîndu-se cu palma pe spate, ajunseră la stație chiar în clipa în care Red se pregătea să închidă.

— Mașina mea e gata de plecare ? întrebă J.R.

— Gata, și cu plinul făcut.

— Mai bine ne-ai conduce tu acasă, Red, spuse Jock. Nici unul din noi nu se ține prea bine pe picioare.

— Nu, mulțumesc, Jock.

— Doar am glumit, Red.

— Bine, spuse Red, supărat. Nu v-aș conduce fiindcă astăzi nu am dispoziție să fac favoruri unui Ewing.

Jock se încruntă.

— Ce ți s-a întîmplat, Red ?

— Ah, nu-i vina ta, Jock, nici a ta, J.R. E a lui Bobby.

Toate simțurile lui J.R. se ascuțiră, atente.

— Ce-a făcut Bobby ?

— Știi, am cumpărat gazolină de la rafinărie cu mult înainte de a o prelua Ewing Oil.

— Și ? întrebă Jock.

— Și am vorbit cu Brady York, distribuitorul meu. Brady a spus că Bobby a ridicat prețurile cu doi dolari pe baril.

Jock se încruntă.

— Toți ridică prețurile ; știi asta. Doar ca să țină pasul cu costurile petrolului brut.

— La naiba, n-au nimic de-a face cu costurile petrolului brut. E doar pentru a obține bani mai mulți și mai repede. Dar Brady a refuzat să plătească.

— Și apoi ?

— Sînt zvonuri că Bobby a planificat să nu ne mai furnizeze nouă petrol și să-l vîndă altundeva, la prețuri mai mari. Să mă scoată pe mine și pe restul independenților din afacere.

— Așteaptă o clipă, spuse Jock. Ewing Oil poate că umblă după profit, dar asta îi atinge pe cei de un rang cu noi. Nu există nici o posibilitate ca Bobby să te scoată din afacere. Am fost prieteni de o grămadă de timp.

— Eu n-am simțit asta, Jock.

— Îţi spun eu că dacă vreun fiu de-al meu ar face una ca asta l-aş zvîrli de la Ewing Oil mai înainte de a avea timp să clipească. Ai cuvîntul meu !

— Asta e o veste bună.

Jock se îndreptă spre maşină, cu J.R. alături.

— Nu pot să mi-l închipui pe Bobby făcînd un lucru ca ăsta.

J.R. consimţi că nici el nu-şi putea imagina un astfel de lucru teribil. Dar totuşi...

— Mă laşi să cercetez eu cazul, tată ?

— La naiba, sigur că te las. Află ce se întîmplă şi informează-mă imediat.

— Cum vrei tu, tată.

Apartamentul aparţinea lui Ewing Oil, un loc în care să găzduiască oaspeţii favoriţi şi partenerii de afaceri, în vizită la Dallas. Dar în dimineaţa aceea J.R. era acela care ocupa camera elegant mobilată, cu sofaua şi scaunele moi, destinate confortului. J.R. era totuşi prea ros de probleme ca să se odihnească şi să se relaxeze ; cu energia nervoasă a unei pisici sălbatice prinsă în cuşcă, se plimba încolo şi încoace, clătinîndu-şi capul dintr-o parte în alta, pierdut în gînduri. Soneria muzicală de la uşă îl făcu să tresară. Îşi reveni, şi se duse să deschidă. Era Jeremy Wendell, un petrolist din West Star Oil. Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile şi Jeremy se aşeză într-un fotoliu apropiat, întinzîndu-şi picioarele lungi, vîrîte în ghete. Pe sub borurile largi ale pălăriei, îl privi pe J.R. cu o curiozitate ascunsă.

— A trecut mult timp de cînd am fost aici ultima oară, J.R. Ultima oară a fost cînd cu jocul acela grozav de pocher.

— Care te-a îmbogățit pînă la nesimțire, dacă-mi amintesc bine.

Jeremy rîse cu plăcere la această amintire.

— A fost o noapte deosebit de plăcută pentru mine.

— Vrei să bei ceva ?

— Puțin cam devreme pentru mine. Tu servește-te.

— Renunț.

— O.K., hai să trecem la treabă. De ce m-ai sunat și mi-ai sugerat să ne întîlnim aici ? Ceva greutăți, J.R. ? Ceva ce nu vrei să se afle ?

— Închipuie-ți că voiam doar să purtăm o mică discuție în confort și intimitate.

— Hai, las-o !

— Am auzit că i-ai făcut frățiorului meu o ofertă pentru gazolina lui.

Cînd vorbi, vocea lui Jeremy sună admirativ :

— Poți să nu fii la putere, J.R., dar nu ești în afară de probleme. Sau ți-a spus Bobby ?

— Sînt un om care dispune de surse de informare.

— Sigur că dispui. Întotdeauna te-am admirat pentru asta.

— Bobby n-a fost niciodată una din aceste surse.

— Te cred. O.K., știi de oferta mea pentru benzină. Ce mai urmărești ?

J.R. își ridică colțurile gurii.

— Cît valora oferta aceea ?

— Nu cine știe ce. M-am oferit să cumpăr petrolul pe care-l rafinează el, cu doi dolari mai mult barilul decît încasează el acum.

— Mai mult decît încasa ?

— Da, cu doi dolari pentru fiecare baril.

Un fluierat se auzi dinspre J.R., în timp ce făcea o socoteală rapidă.

— Și Bobby a zis nu ?

— A zis nu.

— Spune-mi, Jeremy, cine ar renunța la o sută de mii de dolari profit zilnic ?

Jeremy ridică din umeri.

— Contracte, așa a spus. A spus că are deja contracte pentru benzină și nu vrea să renunțe la ele.

— Nu s-a mai văzut vreodată contract la care să nu se poată renunța.

— Lucrurile nu mai sînt ca altădată, J.R. Omul se putea înțelege rezonabil cu J.R. Ewing, cînd era în fruntea companiei, deschis întotdeauna unei afaceri mai bune, unor cîștiguri rezonabile.

— Încă te mai poți înțelege rezonabil cu mine.

Jeremy deschise larg ochii.

— Dacă poți face ceva să meargă afacerea asta, J.R., eu personal ți-aș fi foarte îndatorat. Și am o memorie bună. N-am să uit ce-ai făcut pentru mine atunci cînd te vei întoarce la conducerea lui Ewing Oil.

J.R. vorbi, ca pentru sine :

— Oh, mă voi întoarce. Fără îndoială. Și nu peste mult timp. Apoi își ridică privirea spre Jeremy și zîmbi subțire.

— Discuțiile despre bani îmi fac întotdeauna sete. Acum ești pregătit să bei ceva, Jeremy ?

— Cum zici tu, J.R.

— 21 —

Pam lucra la biroul ei de la magazin. Fața ei frumoasă arăta obosită nu atît din cauza timpului îndelungat petrecut la slujbă, cu toate stresurile și eforturile lui, cît din cauza nemulțumirii crescînde pe care o trăia în căsătoria ei. Ochii îi erau roșii, sprîncenele încruntate, iar părul, de obicei splendid coafat, era ciufulit. Cînd sună telefonul, sări ca arsă și răspunse plină de speranță :

— Da ?

— Aici Alex Ward.

O ripostă tăioasă, iute reprimată, fu gata să-i sară de pe buze. Alex continua să încerce ; trebuia să-i dai o notă bună la capitolul insistență. Și *era* un bărbat atrăgător ; în altă situație, ar fi fost pregătită să-i răspundă, l-ar fi stimulat. Dar acum — ei bine, era o femeie foarte bine măritată. Mai bine zis o femeie măritată pur și simplu.

— Bună, Alex.

Propria ei voce suna surprinzător ; aeriană, veselă, încurajatoare. El realiză schimbarea față de răspunsurile ei obișnuite.

— E un început bun, spuse el tărăgănat și insistent. Nu eram așa de sigur că ai să vorbești cu mine.

— Bineînțeles că am să vorbesc cu tine.

— Bine. A fost greșită prima mea impresie ?

— Depinde care a fost aceea.

— Că încercai să mă eviți.

— Poate.

— Dar țin foarte mult să te văd.

— Chiar dacă nu te-aș fi evitat, Alex, nu cred că ar fi *trebuit* să te văd.

Rîsul lui fu mușcător :

— Binevoiesc să trec cu vederea faptul că ești măritată.

— Eu nu binevoiesc să trec cu vederea.

Era în vocea lui o grijă seducătoare :

— Pamela, dacă căsătoria ta merge bine, n-am s-o afectez. Dacă nu, n-ai nimic de pierdut. Ia cina cu mine.

Oh, mergea bine ! Își aduse aminte de zilele acelea dinainte de a-l întîlni pe Bobby și de toți bărbații aceia ferchezuiți, tineri și bătrîni, toți vorbind așa de repede, toți încercînd să o impresioneze cu bogăția, cu puterea lor, cu promisiunile lor pentru o viață fericită, numai dacă...

Ce sentiment îmbătător era să-i vezi pe toți cum te doresc, să știi exact ce voiau de la tine, să știi riscurile la care erau dispuși să se expună ca să-ți placă și să te convingă să cedezi rugăminților lor. Și cînd o făcea — și o făcuse nu o dată — o făcea cu un sentiment de abandon, cu sentimentul de a-și dărui carnea doar pentru o clipă, de a-și satisface o dorință sălbatică și secretă, în limuzine elegante, în hoteluri de cinci stele, sau în apartamente scumpe și luxoase. Nici un loc nu-i părea prea degradant sau prea murdar ; se bucura de tot, de jocul minunat și senzual în care o antrenase frumusețea feței și trupului ei.

O parte din ea era nesigură. În fiecare dimineață se pregătea pentru zi de parcă aceea ar fi fost cea mai fru-

moasă zi din viața ei, o zi plină de stimulente, de emoții, o zi care trebuia să-i ofere dorințe noi, recompense noi, plăceri noi — și să le aducă pe cele vechi la înălțimi nebănuite. Așa se și întîmpla și ea iubea fiecare minut care trecea. Își spunea că totul se va repeta.

Pînă cînd apăruse Bobby și descoperise — pentru întîia oară, credea ea acum — ce apropiere și ce iubire statornică poate fi, și cum poate crește ea în intensitate, între un bărbat și o femeie. Și pentru întîia oară descoperise că ceea ce se întîmplase cu Bobby în dormitor fusese tot atît de plăcut cît fusese tot restul vieții ei de pînă atunci. Din nefericire, în aceste ultime săptămîni și luni, de cînd Bobby luase conducerea lui Ewing Oil, viața ei — în pat și în afară — nu mai era ca înainte — se fărîmițase în fragmente de ceea ce fusese de obicei, din ceea ce ar fi putut fi. Apropierea nu mai exista. Comunicarea și compasiunea trecuseră — pînă cînd începuse să se întrebe dacă dragostea mai exista, dacă mai erau motive ca să mai fie împreună.

— Mergem oriunde vrei tu, Pamela. Facem tot ce vrei tu. La discreția ta.

La telefon, vocea lui Alex Ward se revărsă peste ea ca un duș cald, alinător, provocîndu-i o dorință după ceva mai mult, după o mulțumire felină, după senzații care s-ar fi putut abate asupra cărnii ei încordate își încrucișă și-și desfăcu picioarele, conștientă de faptul că coapsele ei se frecară ușor una de alta, conștientă de dorințele care i se revărsară din mijloc. O străbătu un fior — de mulțumire ? De teamă ? De amîndouă ?

— Nu, Alex. Sînt așteptată astă-seară la o cină de familie și am întîrziat.

— Poate altă dată, Pamela.

— Poate, spuse ea înainte de a închide. Și își promise să lase jocul să continue. Nu avea intenția să-l vadă, să

cineze cu el, să facă dragoste cu el. Ori numai amînase inevitabilul? Se cutremură iarăşi şi se grăbi să iasă din birou, înainte ca telefonul să sune iarăşi.

Ewingii erau adunaţi în sufrageria de la Southfork cînd Pamela li se alătură, îmbrăcată aşa cum fusese la lucru.

— Îmi pare rău că am întîrziat, începu ea.

— Abia am sosit şi eu, spuse Bobby, fără să se deranjeze să se ridice pentru a-şi saluta soţia.

Ea se duse la el, îl sărută uşor pe sprînceană şi îl mîngîie pe păr. Amintirea lui Alex Ward se ţinuse de ea toată după-amiaza şi voia s-o îndepărteze cît se putea de repede.

— Toată lumea e aici, spuse J.R., exceptînd, bineînţeles, oaspeţii de onoare.

Sue Ellen gînguri:

— Păi, asta îţi simplifică sarcina alegerii unui dar de nuntă pentru Mitch. Te duci la Neiman's, şi îi cumperi cel mai mare, cel mai bun şi cel mai scump ceas de mînă cu sonerie pe care-l au de vînzare.

J.R. găsi propunerea amuzantă.

— Să le luăm la amîndoi cîte un ceas cu sonerie. E o idee teribilă, Sue Ellen.

— Vrea cineva să bea ceva, întrebă Jock, pregătindu-şi o băutură. Nu se găsiră amatori.

Cîteva minute mai tîrziu sosi Mitch, care nu părea în apele lui în noul lui costum, evident ieftin. În picioare purta ghete vechi, roase, care rezistaseră cu succes la toate încercările lui de a le lustrui.

— Bună, îi salută el pe toţi. Îmi pare rău că am întîrziat. Mi se pare...

Privi în jur, după Lucy.

— Încă n-au venit ?

— Încă nu, spuse Miss Ellie.

— Lucy trebuia să le aducă. Credeam că au ajuns pînă acum.

J.R. zîmbi artificial.

— Nu e nimeni aici, în afară de noi, texanii ăştia bogaţi şi vulgari.

— J.R. ! spuse Miss Ellie mustrător.

— Glumeam doar, mamă. O mică glumă...

Se opri în mijlocul frazei, întorcîndu-şi capul spre intrare. Acolo stăteau Lucy, Arliss şi Afton, toate îmbrăcate de ocazie, îngrijit coafate şi purtînd rochii noi şi frumoase. Dacă Arliss atrase priviri admirative pentru matura ei frmuseţe şi demnitatea înnăscută, Afton şocă de-a dreptul. Purta o rochie verde, strîns lipită pe corp, care-i evidenţia fiecare linie a superbului ei trup, accentuîndu-i şoldurile frumoase, rotunde, ca şi pieptul plin, tînăr, cu sfîrcurile îndrăzneţe. O singură privire îi aduse pe toţi bărbaţii Ewing la picioarele ei, făcîndu-i să-şi îndrepte cravatele şi hainele.

Conştientă de şocul pe care-l produsese apariţia lor, Lucy fu încîntată.

— Aceasta este mama lui Mitch, Arliss Cooper şi sora lui, Afton ! Apoi începu să turuie, făcînd prezentările. Miss Ellie o conduse pe Arliss aşezînd-o alături de ea, pe canapea.

— Te rog, spune-mi Ellie.

— Şi eu sînt Arliss.

J.R. se îndreptă spre Afton, cuprinzînd-o uşor, dar ferm, cu mîna pe la spate.

— De ce nu vii aici, între mine şi Sue Ellen, Afton ? Hai să facem cunoştinţă.

— Mulţumesc foarte mult.

Zîmbetul ei fu o mostră de inocenţă. J.R. o aşeză între el şi Sue Ellen şi o privi în ochi.

— Trebuie să-ţi spun, Afton, că frumuseţea se poartă la noi în familie.

Sue Ellen clipi odată, dar nu dădu nici un alt semn că ar fi auzit, că i-ar fi păsat, sau că ar fi înţeles. Stătea ţeapănă, ascultînd şi privind, cu buzele despărţite în ceea ce putea fi un zîmbet vesel sau o îngheţată mască a terorii.

Ewingii se comportară cum puteau mai bine, făcînd ceea ce fiecare din ei ştia atît de bine să facă, conversînd cu farmec şi aprindere, făcîndu-i pe străini să se simtă ca acasă la Southfork. Şi Cooperii se comportară firesc, cu excepţia lui Mitch. Pe măsură ce petrecerea se apropia de sfîrşit devenea tot mai morocănos, mai distant şi mai retras. În final, Arliss îl trase deoparte.

— Ce s-a întîmplat, Mitch ?

— De ce trebuie să se fi întîmplat ceva ?

— Poate că acum nu te înţeleg prea bine, dar sînt încă mama ta şi te cunosc.

— Nu s-a întîmplat nimic rău.

— E vorba de rochiile astea, nu-i aşa ?

Mitch îşi strînse buzele. Ea continuă :

— Înainte de a o certa pe Lucy că a cheltuit banii ăştia pentru noi, Mitchell, uită-te bine la surioara ta. Nu mai este un copil, în caz că n-ai observat. E o femeie tînără şi frumoasă şi pînă acum n-a mai avut o rochie ca asta. Priveşte-o, Mitchell. E copleşitoare ! Şi îi place asta. O face să se simtă ca din lumea lor.

— Bineînţeles că arată teribil, dar *nu este* din lumea lor. Nici tu. Cred că nimeni dintre noi.

— Nu fi nerod, Mitchell. Lucy Ewing e o fată bună şi eşti norocos că vrea să se mărite cu tine. I-a făcut plăcere să cumpere lucrurile astea şi mi-e martor. Dum-

nezeu că și mie mi-a făcut plăcere s-o văd pe Afton gătită în felul ăsta. Nu vreau ca din mîndrie să strici dispoziția la vreuna din fetele astea, auzi ?

Mitch o caută din ochi pe Lucy. Evident, era foarte fericită, iar Afton de-a dreptul radioasă. Poate că mama lui avea dreptate.

— Și mie mi-a făcut plăcere, mamă. Doar că, oh, la naiba, doream să vă fi putut cumpăra eu rochiile acelea.

— Sigur că doreai, spuse ea, convingător. O să vină și timpul tău. Și chiar de n-o să vină, sîntem amîndouă mîndre de tine, de ceea ce încerci să faci. Te iubim, Mitchell și știm că și tu ne iubești. Nu strica acum totul, mă auzi ?

— Da, mamă.

În noaptea aceea, Bobby își adusese de lucru în pat; o serie de buletine despre producție și creșterea costurilor, o analiză care proiecta prețurile viitoare ale petrolului brut din țară față de cel din import și ce puteau să însemne toate astea pentru Ewing Oil. Îmbrăcat în pijama, stătea tolănit confortabil, studiind diferite documente. Cînd Pam își făcu apariția, ieșind din camera de toaletă, nu-și ridică privirea.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte scurtă, subțire, care-i sporea frumusețea fără să ascundă nimic din ea, stătea la o lungime de braț de el.

— Iubitule, nu poți să faci asta mîine ?

El îi răspunse, fără să-și ridice ochii din hîrtii :

— Trebuie să le rezolv acum. Am mîine dimineață o întîlnire care nu poate fi amînată.

Pam se așează pe cealaltă margine a patului, aproape de el, punîndu-i mîna pe coapsa lui musculoasă și frămîntîndu-i carnea cu degetele.

— Totuşi, unele lucruri nu pot să aştepte, spuse ea.

El scoase un sunet slab, intenţionînd s-o împace şi s-o concedieze.

— Ştiu ce probleme te apasă, spuse ea, cu voce joasă, linguşitoare. Ştiu că relaţiile dintre noi n-au fost prea grozave în ultima vreme.

Alt mormăit.

— Poate că în bună parte a fost vina mea. Adevărul este că n-am prea fost singuri în ultimul timp. N-am mai vorbit. Totul s-a schimbat.

Bobby făcu nişte note pe marginea buletinului pe care-l citea.

— S-au schimbat ? murmură el, fără prea mare interes.

— Ai avut tot timpul de lucru, pînă la ore tîrzii. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că o altă femeie a pătruns în viaţa ta.

— Afacerile.

— Afacerile au schimbat totul între noi.

Bobby nu răspunse. Ea se îndreptă de spate şi-şi adună poalele cămăşii de noapte în jurul şoldurilor, cu un gest reflex ; ţesătura îi scoase şi mai mult în evidenţă corpul, dar Bobby nu-i dădu atenţie.

— Mi-am luat un iubit, spuse ea, pe şleau.

El o mîngîie încurajator :

— Cum vrei tu, iubito.

— Mă simt foarte bine cu el.

— Dacă tu eşti fericită.

Bobby se încruntă, lăsă buletinul şi începu să studieze altul.

— Du-te la culcare, scumpo. Mai am de lucru cel puţin o oră.

— Noul meu iubit e capricios, pervertit, are o imaginaţie febrilă. Insistă să fac tot felul de figuri ciudate.

Alt mormăit. Ea îl strigă pe nume, dar el își schimbă poziția, întorcîndu-se cu spatele la ea. Impulsivă, Pam se aplecă și-l mușcă tare de umăr. El țipă și se rostogoli, frecîndu-și umărul.

— Ei ! Ce faci ?

— Doar îți atrag atenția, domnule. Privește-mă !

El o privi.

— Îți place ce vezi ?

— Întotdeauna mi-a plăcut.

— Știi că n-am mai făcut dragoste de săptămîni ?

— De săptămîni ?! Nu se poate să fie atît de mult.

— Poate mai mult. Poți să-ți amintești de cînd ?

El încercă, însă fără succes.

— Straşnic ! spuse ea sarcastic. Unul dintre noi doi doarme, Bobby Ewing, și nu cred că sînt eu aceea.

Pam se rostogoli spre partea ei de pat, îndepărtîndu-se de el, cu cămașa strînsă în jurul taliei. El se întinse să-i atingă coapsa rotundă, frumoasă. Ea îl lovi, îndepărtîndu-i mîna.

— Fără favoruri, te rog.

— Crezi că sînt favoruri ?

— Și fără milă. Nimeni n-a încercat să facă dragoste cu mine pentru că îi părea rău de mine. N-am intenția să încep acum. Dacă tu nu vrei să accepți ceea ce îți ofer, sînt sigură că este cineva care vrea.

— Hai, Pam, nu-i frumos.

— Nimic, spuse ea, hotărîtă să pună capăt discuției, nu-i frumos pe lumea asta.

De parcă n-ar fi fost destul de apăsătoare, necazurile lui Bobby crescură dramatic în următoarea dimineață, cînd Jordan Lee îi telefonă, aducîndu-i veşti noi.

— Îmi pare rău că te deranjez acasă, Bobby, dar e ceva urgent..

— Oh ?

— Abia am primit un telefon din Golf. Extracția de probă a mers mult mai repede decît ar fi putut cineva să-și închipuie. Nu mai au de forat decît o mie cinci sute de picioare. Pare ca lumea, Bobby. O săptămînă, poate cel mult zece zile și am putea începe operațiile de forare. Am dat lovitura aici, Bobby. Așa că pregătește-ți banii. O să fie o afacere grozavă pentru amîndoi.

— Sună fantastic.

— Și chiar mai mult decît atît. O să te mai sun.

— Voi fi pregătit.

J.R. aștepta nerăbdător în apartamentul Companiei Ewing Oil, abia așteptînd să-și pună în aplicare planul. Aproape că nu se îndoia de faptul că Bobby va mușca momeala, făcînd astfel o ultimă greșeală în ochii lui Jock, ceea ce ar fi asigurat reîntoarcerea lui J.R. în fruntea Companiei Ewing Oil.

Soneria muzicală marcă sosirea oaspetelui său. Deschise ușa ca să-l primească pe Jeremy Wendell.

— Intră, Jeremy.

Wendell părea ușor indispus.

— Ce-i asta, J.R. ? La naiba, omule, am o dimineață încărcată. Nu puteam vorbi la telefon ?

— Telefoanele au urechi, prietene.

— Și eu cred asta. Totuși, de ce așa devreme, de ce așa repede ? Erai așa de alarmat de parcă rușii ar fi ajuns la Corpus și se îndreptau rapid spre noi.

J.R. rîse fără veselie.

— O întrebare — mai ești încă interesat să cumperi produsele rafinăriei Ewing ?

— Sigur că sînt, dar...

— Nici un dar. Știu cum se poate rezolva treaba.

— Ascult.

— Oferă-i lui Bobby cincisprezece milioane avans ca să semneze contractul cu tine.

Jeremy fluieră ușor.

— Cincisprezece milioane. E o sumă frumușică.

— N-ai încotro și Bobby are nevoie de suma asta — un mariaj perfect.

— Ești sigur c-o să fie de acord ?

J.R. se gîndi la suma de douăsprezece milioane pe care Bobby i-o datora lui Jordan Lee și cartelului.

— Oh, va fi, desigur.

— Nu știu...

— N-ai de ales, Jeremy.

— E un avans al naibii de mare.

— Așa este. Aranjează lucrurile în așa fel încît suma de cincisprezece milioane să acopere primele două săptămîni de furnizare a mărfii pe care o cumperi. N-o lungi.

— Asta înseamnă toată marfa lui Bobby, nu-i așa ?

— Cam așa.

— Dar ce-i cu toate discuțiile astea despre loialitatea față de independenți ? O să renunțe la prostiile astea ?

— Pînă și loialitatea lui Bobby are un preț.

— Știe că noi doi vorbim despre asta ?

— Nu, și n-aș vrea să știe.

Jeremy reținu problema, propunîndu-și s-o examineze mai tîrziu.

— Cum spui tu, J.R. Normal că-ți sînt recunoscător pentru ajutor. Un singur lucru mă cam deranjează.

— Care anume ?

— Înțelegi, aceste cincisprezece milioane îi vor aduce un profit bun lui Bobby. O să-l facă să fie bine văzut de multă lume, inclusiv de tatăl tău.

J.R. își imaginä reacția lui Jock cînd va descoperi că Bobby îi înșelase prietenii, independenții din statul Texas. Zîmbi mulțumit.

— Poate că da, fredonă el, poate că nu.

Patio-ul de la Southfork era decorat vesel pentru petrecerea lui Lucy. Era un bar și un bufet, deservite de servitori, o mulțime de prietene de la colegiu, îmbrăcate în rochii de zi, viu colorate, cîteva femei mai în vîrstă și o mulțime de daruri, încă nedespachetate. O orchestră de patru oameni cînta discret, la umbră și aerul era plin de rîsete și glasuri de femei.

Afton, izbitor de frumoasă într-o rochie subțire de vară, se plimba de colo colo, intersată mai mult de examinarea detaliată a Southforkului decît de conversație. Miss Ellie o găsi examinînd mașinile parcate în apropierea garajului.

— Ai vrea să te prezint unor prietene de-ale lui Lucy, Afton ? Sînt cam de vîrsta ta și toate sînt foarte drăguțe și plăcute.

Afton arătă spre o mașină :

— Nu-i asta mașina lui J.R., Miss Ellie ?

Miss Ellie privi în direcția indicată de Afton.

— Da, asta este, dragă. Bănuiesc că J.R. stă azi acasă.

— De ce n-a coborît să le salute pe toate doamnele astea ?

Miss Ellie rîse.

— La urma urmelor, e petrecerea lui Lucy. Sînt sigură că J.R. crede că nu s-ar simți în elementul lui printre atîtea femei.

— Foarte amabil din partea lui.

Miss Ellie o privi pe Afton cum hoinărea, puțin intrigată. Apoi, dînd din umeri, se grăbi să le întîmpine pe

Sue Ellen și Pamela. Afton intră în casă și urcă scările. Știa foarte bine ce voia, ce se aștepta să obțină — și nu se înșela. Deschise ușa camerei lui J.R. și-l găsi întins pe pat, citind.

— Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că era cineva aici, J.R.

— Nu ți-ai dat seama? se miră el, ascultînd zgomotele petrecerii, care se auzeau de jos.

— Te las să citești. Cercetam doar casa.

— Intră, spuse el, ridicîndu-se în picioare, și închizînd ușa după ea o întrebă: Te bucuri de vizita ta la Dallas, Afton?

Ea se întoarse cu fața spre el, la numai cîțiva centimetri distanță.

— E un început.

— Un început pentru ce?

— Cine-ar putea spune? Cred în soartă, în destin; ce trebuie să fie, va fi.

— Dacă îți place aici, Afton, de ce n-ai vrea să rămîi?

— Și ce să fac?

— Sînt sigur că poți găsi ceva de lucru. Bați la mașină?

— Puțin.

— Cu siguranță că am putea găsi o slujbă pentru tine.

— Vrei să lucrez pentru tine, J.R.?

— Da.

— E o ofertă la care merită să te gîndești. Efectiv găsesc locul ăsta încîntător. Ești norocos că locuiești aici.

— Așa cred. Dar prezența ta aici a adăugat ceva la frumusețea ranchului.

— Vai, J.R., mă faci să roșesc.

— Mă îndoiesc, Afton. Nu cred că știi să roșești.

— Încerci să-mi propui ceva, J.R.?

El o cuprinse de talie. Afton stătea liniștită.

— Vreau doar să-ţi spun că eşti o femeie tînără şi deosebit de frumoasă. Nu mi-ar place să te văd plecînd, cînd abia ne-am întîlnit.

— Nu ţi-ar răpi mult timp să încerci să mă convingi să nu plec după ce se va termina petrecerea.

— Să conving pe cineva e al doilea lucru la care mă pricep cel mai bine.

Ea rise, sprijinindu-se de el.

— Eşti un om periculos, J.R. Ewing.

— Şi îţi place asta.

— Nu ar trebui să-mi placă ?

Gura lui o atinse pe a ei şi o clipă nu primi răspuns. Apoi, buzele ei se despărţiră, şi îi acceptă limba, mîngîindu-i-o cu a ei, apăsîndu-şi aţiţător pîntecele rotund într-al lui. Mîinile lui coborîră spre fesele ei tari, apăsîndu-i coapsele.

Ea se îndepărtă.

— Dumnezeule, aproape mi-ai tăiat respiraţia.

— Nu asta vreau.

— Nu cred că sînt pregătită să încep o discuţie despre ceea ce vrei, J.R. Nu încă.

Dînd înapoi, zîmbi enigmatic şi deschise uşa.

— Dar în curînd ? — întrebă el.

— Obţii întotdeauna ce vrei, J.R. ?

— Întotdeauna.

— În cazul ăsta, curînd, spuse ea înainte de a pleca.

Petrecerea se terminase. Oaspeţii plecaseră toţi, lăsîndu-şi darurile, care acum erau răspîndite pe patio, pentru examinare ; argint, cristal, veselă scumpă de bucătărie, şi multe altele. Mitch sosise cu cîteva secunde mai înainte şi Lucy, ţipînd de fericire, îl trase după ea spre patio.

— Vino, vino, să vezi ce am primit !

Mitch privi comoara din fața lui.

— Nu-mi vine să cred.

— N-o să trebuiască să mai cumpărăm nimic cîțiva ani.

Mitch rîse fără prea multă plăcere.

— Va trebui să închiriem o casă să depozităm toate astea.

— Glumești, spuse Lucy, aprobator.

— Vorbesc serios. Unde o să le punem ? Nici jumătate nu intră în apartamentul meu.

În apropiere, ceilalți membri ai familiei, Arliss și Afton priveau și ascultau.

— Trebuie să fiți foarte mîndră de fiul dumneavoastră, doamnă Cooper, spuse J.R.

— Sînt, dar mă îngrijorează felul în care se vor descurca el și Lucy pînă o să-și ia diploma.

— Nu trebuie să vă faceți probleme, spuse J.R. Întotdeauna se va găsi un loc pentru Mitch la Ewing Oil.

Mitch se întoarse să răspundă, dar Jock fu acela care atrase atenția tuturor :

— N-am vrut să spun asta pînă acum, dar văzînd cum se frămîntă Mitch, gîndindu-se unde să depoziteze toate astea, m-am gîndit că a sosit timpul. Darul meu și al lui Miss Ellie pentru voi este apartamentul acela mare al lui Ewing Oil de la Oakridge — e destul loc acolo pentru două persoane.

Lucy țipă de încîntare.

— Nu-i grozav ?

— E într-adevăr foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse Mitch. Dar mă gîndeam că eu și Lucy ar trebui să locuim în apartamentul meu.

— De ce naiba, cînd locuința vă așteaptă, pregătită ? se miră Jock.

— N-are prea mare importanță, spuse J.R. confidențial. E doar temporar. Îndată ce Lucy își va începe viața de familie, unchiul J.R. o să-i cumpere cea mai frumoasă casă din Preston Hollow, o casă mare, unde să poată locui împreună cu Mitch și Lucy, mama și sora lui Mitch. Ca o familie mare și fericită, cum sîntem și noi.

— Oh, teribil ! strigă Lucy, bătînd din palme.

— Oh, da, spuse Mitch acru. Nu-i așa că sîntem norocoși ? O slujbă bună la Ewing Oil, un apartament frumos, o casă și mai frumoasă. Totul la locul lui așa cum se cuvine. Ce-ar putea fi mai frumos ?

— Ei ! spuse J.R., așteaptă un minut.

— Nu, așteaptă tu. Nu vreau slujba ta, apartamentul tău sau casa ta. Ceea ce vreau este să devin cercetător în medicină și să-mi croiesc viața de unul singur. Dacă prin căsătoria cu Lucy înseamnă să fiu legat de toți acești blestemați de bani ai Ewingilor și de puterea lor, ei bine, mă lipsesc de toate.

Cu asta, se îndepărtă furtunos, cu Lucy după el.

— Ce naiba-i asta ? întrebă J.R.

Jock mîrîi un răspuns :

— La naiba, mă depășește. E un băiat ciudat, ți-o spun. Vino, fiule, hai să bem ceva mai tare decît sifonul ăsta, să ne limpezim capetele.

Erau la bar cînd sună telefonul. Răspunse J.R.

— J.R. Ewing.

— J.R., aici Jeremy Wendell.

— Ai fost la întîlnire ?

— Totul s-a făcut, e-n regulă. Ne-am întîlnit azi-dimineață, acum nici un sfert de oră.

— Și ?

— Și ai avut dreptate. A mușcat momeala ca un pește înfometat. Semnăm contractele peste o săptămînă.

— Bine, mulțumesc că m-ai sunat. Ținem în continuare legătura. Închise și-și luă paharul.

— Despre ce-a fost vorba ? întrebă Jock morocănos.

— Un tip, în legătură cu niște petrol.

— Ceva de care trebuie să știu ?

— Cînd o să vină timpul, tată, vei fi primul care o să știi. O să am eu grijă de asta.

— 22 —

Lucy stătea în pat, cu genunchii la gură, pierdută în gînduri chinuitoare. Ochii ei, deşi uscaţi, erau roşii şi împăienjeniţi, sprîncenele arătau îngrijorare. Uşa se deschise şi intră Pam, cu un capot peste cămaşa de noapte.

— Am bătut, dar n-ai răspuns. Închise uşor uşa şi intră în cameră. Te simţi bine ?

— Da. Oh, nu. Nu ştiu.

— Ştiu ce simţi.

— Ştii ?

— Viaţa mea nu e aşa de lină şi lipsită de necazuri, cum pare privită din afară.

— Oh, Pam. Mă simt de parcă abia mă mai ţin în viaţă.

Pam se aşeză pe marginea patului.

— Ce vrei să faci ?

— În legătură cu ce ?

— În legătură cu tine, cu Mitch, cu căsătoria voastră.

— Nu ştiu. Se pare că hotărîrea a fost luată.

— Adică ?

— Nu cred că Mitch o să treacă peste asta, acum, după ceea ce s-a întîmplat.

— Mai vrei să te măriţi cu el ?

— Oh, Dumnezeule, da.

— Atunci nu-i lăsa pe Ewingi să-ţi stea în cale.

— Nu știu cum te-ai putut descurca, Pam, avînd în vedere felul oribil în care te-au tratat la început, cînd te-ai măritat cu Bobby.

— L-am iubit prea mult pe Bobby ca să-i las să ne împiedice să ne căsătorim.

— Și eu îl iubesc pe Mitch.

— Destul de mult ca să pleci cu el?

— Nu înțelegi. De cînd l-am întîlnit pe Mitch n-am făcut altceva decît să mă scuz că sînt o Ewing și să-i fac pe plac. N-am să mai fac asta, Pam. Nu mai pot să continui să-mi reneg familia, numele, moștenirea. Nu mai vreau. Dacă mă vrea, va trebui să mă ia așa cum sînt — Lucy Ewing.

Pam zîmbi înțelegător.

— Te înțeleg, Lucy și orice s-ar întîmpla, am să fiu de partea ta.

Brady York stătea țeapăn, încercînd din greu să-și stăpînească furia. Neputîndu-se stăpîni, își frămînta mîinile și bătea nervos din picior.

— Bobby, nu cred că înțelegi în ce necaz mă aflu.

— Trebuie să mai fie și altă rafinărie de la care să poți cumpăra.

— Spune-mi care.

— Cineva...

— La naiba, omule, crezi că n-am încercat? Uite, am vrut să cumpărăm benzină și de la rafinăria Olson. Am primit ieri un telefon de la ei. Se pare că West Star Oil a cumpărat totul de la ei — tot ce aveau în stoc, fiecare blestemat de baril pe care l-au produs.

— Nu știam.

— Dacă tu nu-mi mai vinzi, sînt terminat, și la fel și cele cinci sute de stații pe care le aprovizionez. Așa

că îmi închipui că va trebui să plătim cei doi dolari în plus pe baril.

Bobby își clătină capul dintr-o parte în alta.

— Brady, e prea tîrziu pentru asta. Sînt într-o astfel de situație încît am urgent nevoie de bani. Plătește-mi în avans și-ți fac reducere un dolar pe baril.

— Cît de mulți bani îți trebuie în avans ?

— Am nevoie de douăsprezece milioane.

Brady scoase un sunet scurt, batjocoritor, care nu spunea nimic bun.

— De unde naiba crezi că aș putea lua banii ăștia ?

— Încearcă, omule. Ai o săptămînă, poate puțin mai mult. Nu pot aștepta mult.

— Voi face tot ce pot, Bobby, dar nu cred că am prea mari șanse să adun suma asta.

— Îmi pare foarte rău, Brady.

Brady spuse cu asprime :

— Voi încerca, Bobby. N-am de ales.

Între ei stăruia sentimentul distanței. Afton și doamna Cooper împachetau în dormitor, în timp ce Mitch le privea cu o expresie tulburată pe fața lui tipică de american. Mitch realiza că tăcerea lor ascundea dezaprobarea și asta îl durea profund, căci ar fi dorit ca ele să-i înțeleagă sentimentele. În tăcerea aceea apăsătoare, vina lui părea să fie intensificată și îl cuprinse o nevoie disperată să depășească situația.

— Am să vin să vă văd în vacanța de Crăciun, spuse el slab.

— Frumos din partea ta, spuse Arliss automat.

Urmă iar o pauză penibilă, după care Mitch vorbi din nou :

— Nu înțeleg de ce vă deranjează atîta atitudinea mea.

Afton spuse fără să vrea :

— Cred că ești prost. Ce-au făcut ei așa teribil ?

— Nu le pasă de ceea ce vreau eu. Au încercat să mă cumpere.

Arliss răspunse politicos :

— Nu ți s-a părut că se gîndeau mai mult la Lucy decît la tine ? Se preocupă de fericirea ei. A crescut în puf, avînd la dispoziție tot ce-și dorea. Și acum iată că vine tînărul ăsta care nu are absolut nimic și e hotărît să-și petreacă viața făcînd cercetări medicale ezoterice, ce se pare că nu prea vor aduce recompense materiale. Dar asta e în regulă. Însă nu-i învinovăți pe Ewingi pentru că vor să aibă grijă de copiii lor. Și eu aș fi făcut același lucru pentru tine sau pentru Afton, de pildă.

Afton se bosumflă.

— Nu știu ce vezi tu așa grozav în apartamentul ăsta al tău. Să știi că nu-i nimic de capul lui.

Mitch închise ochii, ca pentru a-și aduna gîndurile și a-și controla emoțile.

— Nu cred că e grozav. Dar pot *să mi-l permit*. Prin urmare e potrivit pentru mine — acum. N-am spus decît că ar trebui să trăim așa cum pot să-mi permit eu, nu pe banii Ewingilor. La naiba, noi toți am trăit cum a putut să-și permită tata.

— Ceea ce, spuse Arliss cu asprime, n-a fost prea mult. La o zi după ce a murit a trebuit să merg și să-mi găsesc o slujbă pentru ca voi doi și eu să nu murim de foame. Tatăl tău a fost un om bun și a încercat, dar n-a avut niciodată de ales. Să nu crezi nici măcar o secundă că n-ar fi acceptat un ajutor dacă i s-ar fi oferit.

— Mamă...

Arliss i-o reteză cu un gest.

— Mitchell, nu-i o rușine să fii sărac. Pe de altă parte, nu e nici un motiv să te mîndrești cu asta.

— Nu mă mîndresc pentru că sînt sărac. Doar că îmi recunosc condiția financiară și ceea ce presupune ea. Cred că am dreptate.

Afton spuse cu o voce liniștită :

— Poate că ar trebui să te gîndești și la altcineva în afară de tine, de data asta.

— Gîndește-te la Lucy, îi sugeră Arliss, și la ceea ce ar putea ea să vrea, la ce ar putea să fie mai bine pentru ea, pentru voi amîndoi, în calitate de cuplu. Sînt de acord că nu trebuia să primești slujba la Ewing Oil. Trebuie să urmezi medicina. Dar du-te înapoi la Southfork și spune-i fetei aceleia că vrei să te căsătorești cu ea. Și dacă apartamentul acela vine odată cu ea — ei bine, e chiar atît de groaznic ?

Mitch stătea în picioare, nemișcat, trecîndu-și ochii de la sora la mama lui, incapabil să ia o hotărîre, sfîșiat între idealuri și dorințe opuse, între dragostea lui pentru Lucy și nevoia de a-și păstra independența.

Miss Ellie nu putu să-și ascundă agitația, nici chiar atunci cînd stătea așa, ghemuită într-un colț de pe încăpătoarea sofa din sufragerie. Totul mersese rău, speranțele se transformaseră în disperare. Se simțea frustrată și mîhnioasă și nu știa încotro să se îndrepte și ce să facă.

Jock intră în încăpere.

— Miss Ellie, te căutam.

— Ai vorbit azi cu Lucy ?

— Nu, n-am vorbit. Am încercat să am cu ea o mică conversație, dar m-a refuzat.

— Suferă, Jock. Ține într-adevăr la băiatul acela.

— Văd și eu. Dar s-ar putea să nu fie deloc potrivit pentru ea.

— De ce? Pentru că nu s-a lăsat încovoiat de puterea lui Ewing Oil? Pentru că nu vrea nimic de la noi decît să-l lăsăm în pace, să-și vadă de treabă?

— Încercam doar să-l ajutăm.

— Nu vezi că nu vrea să fie ajutat mai mult decît voiai tu cînd erai de vîrsta lui?

Jock spuse, cu reproș:

— Ai tu oful tău personal aici.

— Admir felul în care Mitch i s-a împotrivit lui J.R. E un băiat cu principii și curaj. Îmi pare rău pentru Lucy.

— Și pentru tine însăți?

— Ce vrei să spui?

— Oare Lucy te-a indispus așa, sau faptul că Gary nu se va întoarce acasă, dacă nu va fi nici o nuntă?

O clipă, două, Miss Ellie reflectă.

— Cred că e ceva adevărat aici. Știi că îl vreau pe Gary înapoi, aici.

— Chiar dacă va veni, va pleca iar. Asta-i firea lui.

— Nu sînt așa de sigură. Am văzut că de cîte ori se întorcea acasă dorea tot mai mult să rămînă aici pentru totdeauna. Simțeam asta cînd vorbeam cu el.

— Miss Ellie, Gary e și fiul meu și îmi lipsește poate mai mult decît las să se vadă. Dar îmi place să privesc lucrurile în față și adevărul este că nu e fericit aici. Niciodată n-a fost, niciodată nu va fi.

— Ar fi putut fi dacă lucrurile ar fi fost altfel aici.

— Altfel! Nimic nu va fi altfel. E prea tîrziu pentru asta.

— Nu voi accepta asta! Nu pot!

La intrare, apăru Ray Krebbs, cu pălăria în mînă.

— Scuze, la toată lumea.

— Eşti gata, Ray ? întrebă Jock.

— Da, domnule, dacă şi dumneavoastră sînteţi.

— Vin imediat. Apoi, îi aruncă lui Miss Ellie : Îmi pare rău, Ray şi cu mine trebuie să mergem la Braddock cu o afacere.

Ea privi la Ray, apoi la soţul ei.

— Dacă ai ţine la Gary aşa cum ţii la Ray, Gary e fiul tău şi al meu. Fiul nostru. Ray, ei bine...

— Îl iubesc pe Gary, spuse Jock cu o voce aspră, nesentimentală:

— Dar niciodată n-ai fost de acord cu el, nu ţi-a păsat de el. N-ai găsit niciodată timp să descoperi ce era el, care erau speranţele, visele lui, cine era el. N-am să te pot ierta niciodată pentru asta, Jock.

Jock o privi cum părăsea camera, simţindu-se cuprins de durere şi tristeţe.

În biroul ei, Pamela era cu asistenta ei, Jackie. Pe un perete era un cuier plin de rochii, din care Pamela făcea o selecţie atentă, încărcînd-o pe Jackie cu cele alese.

— O.K., spuse ea în sfîrşit, du-le pe astea la expoziţie. Vin şi eu peste cinci minute. Mai am cîteva lucruri de clarificat aici.

— Să-i spun lui Ron să te aştepte ?

— Da, n-o să întîrzii mult.

Jackie plecă, trecînd pe lîngă Liz Craig care tocmai intra.

— Bună, Pam.

Pamela continua să pună rochiile pe cuier.

— Ce faci, Liz ?

— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuia să iau azi masa cu Harrison Page.

— Şi nu poţi s-o iei ?

— Beneficiarii noştri de la Newport au venit chiar acum pentru o întîlnire. Nu pot să fiu în două locuri în acelaşi timp. Mă acoperi ?

— Cînd ?

— Cam într-o oră.

— Sigur.

Încărcată cu rochii, Pamela îşi croi drum spre uşă, dar calea îi era blocată de Alex Ward. Se opri din drum, privindu-l cumva alarmată.

— Nu te speria, spuse el, vesel, nu muşc, doar ronţăi drăgăstos şi atît.

— Ce faci aici ?

— Putem să vorbim, Pam ?

— Nu cred.

— Doar un minut.

Pam o privi lung şi cu subînţeles pe Liz.

— De unde ştia că sînt aici ?

— Nu de la mine.

Alex afişă un zîmbet scurt, discret. Era un bărbat sigur de el, atent la orice detaliu, îmbrăcat îngrijit, sigur pe aspectul şi pe abilitatea pe care o avea de a atrage femeile. Orice rezistenţă era pentru el un simplu refuz temporar.

— Te-am căutat peste tot. Dacă nu erai acolo, trebuia să fii aici. O spuse ca pe o glumă.

Pamela nu rîse.

— De obicei sînt aici, spuse ea brusc. Dar acum plec. Şi ieşi, lăsînd un Alex mîhnit şi o Liz admirativă în biroul ei.

— Ce faci aici ? îl întrebă Liz.

— O vreau.

— Crezi că e simplu ? Ei bine, cred că n-ai s-o obţii. Ştii că doamna are un soţ. De ce n-o laşi în pace ?

El păru surprins de întrebare.

— Pentru că sînt obişnuit să obţin ce vreau.

Mitch o găsi pe Lucy stînd la soare pe marginea bazinului de la Southfork. Pe jumătate adormită, ea nu-l auzi apropiindu-se.

— Lucy !

Ea se ridică, speriată.

— Credeam că studiezi, spuse ea, mai mult ca să spună ceva.

— Nu mă puteam concentra.

Lucy se ridică în picioare. Nu era înaltă, dar corpul îi era solid, puternic, cu costumul de baie strîngîndu-i sînii mari, rotunzi şi abia reuşind să-i ascundă fesele musculoase. Privind-o cum se mişca, dorinţa se aprinse în Mitch. Veni în spatele ei.

— Nu credeam că poate să-ţi stea mintea la altceva decît la blestematele acelea de cărţi ale tale.

El îi atinse spatele gol.

— La tine.

Ea se opri la marginea bazinului.

— După cum ai refuzat ofertele de serviciu, continui să cred că gîndul îţi este doar la cărţi. Poate găseşti că e greu să-ţi cîştigi traiul.

El se strădui să rămînă calm.

— Dacă te gîndeşti că ar fi trebuit să accept oferta lui J.R., află că mai bine aş muri de foame.

— Poate că Ewingii nu au ceea ce ţi-ai dori.

— Aşa e ! exclamă el, ţinînd-o strîns, răsucind-o, astfel încît ajunse cu spatele la bazin.

— Nu vreau nimic de la Ewingi. De fapt, nici măcar nu le pot suferi numele.

Ea își puse mîna pe pieptul lui.

— De fapt, se strîmbă ea, e și numele meu. Și îl îmbrînci puternic, făcîndu-l să cadă în bazin. Mitch se ridică, complet ud, scuturîndu-se. Lucy era șocată și amuzată și puțin înfricoșată de ceea ce făcuse.

— Sînt o Ewing, îi aminti ea liniștit.

— Ei bine, spuse el, dîndu-și părul ud la o parte, putem schimba asta. Mărită-te cu mine și numele tău va fi Cooper.

— Chiar vrei asta ?

— Vreau, în ciuda naturii tale violente.

Ea gînguri :

— Dar vei fi îndrudit cu Ewingii.

— Doar prin căsătorie.

— Dar apartamentul ?

— Dumnezeule, Lucy, pui o problemă dificilă. E-n regulă, apartamentul, dar nu slujbă, nu casă, pînă ce nu ne vom putea permite.

Un zîmbet larg lumină fața lui Lucy.

— Cred că ești sincer !

— Te măriți cu mine ? întrebă el.

Lucy țipă de bucurie și sări în bazin, tîrîndu-l și pe Mitch înapoi, în apă. Cînd ieșiră, se sărutau.

— Da, reuși ea să îngaime. Da, da, da. Așa cum am plănuit.

— Aproape așa cum am plănuit, adăugă el.

Ea abia îl auzi.

— O săptămînă și încă o săptămînă și n-am să mai fiu Lucy Ewing.

—23—

Bobby era la el în birou, dictîndu-i lui Connie, cînd sună telefonul. Connie răspunse, vorbi pe scurt şi închise.

— Era Jeremy Wendell. A spus că va fi aici mîine dimineaţă la zece cu contractele pregătite să le semnezi.

Bobby primi informaţia dînd din cap, sleit. Odată contractele semnate, nu mai putea da înapoi. Era indecis, îngrijorat, gîndindu-se ce se va întîmpla cu Ewing Oil şi cu el însuşi.

Privindu-l, Connie realiză cît era de chinuit.

— I-ai spus ceva lui Jock ? întrebă ea.

— Doar despre cartel şi Jordan Lee.

— Nu ştie că vrei să-i vinzi lui West Star Oil ?

— Nu. Continui să sper că Brady York va veni cu banii şi nu voi face asta.

— Şi dacă nu vine ?

— Atunci vom avea toţi probleme.

— Tatălui tău n-o să-i placă, nu-i aşa ?

— Asta e puţin spus. Sper că va înţelege de ce a trebuit să procedez în felul ăsta. Ştiu cît de important este pentru el să se împace, cu Jordan Lee şi restul cartelului. Au fost de atîta timp prieteni.

— Ca şi cu Brady York.

— Da. Nu-mi place ce trebuie să-i fac lui Brady. Am încercat să mă gîndesc la orice altă modalitate — dar n-am de ales.

— Sînt sigură că tatăl tău va înțelege.

— Aș vrea să fiu și eu. E amuzant, nu-i așa, că și eu și J.R. vrem să fim bine văzuți de tata.

— Nu poate încăpea comparație între tine și J.R., spuse ea cu căldură.

Bobby își umplu plămînii cu aer.

— Sper că ai dreptate.

O oră mai tîrziu, sună Brady York. Era o notă melancolică în vocea lui.

— Am încercat, Bobby, zău că am încercat, dar nu e nici o posibilitate să adun banii ăștia.

— Aș putea să mai aștept o săptămînă, Brady.

— N-ar folosi la nimic. Ar amîna doar inevitabilul. Poate ți-ar place să participi la ele. Știi, Bobby, vor fi multă lume prezentă. Eu și încă cîteva sute de patroni ai unor stații independente, toți dușmănoși dreptul. Vom fi toți înmormîntați în același timp.

— Lasă-mă să vorbesc cu cei de la West Star Oil. Deschid propriile lor stații de benzină. Vor avea nevoie de oameni care să le conducă. Pariez că o mulțime de independenți ar putea lucra cu ei.

Vocea lui Brady era uimită.

— Chiar crezi asta ?

— Mi-ar place să încerc

— Nu. Vreau să spun că nu cred că West Star va deschide aceste stații. Sau e doar o perdea de fum după care te ascunzi ?

— Nu înțeleg.

— Am să-ți explic. West Star nu intenționează să deschidă nici o stație. Au doar un singur motiv pentru

care au cumpărat rafinăria Olson, doar un singur motiv pentru care îți cumpără toată benzina — să-i elimine pe independenți. Intenționează să stocheze benzina și cînd prețurile vor crește suficient, s-o revîndă stațiilor mai mari pentru un profit frumos. Și fără să-i deranjeze nici o concurență din partea independenților pe care-i aprovizionam eu.

Nu pot [illegible]

Mai bine ai crede, Bobby. Vocea îi era dispreț[illegible]. Un lucru e clar. Tu n-o să trebuiască să-ți faci [illegible] pe care-l vei plăti pentru [illegible] rezervorul mașinii. Tu și Ewing [illegible]. Dacă veți ieși [illegible] din treaba asta, veți obține tot ce v-ați dorit vreodată.

Bobby privi la telefonul din mîna lui, în timp ce vocea se stingea la celălalt capăt al firului. Știa că sosise timpul să-și examineze sufletul, să se gîndească la tot ce făcuse, la tot ce încercase să realizeze. Dacă Brady York avea dreptate — nu, nu putea să aibă, își spuse el pentru sine. Sau putea?

Cary și Valene ieșiră din aeroportul Fort Worth din Dallas și-i descoperiră pe Miss Ellie și Jock așteptîndu-i cu o mașină. Miss Ellie se repezi înainte să-și îmbrățișeze fiul.

— Sînt atît de bucuroasă să te văd, spuse ea cu ochii în lacrimi.

Și eu, mamă. Bună, tată.

Ce mai faceți voi doi? întrebă Jock, morocănos.

— Valene, arăți minunat, spuse Miss Ellie.

California îmi prieste. Valene își aruncă ochii în jur. Lucy nu-i aici?

— E la ranch — spuse Jock. Voia să vină, dar...

— Avea de făcut o ultimă probă la rochie, explică Miss Ellie. Şi mai sînt o mie şi una de lucruri de făcut.

Valene înţelese.

— Cum e băiatul ?

— Lucy e mîndră de el. O să-ţi placă.

— Sînt nerăbdătoare să-l cunosc, spuse Valene. Şi abia aştept s-o văd pe Lucy.

— Mă duc să iau bagajele, spuse Gary.

— Merg cu tine, spuse Jock, trecîndu-şi un braţ peste umerii fiului lui, strîngîndu-l puternic. Mă bucur că te văd, fiule.

— Şi eu mă bucur că te văd, tată.

Rămase în urmă, Miss Ellie şi Valene trăiră un moment de jenă. Fiecare realiză că voia ceva diferit pentru Gary : Miss Ellie voia să rămînă la Southfork sau cel puţin în Texas, iar Valene ştia că el nu se putea adapta la viaţa de acolo. Valene rupse tăcerea :

— Îmi pare rău că n-am fost să vă ajut la pregătirile de nuntă.

— Ceea ce contează este că eşti aici, acum.

— Povesteşte-mi despre Mitch şi Lucy. Nu ştiu aproape nimic despre el.

— Ce ţi-a scris Lucy ?

— Doar că e frumos.

Rîseră amîndouă. Miss Ellie spuse :

— E mult mai mult decît atît. Vei descoperi că e un tînăr strălucitor, deştept, şi foarte puternic.

— Exact ca bărbaţii din familia Ewing.

— Nu-i chiar aşa, răspunse Miss Ellie, şi asta ar putea deveni o problemă.

Ceasul de pe noptieră arăta orele unu şi un sfert, cînd Bobby intră în vîrful picioarelor în dormitor. Lu-

minile erau stinse și Bobby scoase un oftat de ușurare, fiind sigur că Pam dormea. Dar se înșela. Ea se ridică și aprinse o lumină.

— N-am vrut să te trezesc, spuse el.

— N-am putut dormi. Te simți bine ?

— Nu voiam să întîrzii atît. S-au culcat deja toți ?

— Toți, în afară de tine.

— E tîrziu, nu ?

— Știai că azi sosesc Gary și Valene. N-ai putut veni la timp acasă ca să-i întîmpini ?

Bobby începu să se dezbrace.

— Am avut probleme, Pam. Ale naibii probleme.

— Miroși ca o fabrică de bere.

— Cred că am băut vreo cîteva.

— Și ești murdar de ruj pe obraz.

El își atinse reflex obrazul.

— Oh, trebuie să fie de la Connie. Am băut un pahar cu ea și m-a sărutat de la revedere.

— Înțeleg.

— E adevărat.

— Dacă spui tu.

— N-am făcut nimic rău.

— Cu fiecare zi ce trece semeni tot mai mult cu fratele tău.

Uluit de observație, Bobby se îndreptă de spate.

— Nu-i adevărat !

— Dacă aș fi vrut să mă mărit cu J.R., spuse ea rece, m-aș fi măritat cu el și nu cu tine. Nu mai ești tu. Nu m-am așteptat niciodată la transformarea asta și trebuie să-ți spun, Bobby, nu intenționez s-o mai tolerez. Nu te mai recunosc, spuse ea cu amărăciune, dîndu-se jos din pat — și niciodată nu mi-a plăcut să dorm cu un străin. Și ieși valvîrtej din dormitor, lăsînd în urmă un tînăr istovit și nefericit.

Aproape în același timp, Valene, incapabilă să adoarmă, se plimba afară, pe peron. Cerul nopții era adînc, negru și presărat cu incredibil de multe stele. O siluetă familiară, jos, pe marginea bazinului, îi atrase atenția, și se îndreptă spre ea.

— Lucy.

— Bu[illegible], mamă!

— Nu poți dormi?

— [illegible] tot cîndva la mine, la școală în orașul unde vom schimba mîine totul, în ciuda diferențelor vom trăi [illegible] cînd vei fi căsătorită. Mitch

— Nici eu n-am putut dormi.

— [illegible]

— Știi foarte bine [illegible] Dar nu mă mai [illegible] Atîția ani n-am [illegible] și cum am început o fiică, dar nu o fată [illegible] ci o femeie, pe cuvîntul să se mărite.

— Mîine [illegible] schimbăm [illegible]

— Poate [illegible] Dar [illegible] doar spre bine. Vei [illegible] vom vedea mai des.

— Știi ceva? [illegible] pe care nu le știu din [illegible] o [illegible] mi-ai [illegible] niciodată să cunoști o [illegible] pe [illegible]

— [illegible]

— [illegible] din astea. Și eu am [illegible] dar mi-am [illegible] cu tatăl tău. Apoi am venit aici și mi-am simțit ca un pește pe uscat. Am sentimentul că totul s-a petrecut foarte demult. Am sentimentul că sînt un milion de lucruri pe care o mamă ar trebui să le spună fiicei într-un moment ca ăsta — cît de fericită este pentru fiica ei, cît

de mult o iubește. Oh, Lucy, cu și tatăl [illegible] de mult să fii fericită.

— Știu asta, mamă.

— Cel mai important lucru este să nu lași pe [illegible] să intervină între tine și Mitch. Trebuie să uiți tot ce ți s-a întîmplat mai înainte. Iei viața de la început și nu trebuie să te intereseze decît ceea ce este bine pentru tine și pentru Mitch. În rest, nu acorda atenție altor lucruri.

— Nimic nu ne va întrerupe între noi. Ce să-ți spun de asta. Vreau să rămîn soția lui Mitch pînă la moarte.

— Amintește-ți că ai spus acest. Să-ți amintești în fiecare zi cînd vei fi căsătorită ce ai simțit în noaptea asta pentru Mitch. Uneori — și poți să crezi asta — uneori vin clipe [illegible] și atunci amintește-ți ce simți în clipa asta, lucrurile se vor limpezi. Luptă pentru ceea ce merită și vei obține. Așa te sfătuiește mama ta. Ține-ți amintești ce simți în clipa asta.

Gary înota încet, [illegible] bătînd apa cu lovituri lungi, puternice și relaxate. Era evident că se bucura să înoate în dimineața aceea în bazinul familiei. Nu l observă pe Bobby venind cu frățiorul său pînă ce nu ajunse să înoate alături de el.

— Hei, omule, ești un pericol pentru un înotător neatent.

— Bună, Gary.

— Cum te simți ?

— Mahmur, mă doare capul, m-am certat azi noapte cu nevastă-mea și cred că mi-ar prinde bine o groapă de gunoi.

Gary, rizînd, se ridică pe marginea bazinului.

— M-am simțit și eu așa. De mai multe ori.

— Îmi pare rău că n-am fost aseară acasă să te întîmpin.

— E-n regulă.

Ieșiră din bazin și începură să se șteargă cu prosoapele.

— Cum merge treaba, Bobby ?

— Dacă n-ar merge mai bine, m-aș omorî.

— După cum am auzit, exact asta încerci să faci. Nimeni nu lucrează douăzeci și patru de ore pe zi.

— La început a fost altfel.

— Atunci, ce s-a schimbat ?

— Totul. Credeam că va fi simplu să conduci o companie de petrol. Doar să fii onest și deschis cu toți. Nu credeam să fie nevoie de ceartă și minciună ca să conduci Ewing Oil.

— Ți-ai schimbat părerile despre asta ?

— Nu știu ce mai cred acum. De fapt, încerc să nu-mi schimb punctul de vedere, dar...

— Dar ?

Bobby se îndreptă spre patio, cu Gary alături.

— Numai că încep să văd cum poate J.R. justifica unele lucruri pe care le-a făcut.

— Cred că înțeleg.

— Ceea ce am făcut, continuă Bobby, cu o notă evident descurajatoare în voce, este că am tot spus că am făcut totul pentru binele lui Ewing Oil. Probabil că mai erau și alte căi.

— Dacă le poți găsi. Întrebarea care-mi vine în minte este — dacă merită Ewing Oil, în mod real, toate astea ?

— Mi-am pus aceeași întrebare și n-am putut răspunde. Dar intenționez să găsesc alt mod de a proceda.

— Dacă există.

Cîteva minute mai tîrziu, J.R. și Sue Ellen apărură pe patio, îndreptîndu-se spre bazin.

— Ei bine, spuse Sue Ellen pentru a treia oară, se pare că ziua cea mare a sosit.

— Din mai multe puncte de vedere.

— Ce vrei să spui ?

— Asta înseamnă că astăzi lui Bobby o să i se dea papucii de la Ewing Oil pentru totdeauna.

— Pari foarte sigur de tine.

— Sînt, și de ce nu ? Astăzi o să semneze contractul cu West Star Oil. Cînd tata va afla despre asta, Bobby va cădea în dizgrație.

— Și dacă nu semnează ?

— Va semna. Trebuie. Dacă n-o face, pierde afacerea cu Jordan Lee, și tata nu-l va ierta sub nici o formă. Bobby e prins între două pietre de moară. Indiferent de ce va face el, J.R. se va întoarce la Ewing Oil, pe treapta cea mai de sus a scării.

— Și eu, care credeam că te simți așa de bine doar fiindcă micuța Lucy se mărită.

—24—

Cliff Barnes își deretica apartamentul cînd sună soneria. Fu surprins s-o descopere pe Donna Culver așteptînd.

— Nu mă așteptam să vii.

Ea zîmbi fermecător.

— M-am gîndit să-ți dau o ultimă șansă să vii la nuntă cu mine.

El o privi admirativ.

— Ești frumoasă. Ai să fii cea mai frumoasă doamnă de acolo.

— Ei, bine, spuse ea.

Era pe de-a-ntregul conștientă de felul în care arăta; fiecare detaliu din îmbrăcămintea ei era ales cu grijă, cu stil și bun gust. Se bucura de un corp pe care hainele cădeau bine și oricine ar fi privit-o ar fi văzut o femeie matură, frumoasă și sigură de ea, de fiecare aspect al ființei ei. Donna Culver își cunoștea bine locul în lumea Dallasului și intenționa să și-l consolideze în anii ce urmau să vină.

— Sînt aici ca să te fac să te răzgîndești, și să vii la nuntă.

— Niciodată.

— Ai să vii cu mine.

— Nici tu nu crezi ce spui!

— Nu înțeleg de ce te deranjează asta atît de mult. Toți care vor fi acolo au fost contribuabilii lui Dave. Îi cunoști : și ei te cunosc.

— Le e frică să nu vină. Politica dă naștere la asociații ciudate.

— E doar o nuntă.

— Watergate era doar un hotel.

— O să fie o mie de persoane acolo. Eu voi fi doar una din ele.

— Și Ray Krebbs va fi acolo, spuse el încet.

Ea își umplu plămînii cu aer și expiră lent.

— Ți-am spus că tot ce a fost între mine și Ray s-a terminat.

Era el oare convins ? Ea sigur nu era ; nu pe de-a-ntregul ; nu destul.

Cliff zîmbi melancolic.

— Atunci nu trebuie să-mi fac griji dacă mergi singură.

Ea îl privi pentru ultima oară, încercînd să-i citească fața inexpresivă, încercînd să se hotărască ce să facă. De ce venise aici ?

— Dacă am fost alături de tine, Cliff, a fost pentru că era o cauză dreaptă. Așa a fost pînă acum. Amîndoi știm că lucrurile se schimbă uneori.

Jeremy Wendell și Howard Barker, avocatul lui, așteptau deja cînd Bobby ajunse la birou. Pe birou erau răspîndite copii ale contractelor împreună cu o jumătate de duzină de pixuri. Se salutară și Bobby se așeză.

— Ei bine ? spuse el, cu familiaritate forțată.

— E o zi mare pentru amîndoi, spuse Jeremy.

— Și eu cred.

Barker spuse :

— Am trimis o copie a contractelor la Smithfield și Bennett pentru aprobare. Am înțeles că te-au pus la curent.

— Am primit vorbă că contractele sînt în ordine.

— Bine, spuse Jeremy. Scoase un plic din buzunar. Un mic detaliu — un cec pentru Ewing Oil în valoare de cincisprezece milioane de dolari. Scoase cecul din buzunar și-l întinse peste masă, în fața lui Bobby. Nu primește omul un asemenea cec în fiecare zi.

— Omul nu trebuie să plătească atîția bani în fiecare zi, replică Bobby, fără timbru, citind cifrele de pe cec. Nu putea să nu fie impresionat, nu putea să nu fie copleșit.

— Ei bine, spuse Barker, semnăm contractul ? Nu văd de ce am mai aștepta.

— Aș vrea să știu un lucru mai întîi.

— Ce anume ? întrebă Jeremy.

— E adevărat că nu aveți de gînd să înființați un lanț de stații de benzină ale voastre ?

— Unde-ai auzit asta ? întrebă brusc Jeremy.

— Nu contează unde. Am auzit. După cum mi s-a spus, Jeremy, plănuiești să stochezi benzina pînă cînd prețurile vor atinge un nivel din care să scoți un profit frumos. Așa este ?

— Ei, acum, domnule Ewing, spuse Barker, în maniera calmă a avocaților, dumneavoastră și domnul Wendell încheiați o afacere și...

— Vreau un răspuns de la tine, Jeremy.

— Ai obținut unul. Chiar contează pentru tine de ce vreau benzina ? Tu voiai cincisprezece milioane de dolari, uite-i aici, în fața ta, aur curat. Ai obținut ce voiai. Și eu la fel. Nu-mi pasă cum cheltuiești tu acești bani și nu văd de ce te-ar interesa ce fac eu cu benzina ?

Barker luă unul din pixuri şi i-l întinse. Bobby ezită, apoi îl acceptă. Se aplecă peste contracte, în conflict dur cu el însuşi, privind linia deasupra căreia trebuia să semneze.

Pajiştile din jurul casei de la Southfork erau transformate într-o catedrală în aer liber. Peste tot erau flori şi decoraţii corespunzătoare. Sute de scaune pliante fuseseră aduse pentru ceremonie. Într-o parte se amenajase un ring de dans şi o orchestră începuse să cînte. Se amenajaseră corturi deschise care să apere oaspeţii de soarele puternic şi baruri deservite de sevitori în haine roşii erau gata să ofere cele mai exotice băuturi. Lumea începuse să sosească şi valeţii se grăbeau să le parcheze maşinile şi să se întoarcă apoi spre a se ocupa de alţi oaspeţi. Se servise şampania şi aperitivele, şi cei mai mulţi membri ai familiei se plimbau încoace şi încolo, întîmpinîndu-şi prietenii.

— Felicitări, Jock.

Vocea familiară îl făcu pe Jock să se întoarcă.

— Ia te uită, Bill Ogden. Îmi pare bine că ai venit.

— Miss Ellie, spuse Bill Ogden, l-ai cunoscut pe fiul meu, Clint ?

Sue Ellen, stînd alături, se răsuci şi dădu cu ochii de Clint Ogden. Era un bărbat înalt, cu păr castaniu, cu un zîmbet cald şi ochi albaştri, pătrunzători, care păreau să vada totul.

— Mă bucur că te cunosc, Clint, spuse Miss Ellie. Uite-o pe nora mea, Sue Ellen. Bill şi Clint Ogden — Sue Ellen.

— Ne cunoaştem, spuse Clint cu o puternică voce de bariton. Sau cel puţin ne-am cunoscut. Ce mai faci, Sue Ellen ?

— A trecut mult timp, Clint.

— Aproape zece ani.

Sue Ellen se simți obligată să explice.

— L-am cunoscut pe Clint la facultate.

— Adevărul e, spuse el moale, că o consideram prietena mea pînă ce fiul tău mi-a răpit-o.

— J.R. va fi bucuros să te întîlnească, să vă amintiți de tinerețe, spuse Jock.

Sue Ellen își întoarse privirile de la Clint. Nu era prea sigură de felul în care va reacționa J.R. Nici de propria ei reacție nu era atît de sigură. Dar un lucru era clar : Clint Ogden era astăzi chiar mai atrăgător decît fusese cînd erau colegi.

Pamela stătea lîngă un grup mic, mai mult ascultînd decît vorbind, cînd Alex Ward ajunse în spatele ei. O ușoară atingere pe decolteul din spate o făcu să se întoarcă.

El se înclină, grațios :

— Bună ziua, doamnă Ewing.

— Alex ! făcu ea surprinsă. Nu știam că ai fost invitat.

— N-am fost.

— Atunci ?

— Deoarece sînt cel mai important editor din Dallas — dacă nu cel mai fermecător — sînt prezent aici în calitatea mea profesională. De fapt, facem o descriere a nunților texane și asta pare să fie o petrecere tip.

— Cînd ți-a venit ideea cu descrierea asta ? întrebă ea suspicioasă.

El zîmbi.

— La treizeci de secunde după ce-am auzit că Lucy se mărită cu tînărul Cooper.

— Înțeleg. Scuză-mă, trebuie să mă întîlnesc cu Lucy
El îi vorbi în timp ce ea se retrăgea :
— N-ai să poți fugi de mine tot timpul.
— Pot încerca, spuse ea slab.

Ray Krebbs părea să nu se simtă deloc confortabil în fracul lui gri. Doar picioarele, strînse într-o pereche de pantofi negri din piele de șarpe cu clopoței, cumpărați special pentru această ocazie de la Cutter Bill's, păreau să fie în largul lor. Sorbea șampania, dorind să fi fost bere, și se întreba cît de curînd va putea scăpa de aici.

N-o văzu pe Donna Culver croindu-și drum spre el prin mulțimea agitată pînă nu ajunse chiar în dreptul lui.

— Bună ziua, Ray.

El își smuci capul în direcția ei.

— Donna ! Să fiu al naibii, arăți nemaipomenit.

— Și tu. De fapt, îți pierzi timpul făcînd pe cowboyul. Trebuia să fii model la New York sau actor la Hollywood.

El se înroși.

— Nu, mulțumesc, doamnă. Rămîn ceea ce sînt. Blestematul ăsta de costum mă face să mă simt ca păsările acelea alb cu negru care merg legănat la Polul Nord sau nu mai știu pe unde.

— Pinguinii, și e vorba de Polul Sud.

— Cum spui tu, Donna.

Ea îi aranjă haina cu degetele.

— Trebuia să stea puțin mai drept.

— Da fir-ar să fie. Mi-a luat două ore să-mi aranjez ținuta asta și încă nu știu cum să mă descurc.

Ea stătea foarte aproape de el, aranjîndu-i haina.

— Nu ai voie să nu fii perfect, Ray Krebbs.

Parfumul ei dulce îi umplu nările și deabia se abținu să n-o ia în brațe și s-o sărute cu foc, în fața tuturor oaspeților.

— Uite, murmură ea. Nu se putea mai bine.

— Îți apreciez interesul.

Înainte ca ea să poată răspunde, o femeie grasă dădu buzna peste ei, risipind intimitatea.

— Donna, iată-te! Trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Ai să ne scuzi, tinere, mulțumesc. Acum, Donna, vino. Trebuie să aflu noul program al lui Dave.

Un cowboy tremurînd, frustrat, rămase în urma ei, privind-o. Își dădu pe gît restul de șampanie și plecă să caute ceva mai pe gustul lui.

Lucy stătea fragilă și inocentă în rochia ei de nuntă, tremurătoare și anticipativă, nerăbdătoare, ca o pasăre gata să-și ia zborul în fața unui iminent pericol. Privea la ceilalți din încăpere : Valene, Miss Ellie, Pamela și Sue Ellen.

— Se apropie timpul, spuse Miss Ellie.

Lucy respiră adînc.

— Înainte de a pleca, draga mea, spuse Valene, e o veche tradiție pe care trebuie să o păstrăm.

Un murmur de interes se ridică în cameră.

— Trebuie să porți ceva vechi, dar porți rochia de nuntă a bunicii tale.

Asta o făcu pe Lucy să se arunce în brațele bunicii ei, într-o lungă îmbrățișare.

Valene puse un șirag magnific de perle în jurul gîtului lui Lucy.

— Trebuie să porți și ceva nou — și pentru asta eu și tatăl tău am cumpărat șiragul pentru nunta ta.

— Oh, mamă, mulțumesc.

— Trebuie să porți și ceva de împrumut, spuse Pamela. Am păstrat batista asta de cînd m-am măritat cu Bobby. Și-i întinse o eșarfă pătrată, frumoasă, de dantelă.

— Îmi place, Pam.

Sue Ellen păşi înainte.

— Şi o mireasă fără jartieră bleu nu-i o mireasă.

Lucy luă jartiera şi şi-o trase în sus, pe coapsă.

— Mulţumesc, Sue Ellen.

Valene îşi privi ceasul.

— E aproape ora, fetiţo.

— Te iubesc, mamă, spuse Lucy, emoţionată. Vă iubesc pe toţi.

Şi, una după alta, coborîră scările.

Toţi musafirii îşi ocupară locurile. Mitch stătea lîngă altar, înconjurat de cavalerii lui de onoare. Ewingii îşi ocupaseră locurile şi doamna Cooper îi privea binevoitor. „Marşul nupţial" se ridică în aerul blînd, cald, uşile casei se deschiseră şi Lucy ieşi la braţul tatălui ei, urmată de domnişoarele ei de onoare. Cînd ajunseseră la altar, Gary se dădu la o parte iar Mitch şi Lucy se apropiară. Pastorul privi în jos, spre ei, aprobator şi începu :

— În acest stat sfînt, aceste două persoane aici prezente vin să se unească. Dacă cineva poate arăta motivul pentru care ei nu pot fi legal uniţi, să vorbească acum, altfel, totul se va săvîrşi pentru totdeauna.

— Lucy şi Mitchell, vreţi să vă luaţi de mîna dreaptă ? Mitchell o iei pe această femeie de soţie ? Şi promiţi să fii soţul ei credincios şi iubitor la bine şi la rău, la prosperitate şi la necaz, şi la orice schimbare de situaţie în viaţă, pînă ce moartea vă va despărţi ?

— Da, spuse Mitchell, ferm.

— Şi tu, Lucy Ann, continuă pastorul, îl iei pe acest bărbat de soţ ? Şi promiţi să-i fii soţie credincioasă şi iubitoare ?

— Da.

— Ce mărturie aduceți că veți ține acest legământ și vă veți îndeplini făgăduielile ?

Cavalerul de onoare și domnișoara de onoare înaintară cu inelele. Mitch și Lucy și le puseră unul altuia pe deget.

Pastorul spuse :

— Dați și primiți aceste inele ca mărturie că vă veți ține legămîntul și vă veți îndeplini făgăduielile ?

— Da.

— Atunci, conform solemnei voastre promisiuni făcute unul altuia, pecetluită de darea și primirea unui inel, prin autoritatea mea ca pastor și prin autoritatea investită în mine de marele stat al Texasului, vă declar acum soț și soție.

Mitch și Lucy se sărutară în strigătele și aplauzele încîntate ale oaspeților.

—25—

Sunete de fericire se ridicau peste Southfork — clinchetul gheţii în pahare, erupţii de rîs şi vorbe, orchestra cîntînd şi dansatorii înlănţuiţi unul de altul, mişcîndu-se în tempoul muzicii. Sue Ellen, vag tulburată, cu mintea plină de întrebări fără răspuns, de supărări nedefinite, de temeri incerte, stătea singură la o masă, cu paharul de sifon neatins. Pierdută în depărtări, nu mai realiza unde se află şi ce se petrecea în jurul ei. Nu-l văzu pe Clint Ogden croindu-şi drum prin mulţimea compactă, oprindu-se alături, luînd doar vag notă de intrusa prezenţă, atît de aproape de ea. Mult prea aproape.

— Pariez că ştiu la ce te gîndeşti.

Vorbele o şocară şi se luptă să revină în prezent. Îşi ridică bărbia în sus şi privirea îi redeveni atentă. Îl privi în ochi de parcă ar fi fost un străin şi-i trebui o clipă sau două ca să-l plaseze în amintirile trecute care erau, de fapt, viaţa ei.

— Oh, murmură ea, tu erai...

— Crezi că J.R. ar obiecta dacă aş dansa cu tine?

Teama o cuprinse, apoi cedă treptat, pînă ce Sue Ellen fu capabilă să-şi compună o expresie rece şi sigură de ea.

— Prefer să stau aici, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Oh, Sue Ellen, zîmbi el. La urma urmelor avem destule să ne spunem.

— Cred că ai dreptate. Așa că asta fiind situația, ia loc lîngă mine.

El își trase un scaun și se așeză.

— Cine începe ? De fapt, n-are importanță. Deoarece știu totul despre tine, îți voi vorbi despre mine.

Sue Ellen simți un invizibil perete protector ridicîndu-i-se în față.

— Ce vrei să spui cînd afirmi că știi totul despre mine ?

În ochii lui apăru o sclipire răutăcioasă.

— Faptul că m-ai respins pentru J.R. nu înseamnă că mi-am pierdut interesul pentru tine. Cînd te măriți cu un Ewing e ușor să fii urmărită. Toate ziarele au pus ochii pe familia asta.

Era mai mult adevăr în ce spunea el decît i-ar fi plăcut. Viața în calitate de Ewing însemna o viață trăită într-un acvariu. Dacă voiai intimitate, trebuia să recurgi la aranjamente, la planuri sinuoase, din cînd în cînd. Totuși...

— Nu poți crede tot ce citești, spuse ea.

— Nu cred. Mă uit mai mult la fotografii. La cele care o arată pe Miss Texas care a devenit apoi doamna Southfork, devotată mamă și soție, iubită de toți cei care o cunosc.

— Celebra poveste americană de succes, spuse ea, cu voce surdă, uscată.

— Îmi place să cred că te-aș putea duce departe de toate astea.

— Unde ?

El arătă cu mîna spre ranch.

— Nu-i nimic măreț. Am petrecut cinci ani în Japonia. Ți-ar fi plăcut acolo.

— De ce în Japonia ?

— Am învățat să pun pe picioare o companie de electronică.

— Cu asta te ocupi ?

— Computere, ceasuri, chestii din astea.

— Ai propria ta companie ?

El se ridică și-i oferi mîna.

— Dacă vrei să afli mai mult, va trebui să dansezi cu mine.

— Și dacă refuz ?

— N-ai să ți-o ierți niciodată.

— A fost o viață incitantă, nu-i așa ? spuse ea, cu un ton de flirt.

— Dansezi ?

Sue Elen îi luă mîna și el o conduse pe ring. După cîteva tentative, după cîțiva pași rigizi, se lăsă dusă de valul muzicii, plutind mai aproape de el. Îi simțea mîna puternică și sigură pe decolteul din spate. Ce s-ar întîmpla dacă s-ar lăsa dusă de val ? se întrebă ea.

—26—

— Ray !

Ray Krebbs, în drum spre cel mai apropiat bar, se întoarse. În apropiere erau Gary, Valene, Miss Ellie și Jock. Gary era acela care-l strigase.

Ray întinse mîna :

— Hei, îmi pare bine că te văd, Gary. Val, arăți splendid. E atîta aglomerație aici că n-am avut ocazia să vă salut. Felicitări. Lucy e o mireasă frumoasă.

— Sînt de acord, spuse Val, cu mîndrie maternă.

— Nu știu dacă e locul sau momentul potrivit să-ți spun asta, dar, la naiba, bun venit în familie, omule.

Ray privi spre Jock, care spuse :

— I-am întîmpinat pe Gary și Valene aseară.

Valene luă mîna lui Ray.

— Amîndoi ne bucurăm pentru tine, Ray, atîta timp cît faci ceea ce ți se potrivește.

Ray zîmbi.

— M-am obișnuit cu ideea asta. Toată familia crede că sînt potrivit pentru asta.

— Îți spun eu cine te crede cel mai potrivit pentru munca pe care o faci, spuse Gary. Eu.

— De ce ? întrebă Miss Ellie, preocupată, de parcă era ceva în conversaţia asta care atenta la siguranţa ei personală.

— Mamă, ştiu cît de mult ai ţinut întotdeauna la Southfork. Cît de mult contează ranchul, pămîntul pentru tine. Şi sînt de acord cu tine. Dar acum, avînd în vedere că şi Ray e un Ewing — ei, bine, ranchul nu putea fi în mîini mai bune. Adevărul este că pot sta liniştit în California, ştiind că totul e în regulă aici.

Valene fu de acord :

— Am fi fost îngrijoraţi, dacă nu era Ray.

Ray răspunse, serios :

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Gary. Voi avea întotdeauna grijă de Southfork. Iubesc locul ăsta.

Sub pielea ei bronzată, Miss Ellie păli. Voia Gary să spună că va pleca iarăşi ? Pentru totdeauna de data asta ? Îşi adună toate forţele ca să-şi menţină controlul.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Jock privi în urma ei, deranjat de plecarea aceasta bruscă. După atîţia ani petrecuţi împreună, era încă neobişnuit cu schimbările de dispoziţie ale lui Miss Ellie. Ce-ar fi putut-o deranja acum, în special cu această ocazie fericită ?

Valene spuse :

— Cînd ai spus că toată familia te-a acceptat, Ray, te-ai referit şi la J.R. ?

Ray zîmbi şi-şi tîrşii picioarele.

— Păi, a încercat.

— E şi asta ceva, interveni Gary.

— Adevărul este, că eu şi J.R. nu prea ne vedem unul cu altul. E un om foarte ocupat, în special cu compania petroliferă. Cel puţin aşa a fost, pînă ce Bobby a luat conducerea companiei.

J.R., în patul lui, gol şi transpirat, se lăsă pe spate, cu ochii închişi, acoperindu-şi faţa cu braţul, ca pentru a exclude orice prezenţă, respirînd din greu.

Alături era Afton, şi ea goală, dar acum rece şi relaxată, cu o expresie de secretă plăcere pe faţa ei copilăroasă. Se ridică în capul oaselor şi se întoarse spre el, cu sînii ei plini, cu trupul fără nici o cută, ca o statuie de marmură sculptată de un artist din antichitate.

— Eşti teribil, J.R. Ewing.

El continuă să-şi ţină ochii închişi.

— Mă bucur să-ţi dau dreptate, tînără doamnă. Dă-mi voie să-ţi fac şi eu un compliment. Ceea ce faci, faci cu o rară şi imensă îndemînare.

— Poate e ceea ce fac cel mai bine.

— Nu mă îndoiesc.

— E o critică ?

— Dimpotrivă.

— M-am simţit foarte bine cu tine, J.R.

— Îmi pare bine că spui asta.

— N-am mai întîlnit pe cineva ca tine.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că m-am simţit mai bine cu tine decît cu...

— Decît cu toți tinerii aceia de acasă ?

— N-au fost așa de mulți.

— Cît de mulți au fost ?

— Nu i-am numărat niciodată.

— Sau nu poți număra atît de mult ?

— J.R., ești rău cu mine.

— N-am vrut să te supăr, scumpo.

— Încerc doar să-ți spun că tu ești altfel.

— Cum altfel ?

— Aș fi putut spune de la prima întîlnire. Ești un om care întotdeauna obține ceea ce vrea.

— Încerc.

— Ca acum ?

— Afton, nu prea îmi place turnura pe care a luat-o conversația.

— Încercam doar să aflu unde vom ajunge și atît.

— Vom ajunge înapoi la petrecere. Nu trebuie ca mama ta și nevasta mea să ajungă să se întrebe unde sîntem și ce facem.

— Vreau să spun de acum înainte.

— De acum înainte ? Tu și mama ta o să vă întoarceți înapoi, în Mississippi, scumpo, unde locuiți și unde este locul vostru. Dar bătrînul J.R. o să-ți facă un foarte frumos dar de plecare. Poți fi sigură de asta. Și se dădu jos din pat, grăbindu-se spre sala de baie.

Afton se sculă și-și trase chiloții, spunîndu-și :

— Poate o să plecăm și o să ne întoarcem iarăsi, poate că n-o să plecăm.

Un sfert de oră mai tîrziu, Sue Ellen intra în dormitor. Nu era nici urmă de J.R. Un vag iz de parfum se ridica în aerul liniștit, o aromă ciudată, dezgustătoare — un parfum care sigur nu-i aparținea. Se apropie de pat și-l studie. Pătura era trasă ordonat peste perne. Cu o mișcare rapidă o apucă și o trase în lături. Cearceaful și pernele erau șifonate și păstrau însă căldura unor trupuri. Era cert că fuseseră folosite recent. Sue Ellen se îndreptă de spate, cu ochii lipsiți de viață și gura crispată.

— Astfel, spuse ea cu voce tare, adevăratul J.R. s-a întors în sfîrșit acasă.

— 27 —

Gary şi Lucy dansau. Mult timp, nici unul din ei nu spuse nimic, pînă ce Lucy îl privi drept în faţă.

— E prima oară cînd dansez cu tine, tată.

— Nu, nu este. Cînd erai mică, obişnuiam să dansez cu tine în fiecare seară. Bineînţeles, e greu să dansezi după „Rockaby Baby".

Ea rîse.

— Nu-mi amintesc.

— A trecut mult timp de atunci.

— Ştii ceva ? Tot timpul în care am crescut şi tu şi mama n-aţi fost aici, tot timpul ăsta am visat la ziua de azi, am visat să merg cu tine de braţ la altar, iar mama să ne privească. Am visat asta de zeci de mii de ori. Dar astăzi s-a adeverit.

— Ai trăit din vise, Lucy ?

— E mai bine. Pentru că s-au adeverit. Ţie îţi place Mitch. Şi el te place. Şi sîntem iar o adevărată familie.

— Sîntem. Şi vreau să fim întotdeauna. Bineînţeles, eu şi mama ta vom locui departe, la Knot's Landing.

— N-are importanță unde sînteți voi sau unde sînt eu atîta timp cît nu fugim unul de altul.

— Nu fugim și nu vom fugi.

Bobby stătea singur la o masă, pierdut în gînduri, cînd se auzi strigat pe nume. Își ridică ochii și o văzu pe soția lui alături de un bărbat chipeș, puțin mai în vîrstă decît ea, un om elegant și încrezător.

— Bobby ? spuse Pam.

— Oh, bună. Bobby nu încercă să se ridice.

— Îl cunoști pe Alex Ward ? Alex, soțul meu, Bobby Ewing.

Cei doi se salutară.

— Soția ta e o excelentă dansatoare, spuse Alex.

— Da, așa cred.

— Și foarte bună la slujbă. Am lucrat puțin împreună.

— Sînt sigur că e foarte bună, spuse Bobby absent.

— Da, spuse Alex, neștiind cum să iasă din situația aceea penibilă. Făcu observațiile de rigoare și se scuză, dispărînd în mulțime.

Pam se apropie de Bobby.

— Ți-ar place să dansezi cu o excelentă dansatoare ?

— Nu acum.

— Te deranjează că am dansat cu Alex ?

— Nu, dă-i înainte.

Furia i se opri în gît.

— Te deranjează dacă m-am culcat cu Alex ?

Vorbele tăiară adînc, șocîndu-l.

— Ce naiba tot spui ?

— Întrebam doar. Trebuie să fac ceva ca să-ți atrag atenția.

— Nu acum, Pam.

— Dar cînd? Noaptea ești prea obosit sau prea beat ca să vorbim. În timpul zilei, ești la lucru. Cînd, Bobby?

— Nu astăzi. Astăzi e ultima zi din lume în care aș avea chef să mă cert cu tine.

— Asta-i foarte rău, pentru că eu am o poftă grozavă să mă cert cu tine. Pentru numele lui Dumnezeu, Bobby, hai să spunem lucrurilor pe nume.

Bobby se ridică.

— Du-te să dansezi, Pam. Eu trebuie să-l găsesc pe tata și pe J.R.

J.R. vorbea cu Afton și cu mama ei cînd Bobby își făcu apariția.

— J.R., știi unde-i tata?

— Pe undeva, pe aici.

— Hai să-l găsim. Trebuie să vă spun ceva. Și se îndreptă spre patio.

J.R. zîmbi doamnei Cooper și lui Afton, binevoitor.

— Trebuie să-l scuzați pe fratele meu mai mic. Uneori uită că mai există și bunele maniere. Scuzați-mă, doamnelor, spuse el și se grăbi să-l ajungă pe Bobby.

Întorcîndu-se la bar, Ray dădu nas în nas cu Donna Culver. Încă o dată fu uluit de matura ei frumusețe, de trăsăturile ei clasice, încadrate într-un nor de păr auriu.

Toate fantasmele lui prindeau viață în femeia aceea frumoasă, bine făcută.

— Miss Ellie crede că eu și cu tine ar trebui să fim împreună, Ray.

— E o romantică. Mi-a spus și mie același lucru.

— Îmi închipui. Ce i-ai răspuns ?

— Același lucru pe care ți l-am spus și ție, Donna. Cowboyul și politicianul nu este o combinație care să reziste.

— Mai ții încă la părerea asta.

— Pentru că așa este.

— Îmi sună ca o profeție lămuritoare. Nu mă vrei, așa că, bineînțeles, e adevărată.

— Mă amețește discuția asta.

Ea spuse cu tristețe :

— Îți amintești de ziua în care am venit la tine acasă să-ți spun despre Cliff și despre mine ?

— Îmi amintesc.

— Ți-am spus că voiam să afli de la mine.

— Am apreciat.

— La naiba, ai apreciat. Ei bine, lasă-mă să-ți spun, Ray Krebbs, dacă ai crezut că pentru asta am venit, te-ai înșelat. Nu-mi pasă cîtuși de puțin *de unde* auzi și *dacă* auzi. Ceea ce voiam era doar să mă vezi, să te îndrăgostești de mine, să-mi spui să-l uit pe Cliff, să-mi spui că sîntem făcuți unul pentru altul. Dar n-ai spus nimic de felul ăsta.

— Nu fiindcă nu voiam.

— Cred că n-are importanță de ce. Nu mai are, Ray.

Știi, spuse ea cu un zîmbet scurt, trist, poeții se înșeală.

— Cum adică ?

— Dragostea nu învinge totul.

Alex și Pamela dansau, strîns îmbrățișați.

— Înțeleg că poți fi iubită, îi murmură el în ureche. Înțeleg că poți fi urîtă. Ceea ce nu pot înțelege este lipsa de interes a bărbatului tău față de tine.

— Nici eu nu înțeleg.

— Atunci, cum ți-o explici ?

— Nu cred că mai are importanță.

Brațul lui o strînse mai puternic de talie.

— Bine. Hai să bem ceva, Pam și să vedem unde o să mergem de aici.

— Mergem undeva, Alex ?

— Fără îndoială.

— Unde ?

— La Acapulco ? Honolulu ? Paris ? Spune numai, atîta doar, să nu fie Ewingi pe acolo. Cu excepția ta.

— O să mă mai gîndesc.

Jock, J.R. și Bobby formau un triunghi strîns în mijlocul sufrageriei, privindu-se unul pe altul.

— La naiba, Bobby, mormăi Jock. Ce înseamnă asta, să mă iei de la nuntă, în felul ăsta ?

— Înseamnă că Bobby are o problemă, interveni J.R., calm.

— Așa este, Bobby ? Ce ai de spus ? Dă-i drumul

— Imediat, tată. Uite ce-i. Vreau să părăsesc Ewing Oil.

— Ce naiba spui ?

— Ewing Oil e a ta, J.R.

Jock întinse mîna lui mare.

— Să fie într-un ceas bun.

— Vreau să plec, spuse iar Bobby. Era cît pe ce să fac astăzi ceva ce nu mi-aș fi iertat niciodată.

— Cît pe ce ! exclamă J.R. Vrei să spui că n-ai semnat contractul cu West Star ?

— Ai aflat despre asta, J.R. ? Nu mă prea surprinde.

J.R. vorbi ca din pușcă.

— Am făcut din Ewing Oil o putere pentru că știam tot ce se petrece în Dallas. Încă știu. Asta înseamnă să ai succes în afaceri.

— Poate că ai dreptate, spuse Bobby. Poate că nu-ți pasă de oameni, dar mie îmi pasă. Și eu voiam să ridic Ewing Oil pe culmi tot mai înalte. Doar că, după un timp, afacerile au devenit mai importante decît oamenii. Am împrumutat de la Peter ca să-l plătesc pe Paul, în dolari și în considerente etice. Și tot timpul am pretins că o făceam din motive juste. M-am mințit și nu mai vreau să continui. Nu pot pretinde că tot ce este bun pentru Ewing Oil e corect și just. Nu este, niciodată nu a fost, și niciodată nu va fi.

— Vorbește în numele tău, frățioare, izbucni J.R.

— E-n regulă. Nu-i corect pentru mine. Nu sînt făcut să învîrt, să mint, să înșel și să dezbin. Nu-i pentru mine, indiferent de scop.

J.R. sări. gata să-şi joace asul.

— Dacă n-ai semnat cu West Star, n-ai luat banii. Şi fără banii ăştia nu poţi continua afacerea cu Jordan Lee şi eu cartelul. Nu numai atît dar încă le mai datorăm zece milioane de dolari. Datorită ţie, nu avem banii.

— Adevărat? întrebă Jock. Nu ţi-ai ţinut cuvîntul dat cartelului, Bobby?

— L-am sunat pe Jordan şi i-am explicat de ce nu pot continua afacerea cu el. Dar l-am pus în legătură cu Nick Hammon de la Hammon Oil. Nick a preluat partea noastră de investiţii împreună cu binecuvîntarea cartelului. Sîntem încă pe bune cu băieţii din cartel, cel puţin pînă vor afla că J.R. era în spatele operaţiei.

— Cred că eşti nebun, Bobby, izbucni J.R. Am pierdut un profit de milioane.

— Oh, ai să găseşti tu o cale să-i recuperezi, J.R. Eşti foarte bun la treburi din astea, mult mai bun decît mine.

J.R. începuse să guste fructul victoriei, un pic cam amar, dar suficient pentru nemărginita lui ambiţie.

— Aproape că ai adus compania la faliment şi te aştepţi să repar eu lucrurile.

Jock se supără şi o spuse, după care urmă un moment de tăcere apăsătoare.

— Ce tot spuneţi voi? Nu s-a întîmplat nimic rău cu compania. Avem o rafinărie pe care n-o avusesem. Ne-am împăcat cu cartelul. Bobby, sînt mîndru de felul în care ai acţionat — arătînd lumii că numele Ewing înseamnă ceva. Eşti un băiat bun, un fiu bun şi îţi res-

pect hotărîrea. Cred că i-ar place și mamei tale să audă asta chiar acum.

Sue Ellen își împinge pîntecul mic, rotund în Clint Ogden în timp ce dansau. Continua să-și amintească de patul acela mototolit, folosit, violat de cea care fusese adusă acolo de J.R. Și credea că știa exact cine fusese Făcu un efort să uite totul.

— Îmi place cum dansezi, Clint, cum mă ții în brațe.

— Au trecut atîția ani, Sue Ellen, și acum îmi pare că abia ieri am fost împreună.

— Au fost vremuri bune, poate cele mai bune.

— Am petrecut o groază de timp gîndindu-mă la tine, dorind ca totul să se fi petrecut altfel.

— De unde știi că s-a scris deja și ultima pagină?

El o privi în față.

— Sue Ellen — sînt căsătorit.

Ea zîmbi vag.

— Amîndoi sîntem, spuse ea cu o voce joasă, strîngîndu-și brațul în jurul gîtului lui, încercînd să nu se gîndească la nimic și nimeni altcineva.

Jock o descoperi pe Miss Ellie singură, urmărind petrecerea cu o binevoitoare aprobare. Veni lîngă ea.

— Miss Ellie am niște vești minunate.

— Oare?

— Bobby vrea să-i dea compania înapoi lui J.R. Dar va rămîne aici, la Southfork.

Miss Ellie nu reacționă și asta îl surprinse, făcîndu-l să se întrebe dacă se întîmplase ceva rău.

— Credeam că asta te va face fericită.

— Jock, tu chiar crezi că-mi pasă cine conduce Ewing Oil ? Nu înțelegi ce s-a întîmplat ?

El scutură mirat din cap.

— Miss Ellie, nu știu despre ce vorbești.

— Fiul meu, Gary, l-am pierdut pentru totdeauna. Cu Ray Krebbs al tău care se ocupă de Southfork, Gary nu se va întoarce niciodată. Nu mai este nici un loc pentru el aici.

— Asta e voința lui Gary.

— N-a avut de ales. Ray Krebbs, care n-are nici o picătură de sînge Southworth în el, un străin, conduce ranchul tatălui meu. Știi cît de mult înseamnă pentru mine reintoarcerea lui Gary. Dar asta nu contează pentru tine. Niciodată nu te voi ierta pentru ce mi-ai făcut mie și lui Gary. Tu și Ray Krebbs.

Și se îndepărtă, ținîndu-se de umeri, cu spatele drept, o femeie mîndră și supărată, lăsînd în urmă un Jock Ewing zdruncinat, năucit.

Abia auzi strigătele din jurul lui :

— Iată-i !

— Pleacă !

— O lună de miere fericită !

Lucy și Mitch, îmbrăcați de plecare, se năpustiră spre mașina acestuia din urmă și cîteva momente mai tîrziu, zburau pe șosea, îndepărtîndu-se de Southfork.

Sue Ellen și Clint Ogden îi priviră cum plecau, brațul ei încolăcindu-i talia, posesiv. La fel și Pam și Alex

Ward. Nefericită, Donna Culver nu-şi găsea locul şi părea foarte singură. La cîţiva paşi mai încolo, Ray Krebbs, şi el singur, era la fel de nefericit. Miss Ellie, cît pe ce să izbucnească în lacrimi, ştiu că îşi pierduse nepoata, ca şi fiul. Faţa puternică a lui Jock arăta amărîtă, plină de tristeţe. Gary şi Valene le făceau cu mîna lui Lucy şi Mitch, veseli şi optimişti. Bobby, mulţumit că procedase aşa cum procedase, era convins că necazul trecuse. Iar J.R., cu un pahar în mînă, cu un zîmbet lipsit de veselie pe buze, nu era sigur dacă pierduse sau cîştigase, dar era convins că zilele ce aveau să vină vor fi toate triumfătoare.

Bobby îşi croi drum prin mulţimea compactă spre locul în care Pamela stătea cu Alex. O apucă de mînă, trăgînd-o după el.

— Ce faci? protestă ea, privind înapoi, spre Alex.

— S-a întîmplat ceva rău, Bobby? întrebă Alex, neştiind cum să procedeze.

— Nu te deranjează dacă vorbesc cu soţia mea, nu-i aşa? spuse el, continuînd să meargă.

Răspunsul lui Alex se pierdu în zgomotul petrecerii.

— Ce vrei să faci, Bobby? întrebă iar Pamela, încercînd să se elibereze, în timp ce Bobby o ducea în casă, în camera de zi.

— Sînt multe lucruri pe care trebuie să ţi le spun, spuse Bobby. Dar ceea ce este mai important este că vreau să ştii că mi-am dezlegat viaţa de Ewing Oil.

— Oh.

— Şi acum vreau să-mi recîştig soţia, dacă nu e prea tîrziu.

Ea îl privi drept în ochi:

— Poți încerca și vom vedea ce se întîmplă.

— Atunci, nu e prea tîrziu ? insistă el.

— Hai să încercăm amîndoi, spuse ea, încet. Ceea ce a fost între noi merită salvat și eu vreau să încerc.

— Asta e tot ce-ți cer — o șansă.

O șansă. Putea să i-o ofere, putea să și-o ofere și lui însăși. O șansă pentru ceea ce încă visa să aibă și să facă, o șansă pentru o viață plină, adevărată. Își ridică fața spre el și el o sărută. O rece întîlnire a buzelor, o tentativă scurtă, un sfîrșit și un început, un sfîrșit a ceea ce trecuse și un început pentru restul vieții lor.

CUPRINS

PROLOG 5
PARTEA I-A ● Bobby și J.R. 11
PARTEA A II-A ● Ziua în care Gary s-a întors acasă 129
PARTEA A III-A ● Bobby și J.R. 155
PARTEA A IV-A ● Camera lui Gary 209
PARTEA A V-A ● Bobby și J.R. 259

VOLUMUL 3

DALLAS

Bărbaţii EWING

Familia Ewing din Dallas, — familia din centrul atenţiei publicului din America — se află acum prin intermediul micului ecran şi în centrul atenţiei dumneavoastră.

Prin cele trei volume publicate de **Editura Grifon**, veţi putea urmări istoria **celei mai fascinante familii** prezentate vreodată la televiziune.

Aveţi ocazia să vă complectaţi propria bibliotecă cu volumele:

- ❒ **Familia Ewing**
- ❒ **Femeile Ewing**
- ❒ **Bărbaţii Ewing**

ISBN 973 - 95608 - 6 - 5

600 lei.